19

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁ

ਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰ

ਵੈਰੁਅਕਾਲਮੂ

ਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈ

ਭੰ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

੨੫੫॥	ਬਿਹਾਗੜਾਸਬਦ	ਮਃ੫॥
੨੫੬॥	ਬਿਹਾਗੜਾਛਿਤ ੪	ਮਃ੫॥
੨੬੨॥	ਸੋਰਠਸਬਦ ੮॥	ਮਃ੫॥
੨੬੮	ਧਨਾਸਰੀਸਬਦ ੮॥	ਮਃ੫॥
੨੭੨॥	ਜੈਤਸ੍ਰੀਸਬਦ ੮	ਮਃ੫॥
੨੭੪॥	ਟੋਡੀਸਬਦ ੮॥	ਮਃ੫॥
੨੭੮॥	ਬੈਰਾੜੀਸਬਦ ੬	ਮਃ੪॥
੨੮੦॥	ਬੈਰਾੜੀਸਬਦ ੧	ਮਃ੫॥
੨੮੧॥	ਤਿਲੰਗਸਬਦ ੨॥	ਮਃ੧॥
੨੮੨॥	ਤਿਲੰਗਸਬਦ ੫॥	ਮਃ੫॥
੨੮੫॥	ਸੂਹੀਸਬਦ॥ ੮॥	ਮਃ੫॥
੨੯੦॥	ਬਿਲਾਵਲਸਬਦ ੮॥	ਮਃ੫॥

੩੨੫	ਰਾਗਸਾਰੰਗ ॥	ਮਃ੫
॥ ॥	॥ਸਬਦਿ ॥੮॥	॥ ॥
੩੩੦	ਰਾਗਮਲਾਰ ॥	ਮਃ੫
॥ ॥	॥ ਸਬਦ ॥੮	॥ ॥
੩੩੪	॥ਰਾਗਕਾਨੜਾ ॥	ਮਃ੫
॥ ॥	॥ ਸਬਦਿ੮॥	॥ ॥
੩੩੮	॥ਰਾਗਕਲਿਆਣ	ਮਃ੫
॥ ॥	॥ਨਸਬਦਿ੮॥	॥ ॥
੩੩੯	॥ਰਾਗਬਿਭਾਸ॥	ਮਃ੫
॥ ॥	॥ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ॥ ੮	॥ ॥
॥॥॥	॥ਸਬਦਿ॥ ॥	॥ ॥

੨੪੩॥ ਰਾਗ ਬਿਲਾ ਮਃ ੫

॥ ॥ ਦੁਲਹਿਤ॥੪॥ ॥ ॥

ੴ
ਸਤਿ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਪਈ ਛਾਡੁ ਭੂਲਨ ਨਕੀਸ
ਤੁਮ੍ਹ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿ ਆਤੈ
ਸਤਿਦੁ ਚਨੁ ਆਦੈ॥ ਤੁਮੈ
ਕੀਰਿ ਤ ਦੁਨੀ ਕੀਆ ਭੁਲਿਗੁ
ਗੁਪ੍ਰਸਾ ਦਿ ਜਾਦੈ॥ਜੈ ਸੋਭੂ
ਉਸਕੈ ਬਾਬ ਦਰਿਤਾ ਇਤੁਹੈ
ਉਤਾ ਪ੍ਰੀਹ ਨਾਮ ਦਤਿਪ
ਗਾਟਾਹੈ ਆਪਾਨਾਬਿ ਦੁਜਨਾਹੈ
॥ ਇਹੈ ਰੀਆ॥ ॥ਪਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਏਤੁ
ਸੰਤ੍ਰ॥ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਦ ਗਤਾਮੁ
ਮੁਨਿਰ ਭੁਲਿਨਿਰ ਦਹੁ ਅਕਾਲਿ
ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗਾਸਦੁ
ਸਤਿਗੁ ਰੂਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਿਦੈਤ
[illegible]

ਸਤਗੁਰਿ ।੨।। ਏਤੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਪੜ
ਨਾਵੰਗੀ ਸਤ੍ਰਿਆ ਪਾਸਾਤ ਕੀਰ
ਰਹੁਪ ਸੋਤ੍ਰਿ ਪਰਿਆਖਰ ਚਾਰਿ
ਲਿਖੇਤੁ ਸਤਿਨਾਮੁ ਤੈ ਦੇਵੀ
ਪਾਸਾ ਫਾਲਣਾ।ਸ ਸੁਧ
।ਸਤ੍ਰਿਆ ਰਸਾਤ੍ਰਿਅਨਸ ਤੁਰਿ
ਤ [illegible] ਤੁ ਵਦਾ ਤੈ ਜੈ ਏਤ ਕਸੁ
ਸੋਗਸ ਤਿ ਗਾਵੁਤੇ [illegible] ਰਿਪ
ਤ੍ਰਕਿ ਆ।ਸਤੈਰ ਕਿਖੈ
ਨਿ।ਗ। ।ਸਤਤਾ।ਤ ਤ੍ਰਿ ਦਾਰ
ਤੁਕਿਤ ਵਆ ਤੈ ਸੁਕ ਰਤੁ
ਅਨਵ ਚਾਰਰਅਨਿ ਨਾ
।ਸਸਨ ।ਤੇਗਾਰਾਰਤੁ ਤਰਿ
ਤੁਕਿ ।ਜੇਤ੍ਰ ਬੀਸ ਦਿਸ
ਵੇਗੁ ਰਦੇਵ ਰੀਸੇ ਵਾਰ
ਰੋ।ਏ ਤ੍ਰਕਰ ਤੁਤਾ ਗਾ
ਕਰਿ ਪਾਸ ਏਓ।ਤੂ।। ਸਆਸ
।ਏ ਤਰਾਰਜਪੁਲੇ ਸਰ
ਕੇਵਸ ਤੈਖਤ੍ਰਤ੍ਰਕਿ ਕੇਤੇ
ਕਿਗਾ ।।ਅਈ ਸਤਿ ਕਰਿ
ਅਨ ਫ।।੪।।ਸ ਤਨਾ

ਤਉਜੋਕਾਰਜੁਚਿਤਵਿਆ
ਤੈਸੋਸਭੁਹੋਇਆ॥ਸਤਿ
ਕੀਅਸਿ।੫॥ਸਤਆ॥ਤਉ
ਜੋਕਾਰਜੁਚਿਤਵਿਆਤੈਸੋ
ਪਰੇਸਰਦੇਵਸ੍ਰਾਤੈ।ਪਰ
ਦੇਤੂਕਾਰਜੁਅਨਿਆਤੋ।
ਜਿਉਆਨਾਹੁਦੇਵੀਅਨਿ
ਦੀਤੋ।ਇਤੁਕਾਰਜੁਜੋਤੂ
ਇਸਦੀਪਉਸਤਜੋਤਕ
ਕੀਅਨੂਾ।੬॥ਸਤਆਤੈ
ਜੋਕੁਜੁਚਿਤਵਿਆਤੈਸੋਕ
ਰਜੁਆਪਿਗੁਰਦੇਵਕੀਤਾਤੌ
ਪਤਉਇਸਟਦੇਵਤੇਕੀਪੂਜਾ
ਦਾਨੁਪੁੰਨਿਕਰਿਕਾਰਜੁਤ
ਤਕਾਲਿਤੋਹੋਇਸਤਿਕਰਿਅਨਿ
।੭॥ਸਨਆ।ਤਉਜੋਕਾਰ
ਜੁਚਿਤਵਿਆਤੈਸੋਤਉਜੋ
ਹੁਨਾਤੀਸਤਿਕਰਿਅਨਾ।੮॥

ਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ।
ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ
ਭੰਡਾਰ। ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ
ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ। ਅਮੁਲ
ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ। ਅ
ਮੁਲੁ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾ
ਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲ
ਪਰਵਾਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਬਖ
ਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ।
ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ
ਫੁਰਮਾਣੁ। ਅਮੁਲੋ ਅਮੁ
ਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਈ। ਆ
ਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ
॥ ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ
॥ ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿ
ਆਣ। ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆ
ਖਹਿ ਇੰਦ। ਆਖਹਿ ਗੋ

ਾ ਕਰਤਾ। ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ
ਹੋਇ ਸਿਕਦਾ ਰਹਿ ਤੇ ਲਿਖਾਰੀ
ਆ ਹੋਇਗੀ। ਤਉ ਗੁਰ ਦੇਵ
ਜੀ ਦਾ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕਰ
ਦਵਿ ਨਾ ॥੯॥ ਮਨਾ। ਤੇਰਾ
ਦਰਸਨੁ ਹੋਆ ਤੇ ਪਰਸਨੁ ਆ
ਲਸੁ ਹੋਇਆ। ਤਉ ਦਸੁ ਬਨੁ
ਦਰਸੀ ਦਰਸੁ ਪਰਸੁ ਤੇ
ਨਾਤ ਰਿਹਾ ਦਿ ਲਸੁ ਤੇ ਹੋਇਗੀ
॥੧੦॥ ਮਨਾ। ਤਉ ਜੋ ਦ
ਰਸੁ ਚਿਤ ਵਿਆ ਤੇ ਸੋਬ
ਤ੍ਰ ਹੈ। ਏਹ ਦਾ ਰਸੁ ਨ ਤੇਜੀ
ਵਿਕੇ ਨ ਲਉ ਗੁਰ ਦੇਵ ਦਾ
ਨਾਅ ਜਪੀ ਜੇ ਤੇਰਾ ਭਲਾ
ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਏ ਤਦਾ ਰਸਨ
ਤਨ ਦਰਿ ਵਿਡਿਆ। ੧੧॥ ਮਨ
ਤਾ। ਤਉ ਜੋ ਕਾਰਜੁ ਚਿਤ ਵਿ
ਆ ਤੇ ਕਾਰਜੁ ਸੋਰਾ ਗਏ
ਹੈ। ਕੋਪਾ ਸੁਰਾਹਿ ਵਿਸਾਰ ਕੇ

ਗਾਆ ਤੇਤੁ ਬਤੁਤੁ ਉਨਾ ਦੀਅ
ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਉਦਾਸੁ ਤੇ ਪਰੀਨੁਤੇ
ਗਭਲਾ ਤੇ ਵੈਰਾਗਾਸ ਤਿਰਥਿ
ਸੋ ॥੧੨॥ ਸਸਆ ਤੇਰਾ ਦਾਰਨੁ
ਨਤੋਸੀ ਤੇਰੇ ਬਾਬ ਦੇਰਾ ਗਾਲ
ਤੈ ਦਾਰਨੁ ਨਤੇ ਦਿਗਾ ॥੧੩॥
੧ ਸਸਆ ਤਉ ਜੋ ਦਾਰਜੀਰ ਨ
ਉ ਚਿਤ ਦਿਆ ਤੇ ਸੋਉਸ ਬਾਤੇ
ਦੇਖਿ ਤੈ ਨੁ ਤੇਰਾ ਤੇ ॥ ਅਤੁ ਜਸ
ਦਾਭਉ ਤੋ ॥ ਅਰੁ ਤੂ ਆਪ ਣੀ
ਸੁਖਿ ਨਕਿਆ ਤੇਰੀਆ ਸਾਦਿ
ਸਿਤੈ ਸੂਰਾਖੁਰ ਨੁਨ ਤੋਸੀ[illegible]
ਆ ॥੧੪॥ ਤੇਰਾ ਦਾਰਨੁ ਤੇ ਦਿਤੋ
ਹੈ ਜੋ ਤੂ ਬਖਿਸਿ ਖਿਮਾ ਦੇ ਗਾਤੁਰੀ
ਆ ਓਆਸੀ ਨੈਤਾ ਤੇਰਾ ਦਾ
ਸੁਰੀ ਸਿਖਿ ਤੇ ਦੇ ॥ ਗੁਰ ਦੇਦ
ਜੀਦੀਸੇ ਦਾਸੁ ਜਾ ਕਰਿਆ ੧੫॥
॥ ਸਸੁਗ ॥ ਤੇ ਜੋ ਚਿਤ ਦਿਆ ਤੇ ਜੋ
ਸਾਰਨ ਦੇਦਖਿ ਦੇ ਭਜਿ ਪਉਰਾ ॥
ਗੁਰ

ਸਮਤ

ਤੂ ਸੁ ਸ੍ਰੀਤ ਸਗੁ ਤੇ ਪਾਇਣ ਦਾਸੋ
ਦਾਕਰ ਮਹੀਆ ਤਾ ਏ ਭੁਵਣ ਜਗੁ
ਫਲਾ ਟ ਨੇ ਵਾ ॥ ਏਵਸਾ ਤਾ ਤਾ
ਧੋਇ ਤਾ ਰੇਵਾ ਰਜੁ ਖੁਸਾਸਿਆ
ਬੀਤੇ ਹਾ ਕਾਰਜੁ ਭੁਲਾ ਤੇ ਏਹਾ
ਗਿਆਨੀ ਦਤੇ ਤੇ ਤਉ ਕਉ ਪ
ਹੈ ਕੇ ਨਿਆ ਬਤ ਲੀ ਧੇ ਏ ਗੀ
॥੧੭॥ ਤੁ ਸਿਆ ਤੈ ਰ [illegible]
ਸਿਆਨੁ ਦਸਟ [illegible] ਤ ॥
ਦੋਸੀ ਪਾਇ ਉਚ ਲੇ ਸਿਉ ਸਭਤੁ
ਦੁ ਕੇ ਪਾਈ ਗਾ ਉਸਿਆ ਚਾ ਤੇ ਰਾਏ
ਪਾਰ ਕਿਉ ਨਾਇਆ ਤੇ ਆਲੇ ਤੁ
ਸਾਰ ਜਨੁ ਤੇ ਨਿਨਚ ਗਾ ॥੧੮॥
ਤਨਨਾ ॥ ਤੂ ਜੇਰ ਡਤਾ ਤੇ ਜੋ
ਸਾ ਕਾ ਰਜੁ ਅਲਿਸਾਰ ਤਲਾਕ
ਦੇਗਾ ॥ ਅਭ੍ਰਤੁ ਬਣਤ ਤਾ ਬਿਲ
ਦਾ ਤੈ ਆਰਤੁ ਕਤਤਾ ਤੇ ਮੇਰੀ
ਤਖਤੁ ਸਕਾਨੇ ਤ ॥ ਏ ਤ
ਸਾਰਜੁ ਗੁਰ ਦੇ ਏ ਕੇ ਪਾਸਿ
ਤੇ ਇਆ ਤੇ ॥ ਬਤ ਤੁ ਭਲਾ ਤੇ

[illegible] ਕਰਮੰਨ ਤੂੰ ॥੧੯॥

[illegible] ਤਾ ਕਾਰਜ ਬੈਠਿਆ ਤੋਂ

[illegible] ਕਰੀਏ। ਜੋ ਤੂੰ ਬਾਤ

ਕਹਾ ਨੇ ਲਿਖੀ ਦੀਅ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈ

ਦਿਤ੍ਰਾ [illegible] ਕਰਨ ਤੇ ਦਿਆ। ਪਰਿ ਏ

ਸਮਾ ਤਿ ਘੋਠ ਗੁਰ ਦੇ ਹਜੀ ਕੀ ਪੇਣ

[illegible] ਬਿਨ ਕਾਰਜੁ ਨ ਤੋਰਿ ਜੋ ਜੀਏ

[illegible] ਕਾਰਜ ਕਾ ਰਥੋਂ ਤੂੰ ਨਸਾ ॥ ਤੇ

[illegible] ਨ ਤੇ ਆਤ ॥ ਅ

ਤੂੰ ਬਡ ਓਹ [illegible] ਹੈ

ਜੀ ਕਰ ਕਾ ਤੋ ਤਾਏ ਤੂੰ ਨ [illegible] ਜੋ ਹੈ

ਤੂ [illegible] ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਤਿ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ

ਗੁਰ ਕੀ [illegible] ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਦਾ ਗੁਰੁ ਜਾ

ਕਰਤੇ ਤਾਂ [illegible] ਕਾਰਜੁ ਤੇ ਕਿਆ ਕਰਿ ॥

ਤੇ ਨਸਾ ॥ ਤਉ ਜੋ ਕਾਰਜੁ ਓਤ ਕਿਆ

[illegible] ਕਾਰਨ ਓ ਤੂੰ ਮੇ ਕਰਿ

ਤੇ ਕੀਆ ਹੈ ਗਾ ॥ ਤੂੰ ਮਸਤਕੀ ਤੇਰ

[illegible] ਸਾਰ ਗੁਰ ਮਾਨ ਕੇਤ ਹੈ ਤੇ ਕਰ

ਜੇ ਤੇ ਹੈ ॥੨੦॥ ਤੇਰਾ ਮਨ ਤੂੰ ਜੋ ਦੇਖੇ ਮਨੁ

ਮਨ [illegible] ਮਨ ਕਾ ਮਨ ਕਰੁ ਦਾ ਤੋਂ ॥ [illegible]

ਮੈ ਤੇਰਾ ਦਾਸਰੁ ਹੋਆ ਸਿਰ ਮੈ ਤੇ ਲੀਏ
ਤੂੰ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਤੂੰ ਮੁਕਰੇ ਸਿਰ ਮੇਰੇ
ਐਸਾ ਦਾਸਰੁ ਹੋਆ ਜੇਹਾ ਦਾਸ ॥
੧ ਤਸਤਾ ॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਦਾਸਰੁ ਤੂੰ
ਧਨੁ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿ ਪਾਸਿ ਭਜੀਏ ਹੋਰਿ
ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਤਨ ਮਨ ਆਰਪੇ ਤਾ ਤੇਰਾ
ਦਾਸਰੁ ਐਸਾ ਹੋਇ ਜੈਸਾ ਬਾਰਾ
ਚੂਨਾ ॥ ਤੇਸਾ ਤੇ ਜੈਸੀ ਸੇਵ ਕਰਹੁ
ਤੈਸਾ ਦਾਸਰ ਤੇ ਇਹਾ ॥ ਦਾਸਾ
ਉਪਰਿ ਪਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤਸਾ ॥
ਤੂੰ ਜੋ ਛਤੂ ਹੋਤ ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ ਦਾਸਰੁ
ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੁਝੂ ਪਾਵੇ
ਤੇ ਤੂੰ ਹੈ ॥ ਨ ਡੀਤਾ ਭਰਮ ਤਾ ਫਿਰ
ਤਾ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਇਸਿ ਬਾਤਿ ਦੀ ਖੀਤ
ਨ ਹੋਨਿ ਦਾਸਰੁ ਹਿਰੇ ਕਾ ॥ ਸਭ
ਕੇਮੀ ਨ ਹੋ ॥ ੩ ॥ ਤਸਾ ॥ ਤੇ
ਨਾ ਛਤ ਦੀਆ ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਜਾਤੂ
ਨਾ ਤਾ ॥ ਲਿਖਿਆ ਆ ਤੂੰ ਡਾਰ
ਸੀਤ ਜੇਤ ਤੂੰ ਦਾਸਰੁ ਦੀਆ ਦ
ਤੂੰ ਤੂੰ ॥ ਤਾ ਤੂੰ ਪਾਰਿ ਛੁਡਾ ਦੀਏ
ਨਾ ਹਿ ਤੂੰ ਭੀ ਮਨਾ ਦੀਆ ਦਿ

ਤ ਦੁਜੀ ਆਕਰ ਨਾਹੀ ॥ ਸੋਨ ਤੋਲਿ ਬ
ਤ ਨ ਜੋਇਆ ੨੬ ॥ ਤੁਧ ਆਤੇ ਰੋਗ
ਤ ਦੀਆ ਧੁਨਿ ਨ ਤੋਲਿ ਮਿਲਾ
ਤੁ ਜਾਬ ਨਾ ਡੀ ਤੇਰਾ ਤੇ ਤੂ ਆਪ
ਸਾਸੁ ਜੀਉ ਤੁਲ ਇਨਾ ਡੀ ਏਦੇ
ਏਦੇ ਤੇਥਿ ॥ ੨੭ ॥ ਤਤਅੰ ਤੂ ਜੈ ਰਿਤ
ਦੇਤੂ ਤੇ ਜੋ ਏਤੂ ਕਾਰਨ ਭਲਾ ਤੋ ॥ ਅ
ਤ ਰੈਹੈ ਸੇਕ ਰਆਪਾ ਇ ਪਿਰਾਪ ਤੇਤ
ਏ ਨਾਤਾ ਤੇਗਾ ਕਾਰਨ ਬਤੂ ਭਲਾ
ਤੇਗਾ ॥ ੨੮ ॥ ਤਤਨਾ ॥ ਜੋਤ ਉਕਾਰ
ਨੁ ਛਿਤ ਦਿਆ ਤੇ ॥ ਬਤਤੁ ਤੋਇ
ਗਾਬਿਆ ਸੀਤ ਕਿਪਿਨ ਦੁ ਨਿਪਿਗਿ
ਆਨਸਰ ਬਮਿਪਿ ਜਿਤਨ ਸੋਲ
ਦਲਾ ਕਾ ਚ ਦੂ ਨਾ ਤੇ ਦੇ ॥ ੨੯ ॥
॥ ਨਾਤਾ ॥ ਤਉਜੇ ਕਾਰਨੁ ਬੇਤ ਦਿਆ
ਤੁ ਸੋ ਤੇਗਾ ਕਾਰਨੁ ਆਰਭੁਲਤ ਤੇ
ਇਆ ਤੇ ਤਾਤੂਏ ਡੀਅਨ ਧਾਰਿ ਨੁ ਤੇਗਾ
ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਲਿਆ ॥ ੩੦ ॥ ਤਅਨਾ
ਤੇਗਾ ਕਾਰਨੁ ਆ ਬਡੇ ਤੇ ਲਿਆ ਨਾ

ਐਸਾ ਜੈਸਾ ਗੁਰਮਿਖ ਸੇਵਕ ਕਾ ਬਜੁ ਤੋਤੂ
ਹੈ ॥ ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਕਾ ਬਜੁ ਸਰਣਾ ਹੋਇਗਾ
ਤੂੰ ॥ ॥ ਤਬ ਸਜਾ ਬੋਹੁ ਜੋ ਤੂ ਕਾਰਜੁ ਕਿਤੇ ਦਿ
ਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪਾਪ ਕਾ ਉਦਮ ਹੋਇਆ ਸੋ ਇਦੇ
ਨਾਲ ਜੁ ਕੁਛ ਖਖੇ ਜ ਹੋਇਗਾ ॥ ਇਸ ਕੀ ਪੀ
ਤਨ ਕਹਿਆ ॥ ਤੂੰ ॥ ॥ ਨਨਨਾ ॥ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਕੀ
ਉਸਤਤ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਰਹੀ ॥ ਬਹੁਤ ਸਤਕਾ
ਹੈਗਾ ॥ ਸੁ ਤੂੰ ॥ ॥ ਨਸਕਾ ॥ ਤੂ ਜੋ ਕਿਤ ਦੇਤਾ ਹੈ
ਸੋ ਤੂ ਮਨੁਖੁ ਕਾ ਆਸਰਾ ਕ[illegible] ਹੈ ਤੇ ਤੇਰੇ
ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਬਹੁਤ ਬਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਛੋਤੂ ਕਾ
ਰਜ ਕੀ ਸਿਧ ਨਾਹਿ ਤੂ ਹੈ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਕਰਿ
ਬਾਹਰ ਬਹਾਨ ਕੀਮਨ ਮਹਿ ਭਾਓ ॥ ਤਤੇ ਹੋਇ
ਸੇਵਕ ਪੋਸ ਦੂਰ ਹੋਵਨਾ ॥ ਤੇ ਕਿ ਕੇ ਚਲ
ਜਾਵੇ ਹੈਗਾ ਸਭ ਕਰਿਆ ਕਾ ॥ ਤੂੰ ॥ ॥ ਨਤਤਾ ॥
ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਜੁ ਕੀ ਕਿ ਕਪਾਹਿ ਜੇ ਨਾਲ ਕੀਆ
ਅਬ ਨਾਹੀ ਹੈ ਤਾ ਅਤਕਰ ਤੂ ਨਾਸਾ ਨਾਗ ਜੋ
ਇਕਾ ॥ ਤੂੰ ॥ ॥ ਨਾਮਾਨਾ ॥ ਤੈ ਜੋ ਕਾਰਜੁ ਕਿ
ਇਆ ਹੈਗਾ ਸੋ ਕਾਰਜ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜੋ ਤੂੰ ਕ
ਰਤਾ ਕੀਆ ਸਿਧ ਨਹਿ ਤੂ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰਾ ਹੋਵੇਗੀ
ਹੈ [illegible] ਗਿ ਕੀਆ ਕਿਆ ਸੋ ਇਆ ॥ ਤੂੰ ॥ ॥ ਨਕ
ਹੈ [illegible] ਕਾਰਜ ਨਿਤ ਵਤ ਸੋ ਹੋਇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ
ਨਾਲਿ ॥ ॥ ਤੇ ਕਸੀ ਹੋਵਨੀਆ

ਤਕਰਦਾਹੈ।ਕਾਰਜੁਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ
ਤਾਤੂੰਇਸਟਦੇਵਤੇਕੀਪੂਜਾਸੇਵਾਕਰਿ।
ਸੇਵਾਬਿਨਾਕਾਰਜਨਹੋਇਗਾ।੩੬।ਤਉ
ਜੋਕਾਰਜੁਮਨਵਿਖੇਚਿਤਵਿਆਹੈਜੋਆਪ
ਕਰਤੇਕੀਆਹੈਤੂੰਸਤਿਕਰਿਮੰਨ।ਜੋਕਾ
ਰਜੁਆਪਕਰੇਗਾਹੈਸੰਦੇਹੁਨਾਹੀ।੩੭।ਤੇ
ਤੂੰਗੁਰਦੇਵਨਾਲਸਨੇਹਵਧਾਇਤਾਤੇਰਾਕਾ
ਰਜੁਰਾਸਹੋਵੈਗਾ।ਪਰਤੇਰੇਹਿਰਦੇਮਹਿਕਿਛੁ
ਦੂਜੀਮਤਹੈ।ਇਸਕਰਣੀਏਕਾਰਜੁਠਉਰ
ਨਾਆਵੈਗਾ।ਏਦੈਨਿਕੰਮਾਧੰਧਹੈ।ਲਾਹਾਂ
ਨਾਹੀਸਤਿਕਰਿਮੰਨਲਾ।੩੮।।ਨਸਤਾ।
ਏਹੁਤੇਰਾਕਾਰਜੁਐਸਾਹੋਇਆਹੈ।ਜੈਸੇ
ਗੁਰਸਿਖਸੇਵਕਕਾਕਾਰਜੁਹੋਤਾਹੈ।ਤੂੰ
ਏਹੀਮਨਧਾਰਹੋਇਗਾ।੩੯।।ਨਸਨਾ।
ਸੋਕਾਰਜੁਤੇਰਾਤਦਹੋਵੈ।ਜੋਤੂੰਇਸਟ
ਦੇਵਤੇਕੀਸੇਵਾਕਰਹਿ।ਤਾਕਾਰਜੁਸਿ
ਧਹੋਇਗਾ।ਨਾਹੀਤਾਭੁਰਮਤਾਫਿਰਹਿਗਾ।
ਕਾਰਜਰਾਸਨਆਵੈਗਾ।ਸਤਿਕਰਿਮੰ
ਨਲਾ।੪੦।।ਨਸਜਾ।ਤੇਰਾਕਾਰਜੁਗੁ

ਰਪੁਜਾਇਜੁਫਣਾਹੋਇਆਹੈ॥ਕਿਜੀਕੇ
ਕਹੇਅਤਭਉਕਰਿਧੀਰਜਜਿਉਹੋਇਗਾਕਾ
ਰਜਸੋਹੋਇਗਾਸੀਦੇਹੁਨਾਹੀ॥੧॥ਨਸਤਾਤੇ
ਜੋਕੁਛੁਚਿਤਵਿਆਹੈਸੋਦੂਰਿਹੈ॥ਜੇਤੂੰਇ
ਸਟਦੇਵਤੇਅਭਿਆਗਤਕੇਸੁਖੁਕਛੁਧਾਰ
ਇਤਾਕਾਰਜਸੁਫਣਾਹੋਇਗਾ॥੨॥ਨਤ
ਮਾਤੇਜੋਕਾਰਜਚਿਤਵਿਆਹੈਸੁਸੁਭਕ
ਰਮਾਕਾਫਲੁਲਗਾਹੈ॥ਐਸਾਕਾਰਜਹੋਇ
ਗਾਜੈਸਾਇੰਦ੍ਰਮਾਸੋਭਾਹਕਣਾਕਾਹੋਤਾ
ਹੈ॥੩॥ਨਤਨਾਤਉਜੋਕਾਰਜਚਿਤਵਿ
ਆਹੈਸੋਆਸੁਭਕਰਮਾਕਾਫਲੁਹੈਤੋਇ
ਸਨਾਹੀਅਚਰਜੁਨਹੀਜਾਨਤਾ॥ਜੋਇ
ਹੁਕਾਰਜਸਭਨਾਨਾਹੀ॥ਇਸਕੀਪ੍ਰੀਤਨ
ਕਰਿ॥੪॥ਨਨਤਾ॥ਤੈਜੋਕਾਰਜਚਿ
ਤਵਿਆਹੈਸੁਇਸਮਹਿਬਹੁਤਪੁਨਬ
ਹੁਤਸਾਧਨਾਕਰਇਤਾਕਾਰਜੁਹੋਇਨਾ
ਤੁੰ ਹੀਨੋਹੋਇਗਾ॥੫॥ਨਨਜਾਤੇਰਾਕਾਰਜ
ਕੈਸਾਹੋਇਗਾਜੈਸੇਕਿਸੇਨੂਅੰਮ੍ਰਿਤਪਰਾ
ਪਤਹੋਵੈ॥ਸੁਅਪਦਾਇਰਹੈ॥ਐਸਾਤੇ
ਰਾਕਾਰਜੁਬਹੁਤਸਾਭਬਹੁਤੁਫਲ

ਸਤਿਕਰਿ ਮਨਣਾ।੪੬॥ ਨਨਆ।ਤੈਜੋਕਾਰਜ
ਚਿਤਵਿਆਹੈਸੋਤੂੰਮਨਨਿਹਚਉਕਰਿਧੀ
ਰਜੁਸਿਥਿਰਹੁਇਸਥਾਨਬੈਠਕਰਹੁਤੇਰਾ
ਕਾਰਜਸਪੂਰਨਹੋਵੈਗਾ।੪੭॥ ਅਅਆ।
ਤੈਜੋਕਾਰਜਚਿਤਵਿਆਹੈਸੋਤੂੰਅਹੰਕਾਰ
ਕਰਹੈਸੋਨਹੋਇਗਾ।ਅਰਜੇਤੂਕਾਰਜੁਕੀਸਿ
ਪਰਹਿਤਾਹੈਤਾਤੂੰਗੁਰਕੀਸਰਨੀਜਾਇ।੪
੮॥ ਸਸਸਾ।ਤੈਜੋਕਾਰਜੁਚਿਤਵਿਆਹੈਸੋ
ਬਹੁਤਭਾਗਵਾਨਹੋਇਆਹੈ।ਆਗਿਆਗੁ
ਰਦੇਵਜੀਕੀਸਾਥੁ।ਕਾਰਜੁਅਧਪੀਹੋਇ
ਗਾ।ਜੇਦੇਰਹੁਨਾਹੀ।ਸਤਿਕਰਿਜਾਣਲਾ।੫੦॥
ਙਨਨਾ।ਤੂੰਜੋਕਾਰਜੁਕਾ ਬਹੁਤਪ੍ਰੀਤਮੈਂ
ਤਾਤੂੰਗੁਰਦੇਵਜੀਕੀਉਸਤਤਅਹੁਦਿਸ
ਦਮੈੜਪੜ੍ਹਤਾਰਹੁਤਾਤੇਰਾਕਾਰਜਹੋਸੀ
੫੧॥ ਤਤਤਾ।ਤੂੰਜੋਕਾਰਜੁਚਿਤਵਿਆਹੈ
ਸੋਬਹੁਤਖੂਬਹੈ।ਬਹੁਤੁਹੋਇਗਾਸਹੀ।
ਸਤਿਕਰਿਜਾਣਲਾ।ਕਾਰਜਹੋਇਗਾ।੫੨॥
ਥਥਾ।ਤੂੰਜੋਕਾਰਜੁਚਿਤਵਤਾਹੈਸਰਬ
ਜੋਰਸਹਿਤਹੈ।ਅਰੁਜੋਕਾਰਜੁਕੀਆਚਾ
ਹਿਤਾਹੈਤਾਤੂੰਗੁਰਦੇਵਆਗੈਬੇਨਤੀਕ

ਗ੍ਰਾਮਕੁ ਸੰਗਤਾ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਤਬੁ ਜੋ ਤੇਰਾ ਅ
ਰਦਾਸ ਕਰਿ ਤਾ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਹੋਵਸੀ ਸਾਤਿਕ
ਰਿ ਜਾਣੁ॥੫੩॥ ਅਨਸਾ॥ ਤਉ ਜੋ ਸ੍ਵਿਤਾ ਦਿਆ
ਹੈ ਸੋ ਆਲਕਾਲਾਤਾ ਹੈ॥ ਆਲਫਲਕੈ ਸਾਹੈ
ਜੋ ਸੁਫਲਾ ਫਲਿਆ ਹੈ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਤਿ
ਕਰਿ ਜਾਣਨਾ॥੫੪॥ ਅਸਸਾ॥ ਤੈ ਜੋ ਕਾਰਜੁ ਚਿ
ਤਾ ਦਿਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜੇ ਤੂ ਪੂਤ੍ਰ
ਤਾ ਦੇਖੁ ਉਠ ਕਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹਿ ਤਾ ਤੇਰਾ
ਰੋਗ ਸੋਗ ਕਾਟ੍ਹਾ ਸਭੁ ਮਿਟੈਗਾ ਤੇਰੇ ਜਪ ਲੇਆ
ਗਾ ਪਲੇ ਉਪਰ ਪਈ ਹੈ॥ ਜਪੁ ਕਾਰਜ ਸੁਫਲਾ॥
੫੫॥ ਅਸਸਾ॥ ਅਸਸਾ॥ ਤੂੰ ਜੋ ਪਰਦੇਸ ਨੂੰ
ਜਿਆ ਚਾਹਹਿ ਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਨ ਜੀਤ
ਨਿਗਾ॥ ਤੂੰ ਹਠ ਨ ਕਰਿ ਤੋ ਤੇ ਕਉ ਬੁਰਿਆਈ
ਦਿਸਾਵੰਦੀ ਹੈ॥੫੬॥ ਅਸਤਾ॥ ਤੂ ਜੋ ਕਾ
ਰਜੁ ਚਿਤਾ ਦਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਾਰਜ ਸਪੂਰਨ ਫ
ਲੇਗਾ॥ ਅਰੁ ਬਹੁਤ ਹੋਇਗਾ॥ ਅਰਥ
ਤੇ ਹੋਇਗੀ॥ ਸਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੰਨ ਲਗਾ॥੫
੭॥ ਅਸਸਾ॥ ਤੈ ਜੋ ਕਾਰਜੁ ਚਿਤਾ ਦਿਆ ਹੈ
ਸੋ ਮਨ ਦੀ ਮਤ ਕਬਦਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਕਾਰਜੁ
ਭਲਾ ਨਾਹੀ ਜੋ ਕਾਰਜ ਕੀ ਸਿਧ ਚਾਹਤਾ

ਹੈਤਾਤੂਅਤੇਕਾਰਨਕਰਅਰੁਕਾਰਨੂਨਿਵ
ਰੂਕਾਕਾਰਜਜਾਸੋਹੋਵੈਗਾਤੂੰਹਠਨਕਰਿ॥੫੮॥
ਅਮਨਾ॥ ਤੇਰਾਕਾਰਜਪਹਿਲੇਪ੍ਰੇਮਬਾਗਾਅ
ਘਤੇਰਾਕਾਰਜਪ੍ਰਗਟਏਗਾ॥ਜੈਸੇਸੂਰਜ
ਪ੍ਰਗਟਏਅੰਧਕਾਰਮਿਟਜਾਤਾਹੈ॥ਐਸਾਕਾ
ਰਜਨੀਕਾਹੋਏਗਾ॥੫੯॥ ਅਮਸਾ॥ ਤਉ
ਜੋਕਛੁਮਨਮਾਹਿਚਿਤਵਿਆਹੈ॥ਸੋਕਾ
ਰਜੁਐਸਾਹੋਏਗਾ॥ਜੈਸੇਨਾਵਚੜਕੈਨ
ਦੀਪਾਰਉਤਰੇਸੁਖਸਿਉ॥ਐਸਾਕਾਰਜੁ
ਲਾਭਫਲਸੁਖਅਨੰਦਆਦਕਹੋਏਗਾ॥
ਸਤਿਕਰਿਜਾਣ॥੬੦॥ ਅਮਤਾ॥ ਇਹਤੇ
ਰਾਕਾਰਜੁਚਿਤਵਿਤਜੋਪਮੇਸਰਚਿਤਇ
ਆਹੋਵੈਤਾਕਾਰਜੁਸਦਹੋ॥੬੧॥ ਅ
ਤਸਾ॥ ਤੇਰਾਕਾਰਜੁਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਭਲਾਹੋ
ਆਹੈ॥ਤੂੰਚਿੰਤਾਨਕਰਿਖਾਹਿਰੀਵੈਰਿਆ।
ਜਿਪਹੋਇਰੀਗਾਅਰੁਜੇਤੂੰਪ੍ਰਦੇਸਚਲਿਆ
ਚਾਹਿਤਹੈਤਾਤੂਸੁਖਸੇਤੀਪਹੋਏਗਾਗੁ
ਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥੬੨॥ ਅਤਨਾ॥ ਤੂਜੋਕਾਰ
ਜੁਕੀਆਚਾਹਿਤਾਹੈਤਾਗੁਰਦੇਵਜੀਕੀ
ਉਸਤਤਅਦਿਸਦਮੇਰਪਤਤਾਰਹੁ

ਤੇਰਾਕਾਰਜਜੁਹੋਇਵਿਸਰੀਸਤਿਕਰਿਮੰਨਲਾ।
ਵੜਾ॥ਮਤਾਮਾ। ਤੇਰੇਕਾਰਜਕੀਕੀਰਤਜਸ
ਸੋਭਾਸੋਹਣਾਕਾਦੀਏਗਾ॥ਜਿਮਰਸਿਕਰ
ਨਜਨਨਾਕੁਾਕਾਰਜਸੁਫਲਾ॥੬੪॥ਪ੍ਰੀ
ਛਾਸਪੂਰਨੋ॥੫॥=॥ ੧ੴ [illegible]

[illegible]

੧ੴ
॥ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ੴ

ਸਤਿਨਾਮਕਰ

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿ
ਰਭਉਨਿਰਵੈਰੁ॥ ਅਕਾਲਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਪੁ
ਆਦਿਸਚੁਜੁਗਾਦਿਸਚੁ॥ ਹੈਭੀ
ਸਚੁਨਾਨਕਹੋਸੀਭੀਸਚੁ ੧ ਸੋਚੈ
ਸੋਚਿਨਹੋਵਈਜੇਸੋਚੀਲਖਵਾਰ॥
ਚੁਪੈਚੁਪਨਹੋਵਈਜੇਲਾਇਰਹਾ
ਲਿਵਤਾਰ॥ ਭੁਖਿਆਭੁਖਨਉਤਰੀ
ਜੇਬੰਨਾਪੁਰੀਆਭਾਰ॥ ਸਹਸਿ
ਆਣਪਾਲਖਹੋਹਿਤਇਕਨਚਲੈ
ਨਾਲਿ॥ ਕਿਵਸਚਿਆਰਾਹੋਈਐ
ਕਿਵਕੂੜੈਤੁਟੈਪਾਲਿ॥ ਹੁਕਮਿਰਜਾ
ਈਚਲਣਾਨਾਨਕਲਿਖਿਆਨਾ
ਲਿ॥ ੧ ॥ ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਿਆਕਾਰ

[illegible] ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾ
ਈ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ
ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ॥
ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਹੁਕਮਿ
ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਅ॥
॥ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ
[illegible] ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਾਈਅ
ਇ॥ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ
ਕੋ ਬਾਹਰਿ [illegible] ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ॥
ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ
ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ॥
ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ ਮਨ ਰਖੀ
ਐ ਭਾਉ॥ ਦ[illegible] ਪਰਹਰਿ
ਚੀਪਲੈ ਅਪਾ[illegible]ਜਾਇ॥ ਗੁਰ
ਐਪੋਤਿਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ॥ ਨ
ਨਕ ਭੁਗਤਾ ਸਚਾ ਹਿਗਾਨੁ॥
॥ਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਸ

ਤੁਬੇਤਾ ਗਾਹੈ ਕੋਜੀ ਅਖੈ
ਫਿਰਿ ਦੇਤਾ ਗਾਹੈ ਕੋ ਜਾਪੈ
ਦਿਸੈ ਦੁਰਗਾ ਗਾਹੈ ਕੋਹ ਬੈ
ਆਦ ਗੋਤ ਦੁਗਿਆ ਕਬ ਨਾਕ
ਬੀਨ ਆਹੈਤੋ ਵਿਆ ਕਾਬਿਕ
ਬਿਕ ਬੀਕੋ ਟੀਕੋ ਟਿਕੋ ਟਿਆ
ਦੇਦਾ ਦੇਲੈ ਦੇਬ ਕਿਧਾਰਿਆ
ਤੁਬਾ ਜਤ ਕੀ ਤਰ ਬਾਤਿਖੋ
[illegible] ਕ [illegible] ਤਕੇ
[illegible] ਧਨ

ਜਿਤੁ ਕਾਲਿ ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ ॥ ੨
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵ
ਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰਮੀ
ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁ
ਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ
ਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥
੪ ॥ ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ
ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰ
ਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ
ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ ਮਨਿ ਰਖੀ
ਐ ਭਾਉ ॥ ਦੁ[illegible] ਪਰਹਰਿ
[illegible] ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ
[illegible]

ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ
॥ ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨਾਹੀ
ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਗੁ
ਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਭ
ਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ
ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੫॥
ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ
ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ ॥ ਜੇ
ਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿ
ਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ ॥
ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ
ਮਾਣਕ ਜੇ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿ
ਖ ਸੁਣੀ ॥ ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁ
ਝਾਈ ॥ ਸ [illegible]
[illegible]

ਵਾਖੰਡਾਵਿਚਿਜਾਣੀਐਨਾਲਿ
ਚਲੈਸਭੁਕੋਇ॥ਚੰਗਾਨਾਉ
ਰਖਾਇਕੈਜਸੁਕੀਰਤਿਜਗਿ
ਲੇਇ॥ਜੇਤਿਸੁਨਦਰਿਨਆ
ਵਈਤਵਾਤਨਪੁਛੈਕੇ॥ਕੀ
ਟਾਅੰਦਰਿਕੀਟੁਕਰਿਦੋਸੀ
ਦੋਸੁਧਰੇ॥ਨਾਨਕਨਿਰਗੁਣਿਗੁ
ਣੁਕਰੇਗੁਣਵੰਤਿਆਗੁਣੁ
ਦੇ॥ਤੇਹਾਕੋਇਨਸੁਝਈ
ਜਿਤਿਸੁਗੁਣੁਕੋਇਕਰੇ॥
੭॥ਸੁਣਿਐਸਿਧਪੀਰਸੁ
ਰਨਾਥ॥ਸੁਣਿਐਧਰਤਿਧ
ਵਲਆਕਾਸ॥ਸੁਣਿਐ
ਦੀਪਲੋਅਪਾਤਾਲ॥ਸੁਣਿ
ਐਪੋਹਿਨਸਕੈਕਾਲੁ॥ਨਾ
ਨਕਭਗਤਾਸਦਾਵਿਗਾਸੁ॥
ਸੁਣਿਐਦੂਖਪਾਪਕਾਨਾਸ

ਸੁ॥੮॥ਸੁਣਿਐ ਈਸਰੁ ਬ
ਰਮਾ ਇੰਦੁ॥ਸੁਣਿਐ ਮੁਖ
ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ॥ਸੁਣਿਐ
ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦ॥
ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇ
ਦ॥ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿ
ਗਾਸੁ॥ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ
ਕਾ ਨਾਸੁ॥੯॥ਸੁਣਿਐ ਸਤੁ
ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ॥ਸੁਣਿ
ਐ ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ॥
ਸੁਣਿਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵ
ਹਿ ਮਾਨੁ॥ਸੁਣਿਐ ਲਾਗੈ ਸ
ਹਜਿ ਧਿਆਨੁ॥ਨਾਨਕ ਭਗ
ਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ॥ਸੁਣਿਐ
ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ॥੧੦॥ਸੁ
ਣਿਐ ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ ਗਾਹ॥
ਸੁਣਿਐ ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਾਤਿ

ਸਾਡਾ॥ ਸੁਣਿਐ ਅੰਧੇ ਪਾਵ ੫
ਹਿ ਰਾਹੁ॥ ਸੁਣਿਐ ਹਾਥ ਹੋਵੈ
ਅਸਗਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਭਗ
ਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਣਿਐ
ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ॥੧੧॥ ਮੰ
ਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥
ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ
॥ ਕਾਗਦਿ ਕਲਮ ਨ ਲਿਖਣ
ਹਾਰੁ॥ ਮੰਨੇ ਕਾ ਬਹਿ ਕਰਨਿ
ਵੀਚਾਰੁ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰ
ਜਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾ
ਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ॥੧੨॥ ਮੰਨੈ
ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ॥ ਮੰ
ਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੁਧ
॥ ਮੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ
॥ ਮੰਨੈ ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ॥
ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ॥

॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋ
ਇ ॥੧੩॥ ਮੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ
ਨ ਪਾਇ ॥ ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿਉ
ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ ॥ ਮੰਨੈ ਮ
ਗੁ ਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ ॥ ਮੰਨੈ ਧਰ
ਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ ॥ ਐਸਾ
ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ
ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧
੪॥ ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁ
ਆਰੁ ॥ ਮੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾ
ਧਾਰੁ ॥ ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰ
ਸਿਖ ॥ ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭਵਹਿ ਨ
ਭਿਖ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜ
ਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ
ਕੋਇ ॥੧੫॥ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣ
ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ
ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ

ਦਰਿਰਜਾਨੁ॥ਪੰਚਾਕਾਗੁ ੬
ਰੁਏਕੁਧਿਆਨੁ॥ਜੇਕੋਕ
ਹੈਕਰੈਵੀਚਾਰੁ॥ਕਰਤੇਕੈਕ
ਰਣੈਨਾਹੀਸੁਮਾਰੁ॥ਧੌਲੁਧ
ਰਮੁਦਇਆਕਾਪੂਤੁ॥ਸੰਤੋ
ਖੁਥਾਪਿਰਖਿਆਜਿਨਿਸੂਤਿ
ਜੇਕੋਬੁਝੈਹੋਵੈਸਚਿਆਰੁ
॥ਧਵਲੈਉਪਰਿਕੇਤਾਭਾਰੁ
॥ਧਰਤੀਹੋਰੁਪਰੈਹੋਰੁਹੋ
ਰੁ॥ਤਿਸਤੇਭਾਰੁਤਲੈਕ
ਵਣੁਜੋਰੁ॥ਜੀਅਜਾਤਿ
ਰੰਗਾਕੇਨਾਵ॥ਸਭਨਾਲਿ
ਖਿਆਵੁੜੀਕਲਾਮ॥ਏ
ਹੁਲੇਖਾਲਿਖਿਜਾਣੈਕੋ
ਇ॥ਲੇਖਾਲਿਖਿਆਕੇ
ਤਾਹੋਇ॥ਕੇਤਾਤਾਣੁਸੁ
ਆਲਿਹੁਰੂਪੁ॥ਕੇਤੀ

ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੌਣੁ ਕੂਤਾ ॥
ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੋ ਕਵਾਉ
॥ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਰੀ
ਆਉ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ
ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਵਾਰਿਆ
ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾ
ਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥ ਤੂ ਸ
ਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ
॥੧੬॥ ਅਸੰਖ ਜਪ ਅਸੰ
ਖ ਭਾਉ ॥ ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ
ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ ॥ ਅਸੰ
ਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖ ਵੇਦ ਪਾਠ
॥ ਅਸੰਖ ਜੋਗ ਮਨ ਰਹ
ਹਿ ਉਦਾਸ ॥ ਅਸੰਖ ਭਗ
ਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ
॥ ਅਸੰਖ ਸਤੀ ਅਸੰਖ
ਦਾਤਾਰ ॥ ਅਸੰਖ ਸੂਰਮੁ

ਤਤੁਖਸਾਰ॥ਅਸੰਖ ਮੋਨਿ
ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਰ॥ ਕੁਦਰਤਿ
ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ਵਾਰਿ
ਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ॥ਜੋ
ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ
॥ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰ
ਕਾਰ॥੧੭॥ਅਸੰਖ ਮੂਰਖ
ਅੰਧ ਘੋਰ॥ਅਸੰਖ ਚੋਰ
ਹਰਾਮਖੋਰ॥ਅਸੰਖ ਅਮ
ਰ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ॥ਅਸੰ
ਖ ਗਲਵਢ ਹਤਿਆ ਕ
ਮਾਹਿ॥ਅਸੰਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ
ਕਰਿ ਜਾਹਿ॥ਅਸੰਖ ਕੂੜਿ
ਆਰ ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ॥ਅ
ਸੰਖ ਮਲੇਛ ਮਲੁ ਭਖ
ਖਾਹਿ॥ਅਸੰਖ ਨਿੰਦਕ
ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ॥ਨਾਨਕ

ਕਨੀਚੁਕਹੈਵੀਚਾਰੁ॥ਵਾਰਿ
ਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰ॥ਜੋਤੁ
ਧੁਭਾਵੈਸਾਈਭਲੀਕਾਰ॥
ਤੂਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰ
ਕਾਰ॥੧੮॥ਅਸੰਖਨਾਵ
ਅਸੰਖਥਾਵ॥ਅਗੰਮ
ਅਗੰਮਅਸੰਖਲੋਅ॥
ਅਸੰਖਕਹਹਿਸਿਰਭਾਰ
ਹੋਇ॥ਅਖਰੀਨਾਮੁਅਖ
ਰੀਸਾਲਾਹ॥ਅਖਰੀਗਿ
ਆਨੁਗੀਤਗੁਣਗਾਹ॥
ਅਖਰੀਲਿਖਣੁਬੋਲਣੁਬਾ
ਣਿ॥ਅਖਰਾਸਿਰਿਸੰਜੋ
ਗੁਵਖਾਣਿ॥ਜਿਨਿਏਹਿ
ਲਿਖੇਤਿਸੁਸਿਰਿਨਾਹਿ॥ਜਿ
ਵਫੁਰਮਾਏਤਿਵਤਿਵਪਾ
ਹਿ॥ਜੇਤਾਕੀਤਾਤੇਤਾਨਾਉ॥

ਫਿਣੁਨਾਹੈਨਾਡੀਕੇਥਾਉ॥
ਕੁਦਰਤਿਕਵਣਕਹਾਵੀ
ਚਾਰੁ।ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏ
ਕਵਾਰਾ।ਜੋਤੁਧੁਭਾਵੈਸਾਈਭ
ਲੀਕਾਰਾ।ਤੂਸਦਾਸਲਾਮ
ਤਿਨਿਰੰਕਾਰਾ।੧੬।ਭਰੀਐ
ਹਥੁਪੈਰੁਤਨੁਦੇਹਾ।ਪਾਣੀ
ਧੋਤੈਉਤਰਸੁਖੇਹ।ਮੂਤ
ਪਲੀਤੀਕਪੜੁਹੋਇ।ਦੇ
ਸਾਬੂਣੁਲਈਐਓਹੁਧੋ
ਇ।ਭਰੀਐਮਤਿਪਾਪਾ
ਕੈਸੰਗਿ।ਓਹੁਧੋਪੈਨਾਵੈ
ਕੈਰੰਗਿ।ਪੁੰਨੀਪਾਪੀਆ
ਖਣੁਨਾਹਿ।ਕਰਿਕਰਿਕ
ਰਣਾਲਿਖਿਲੈਜਾਹੁ।ਆ
ਪੇਬੀਜਿਆਆਪੇਹੀਖਾ
ਹੁ।ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਆਵ

ਹੁ ਜਾਹੁ ॥੨੦॥ ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ
ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ॥ ਜੇਕੋ
ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ ॥ ਸੁਣਿ
ਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾ
ਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ ਤੀਰਥਿ
ਮਲਿ ਨਾਉ ॥ ਸਭ ਗੁਣ ਤੇ
ਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਵਿਣੁ
ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ
॥ ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬ
ਰਮਾਉ ॥ ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ
ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ
ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਥਿਤਿ
ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥ ਕਵਣਿ ਸਿ
ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋ
ਆ ਆਕਾਰੁ ॥ ਵੇਲ ਨ ਪਾਈ
ਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ
ਪੁਰਾਣੁ ॥ ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇਓ

ਓੁ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇ
ਖੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥ ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ
ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋ
ਈ ॥ ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕ
ਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ
॥ ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ
ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿ
ਵ ਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ
ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ ਦੂ ਇ
ਕੁ ਸਿਆਣਾ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿ
ਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋ
ਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੌ ਜਾ
ਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋ
ਹੈ ॥੨੧॥ ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ
ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ
॥ ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ
ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥

ਸਹਸਅਠਾਰਹਕਹਨਿਕ
ਤੇਬਾਅਸੁਲੁਇਕੁਧਾਤੁ
॥ਲੇਖਾਹੋਇਤਲਿਖੀਐ
ਲੇਖੈਹੋਇਵਿਣਾਸੁ॥ਨਾਨ
ਕਵਡਾਆਖੀਐਆਪੇ
ਜਾਣੈਆਪੁ॥੨੨॥ਸਾਲਾ
ਹੀਸਾਲਾਹਿ॥ਏਤੀਸੁਰਤਿ
ਨਪਾਈਆਨਦੀਆਅਤੈ
ਵਾਹਪਵਹਿਸਮੁੰਦਿਨਜਾ
ਣੀਅਹਿ॥ਸਮੁੰਦਸਾਹਸੁ
ਲਤਾਨਗਿਰਹਾਸੇਤੀਮਾਲੁ
ਧਨੁ॥ਕੀੜੀਤੁਲਿਨਹੋਵ
ਨੀਜੇਤਿਸੁਮਨਹੁਨਵੀ
ਸਰਹਿ॥੨੩॥ਅੰਤੁਨਸਿ
ਫਤੀਕਹਣਿਨਅੰਤੁ॥ਅੰ
ਤੁਨਕਰਣੈਦੇਣਿਨਅੰਤੁ॥
ਅੰਤੁਨਵੇਖਣਿਸੁਣਣਿ

ਨ ਅੰਤੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿ
ਆ ਮਨਿ ਮੰਤੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾ
ਪੈ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ
ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਅੰਤ ਕਾ
ਰਣਿ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹਿ॥
ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ॥
ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥
ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤਾ ਹੋ
ਇ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਊਚਾ ਥਾ
ਉ॥ ਊਚੇ ਉਪਰਿ ਊਚਾ ਨਾਉ
॥ ਏਵਡੁ ਊਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ॥
ਤਿਸੁ ਊਚੇ ਕਉ ਜਾਣੈ ਸੋਇ
॥ ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆ
ਪਿ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਨਦ
ਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ॥੨੪॥ ਬ
ਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ
ਜਾਇ॥ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ

ਤੁਆਇਆ॥ਕੇਤੇਮੰਗਹਿਜੋਧ
ਅਪਾਰ॥ਕੇਤਿਆਗਣਤ
ਨਹੀਵੀਚਾਰੁ॥ਕੇਤੇਖਪਿਤੁ
ਟਹਿਵੇਕਾਰ॥ਕੇਤੇਲੈਲੈਮੁ
ਕਰੁਪਾਹਿ॥ਕੇਤੇਮੂਰਖਖਾ
ਹੀਖਾਹਿ॥ਕੇਤਿਆਦੂਖਭੂ
ਖਸਦਮਾਰ॥ਏਹਿਭਿਦਾਤਿ
ਤੇਰੀਦਾਤਾਰ॥ਬੰਦਿਖਲਾ
ਸੀਭਾਣੈਹੋਇ॥ਹੋਰੁਆ
ਖਿਨਸਕੈਕੋਇ॥ਜੇਕੋਖਾ
ਇਕੁਆਖਣਿਪਾਇ॥ਓਹੁ
ਜਾਣੈਜੇਤੀਆਮੁਹਿਖਾਇ
॥ਆਪੇਜਾਣੈਆਪੇਦੇਇ॥
ਆਖਹਿਸਿਭਿਕੇਈਕੇਇ
॥ਜਿਸਨੋਬਖਸੇਸਿਫਤਿ
ਸਾਲਾਹ॥ਨਾਨਕਪਾਤਿਸਾ
ਹੀਪਾਤਿਸਾਹੁ॥੨੫॥ਅਮੁ

ਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ।
ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ
ਭੰਡਾਰ। ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ
ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ। ਅਮੁਲ
ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ। ਅ
ਮੁਲੁ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀਬਾ
ਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲ
ਪਰਵਾਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਬਖ
ਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ।
ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ
ਫੁਰਮਾਣੁ। ਅਮੁਲੋ ਅਮੁ
ਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਈ। ਆ
ਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ
।। ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ
।। ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿ
ਆਣ। ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆ
ਖਹਿ ਇੰਦ। ਆਖਹਿ ਗੋ

ਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥ ਤਿਥੈ ੧੬
ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰ ॥ ਤਿ
ਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੁ
ਰ ॥ ਤਿਥੈ ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿ
ਮਾ ਮਾਹਿ ॥ ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਥ
ਨੇ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾ ਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ
ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਰਾਮੁ ਵ
ਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਥੈ ਭਗ
ਤ ਵਸਹਿ ਕੇ ਲੋਅ ॥ ਕਰਹਿ
ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥
ਸਚਿ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿ
ਹਾਲ ॥ ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡ
ਲ ਵਰਭੰਡ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਥੈ ਤ
ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ ॥ ਤਿਥੈ ਲੋ
ਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ ॥ ਜਿ
ਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿ

ਪੀਤੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥ ਆਖਹਿ ਈ
ਸਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧ ॥ ਆਖ
ਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ ॥ ਆਖ
ਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇਵ ॥
ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ
ਸੇਵ ॥ ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ ਆ
ਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥ ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ
ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥ ਏਤੇ ਕੀ
ਤੇ ਹੋਰਿ ਕਰੇਹਿ ॥ ਤਾ ਆਖਿ
ਨ ਸਕਹਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥ ਜੇ
ਵਡੁ ਭਾਵੈ ਤੇਵਡੁ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ਜੇ ਕੋ ਆਖੈ ਬੋਲੁ ਵਿਗਾੜੁ
॥ ਤਾ ਲਿਖੀਐ ਸਿਰਿ ਗਾ
ਵਾਰਾ ਗਾਵਾਰ ॥੨੬॥ ਸੋ
ਦਰੁ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿ
ਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥

ਵਾਜੇਨਾਦਅਨੇਕਅਸੰਖਾ
ਕੇਤੇਵਾਵਣਹਾਰੇ॥ਕੇਤੇਰਾਗਪ
ਰੀਸਿਉਕਹੀਅਨਿਕੇਤੇਗਾ
ਵਣਹਾਰੇ॥ਗਾਵਹਿਤੁਹਨੋ
ਪਉਣੁਪਾਣੀਬੈਸੰਤਰੁਗਾ
ਵੈਰਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇ॥ਗਾ
ਵਹਿਚਿਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿ
ਜਾਣਹਿਲਿਖਿਲਿਖਿਧ
ਰਮੁਵੀਚਾਰੇ॥ਗਾਵਹਿਈਸ
ਰੁਬਰਮਾਦੇਵੀਸੋਹਨਿਸਦਾ
ਸਵਾਰੇ॥ਗਾਵਹਿਇੰਦਇ
ਦਾਸਣਿਬੈਠੇਦੇਵਤਿਆ
ਦਰਿਨਾਲੇ॥ਗਾਵਹਿਸਿਧ
ਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿਗਾਵਨਿ
ਸਾਧਵਿਚਾਰੇ॥ਗਾਵਨਿ
ਜਤੀਸਤੀਸੰਤੋਖੀਗਾਵਹਿ
ਵੀਰਕਰਾਰੇ॥ਗਾਵਨਿ

ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸਰ ਜੁ
ਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵ
ਨਿ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ
ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥
ਗਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥
ਗਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂ
ਰਾ ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥ ਗਾ
ਵਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰ
ਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ॥
ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਹਿ ਜੋ ਤੁ
ਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰ
ਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ
ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨ
ਕੁ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋ
ਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾ
ਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ

ਜਾਇਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਰ
ਚਾਈ॥ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀਕ
ਰਿਕਰਿ॥ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿ
ਨਉਪਾਈ॥ਕਰਿਕਰਿ ਵੇਖੈ
ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸ
ਦੀਵਡਿਆਈ॥ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾ
ਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰ
ਣਾਜਾਈ॥ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾ
ਹਾਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹ
ਣੁ ਰਜਾਈ॥੨੭॥ਮੁੰਦਾਸੰਤੋ
ਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਧਿਆ
ਨਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ॥ਖਿੰਥਾ
ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁ
ਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ॥ਆ
ਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀਮ
ਨਿਜੀਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ॥ਆਦੇ
ਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ॥ਆਦਿਅ

ਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁ
ਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥੨੮॥
ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ
ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜ
ਹਿ ਨਾਦ ॥ ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ
ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅ
ਵਰਾ ਸਾਦ ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋ
ਗੁ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ
ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥ ਆਦੇ
ਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅ
ਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁ
ਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥੨੯॥
ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆ
ਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ
ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਜਿਵ ਤਿ
ਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ॥ ਜਿਵ

ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓ
ਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏ
ਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ
ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ
ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ
ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥੩੦॥ ਆਸ
ਣੁ ਲੋਇ ਲੋਇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਜੋ
ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾ ਵਾਰ ॥
ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ
॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥
ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ
ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ
ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ
ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥੩੧॥ ਇ
ਕਦੂ ਜੀਭੌ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ
ਹੋਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥ ਲਖੁ ਲ
ਖੁ ਗੇੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ
ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸ ॥ ਏਤੁ ਰਾਹ

ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ ਚੜੀਐ ਹੋ
ਇ ਇਕੀਸ॥੩੨॥ ਆਖਣਿ
ਜੋਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹ ਜੋਰੁ॥ ਜੋਰੁ ਨ ਮੰ
ਗਣਿ ਦੇਣਿ ਨ ਜੋਰੁ॥ ਜੋਰੁ
ਨ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਨਹ ਜੋਰੁ
॥ ਜੋਰੁ ਨ ਰਾਜਿ ਮਾਲਿ ਮਨਿ ਸੋਰੁ॥
ਜੋਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨਿ ਵੀਚਾ
ਰਿ॥ ਜੋਰੁ ਨ ਜੁਗਤੀ ਛੁਟੈ ਸੰ
ਸਾਰੁ॥ ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਜੋਰੁ ਕਰਿ
ਵੇਖੈ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਉਤਮੁ ਨੀ
ਚੁ ਨ ਕੋਇ॥੩੩॥ ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ
ਥਿਤੀ ਵਾਰ॥ ਪਵਣ ਪਾਣੀ
ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ॥ ਤਿਸੁ ਵਿ
ਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ ਧਰਮਸਾਲ
॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ
ਕੇ ਰੰਗ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਅਨੇ
ਕ ਅਨੰਤ॥ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ

ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕੂੜੀ ਕੂੜੈ ਠੀਸ॥

ਹੋਈਵੀਚਾਰੁ॥ਸਚਾਆਪਿ
ਸਚਾਦਰਬਾਰੁ॥ਤਿਥੈਸੋ
ਹਨਿਪੰਚਪਰਵਾਣੁ॥ਨਦ
ਰੀਕਰਮਿਪਵੈਨੀਸਾਣੁ॥
ਕਚਪਕਾਈਓਥੈਪਾਇ॥ਨਾ
ਨਕਗਇਆਜਾਪੈਜਾਇ
॥੩੪॥ਧਰਮਖੰਡਕਾਏਹੋ
ਧਰਮੁ॥ਗਿਆਨਖੰਡਕਾਆ
ਖਹੁਕਰਮੁ॥ਕੇਤੇਪਵਣਪਾ
ਣੀਵੈਸੰਤਰਕੇਤੇਕਾਨਮਹੇ
ਸ॥ਕੇਤੇਬਰਮੇਘਾੜਤਿਘ
ੜੀਅਹਿਰੂਪਰੰਗਕੇਵੇਸ॥
ਕੇਤੀਆਕਰਮਭੂਮੀਮੇਰਕੇ
ਤੇਕੇਤੇਧੂਉਪਦੇਸ॥ਕੇਤੇ
ਇੰਦਚੰਦਸੂਰਕੇਤੇਕੇਤੇਮੰ
ਡਲਦੇਸ॥ਕੇਤੇਸਿਧਬੁਧ
ਨਾਥਕੇਤੇਕੇਤੇਦੇਵੀਵੇਸ॥

ਕੇਤੇਦੇਵਦਾਨਵਮੁਨਿਕੇਤੇ
ਕੇਤੇਰਤਨਸਮੁੰਦਕੇਤੀਆ
ਖਾਣੀਕੇਤੀਆਬਾਣੀਕੇਤੇਪਾ
ਤਨਰਿੰਦਕੇਤੀਆਸੁਰਤੀ
ਸੇਵਕਕੇਤੇਨਾਨਕਅੰਤੁਨਅੰ
ਤੁ॥੩੫॥ਗਿਆਨਖੰਡਮ
ਹਿਗਿਆਨੁਪਰਚੰਡੁ॥ਤਿਥੈ
ਨਾਦਬਿਨੋਦਕੋੜਅਨੰਦੁ॥
ਸਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀਰੂਪੁ॥ਤਿ
ਥੈਘਾੜਤਿਘੜੀਐਬਹੁ
ਤੁਅਨੂਪੁ॥ਤਾਕੀਆਗਲਾ
ਕਥੀਆਨਾਜਾਹਿ॥ਜੇਕੋ
ਕਹੈਪਿਛੈਪਛੁਤਾਇ॥ਤਿ
ਥੈਘੜੀਐਸੁਰਤਿਮਤਿਮ
ਨਿਬੁਧਿ॥ਤਿਥੈਘੜੀਐਸੁ
ਰਾਸਿਧਾਕੀਸੁਧਿ॥੩੬॥ਕ
ਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀਜੋਰੁ॥ਤਿ

ਥੈਓਰੁਨਕੋਈਠੋਰੁ॥ਤਿਥੈ ੧੬
ਜੋਧਮਹਾਬਲਿਸੂਰ॥ਤਿ
ਨਮਹਿਰਾਮੁਰਹਿਆਭਰਪੁ
ਰ॥ਤਿਥੈਸੀਤੋਸੀਤਾਮਹਿ
ਮਾਮਾਹਿ॥ਤਾਕੇਰੂਪਨਕਥ
ਨੇਜਾਹਿ॥ਨਾਓਹਿਮਰਹਿਨ
ਠਾਗੇਜਾਹਿ॥ਜਿਨਕੈਰਾਮੁਵ
ਸੈਮਨਮਾਹਿ॥ਤਿਥੈਭਗ
ਤਿਵਸਹਿਕੇਲੋਇ॥ਕਰਹਿ
ਅਨੰਦੁਸਚਾਮਨਿਸੋਇ॥
ਸਚਿਖੰਡਿਵਸੈਨਿਰੰਕਾਰੁ॥
ਕਰਿਕਰਿਵੇਖੈਨਦਰਿਨਿ
ਹਾਲ॥ਤਿਥੈਖੰਡਮੰਡ
ਲਵਰਭੰਡ॥ਜੇਕੋਕਥੈਤ
ਅੰਤਨਅੰਤ॥ਤਿਥੈਲੋ
ਅਲੋਅਆਕਾਰ॥ਜਿ
ਵਜਿਵਹੁਕਮੁਤਿਵੈਤਿਵ

ਕਾਰੁ।ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਕਰਿ ਵੀ
ਚਾਰੁ।ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ
ਸਾਰੁ।੩੭।ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ ਧੀ
ਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ।ਅਹਰ
ਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ
ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾ
ਉ।ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿ
ਤੁ ਢਾਲਿ।ਘੜੀਐ ਸਬ
ਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ।ਜਿਨ
ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾ
ਰ।ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿ
ਹਾਲ।੩੮। ਸਲੋਕੁ।
ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ
ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ।ਦਿ
ਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾ
ਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗ
ਤੁ।ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿ

ਆਈਆ ਵਾਚੈਧਰਮੁਹਦੂ ੧੭
ਰਿਕਰਮੀਆਪੋਆਪਣੀ
ਕੇਨੇੜੈਕੇਦੂਰਿ॥ਜਿਨੀਨਾ
ਮੁਧਿਆਇਆਗਏਮਸ
ਕਤਿਘਾਲਿ॥ਨਾਨਕਤੇਮੁਖ
ਉਜਲੇਕੇਤੀਛੁਟੀਨਾਲਿ॥
੧॥

੧ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ੧ ਸੋ
ਦਰੁ॥ ॥ਸੋਦਰੁਤੇਰਾਕੇ
ਹਾਸੋਘਰੁਕੇਹਾਜਿਤੁਬਹਿ
ਸਰਬਸਮਾਲੇ॥ਵਾਜੇਤੇਰੇ
ਨਾਦਅਨੇਕਅਸੰਖਾਕੇ
ਤੇਤੇਰੇਵਾਵਣਹਾਰੇ॥ਕੇਤੇ
ਤੇਰੇਰਾਗਪਰੀਸਿਉਕਹੀ
ਅਹਿਕੇਤੇਤੇਰੇਗਾਵਣਹਾ

ਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਉ
ਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰ
ਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵ
ਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿ
ਖ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ
ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ
ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ
ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰ
ਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ
ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾ
ਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ
ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀ
ਰ ਕਰਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸੁਰ

ਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ
ਤੁਧ ਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋ
ਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆ
ਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਰਤਨ
ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰ
ਥ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਜੋ
ਧ ਮਹਾਬਲਿ ਸੂਰਾ ਗਾਵ
ਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥ ਗਾ
ਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ
ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ
ਧਾਰੇ ॥ ਸੇਈ ਤੁਧ ਨੋ ਗਾਵਨਿ
ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ
ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁ
ਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ
ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀ
ਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸ
ਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨ

ਈ॥ਹੈਭੀਹੋਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀ
ਰਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਈ॥ਰੰਗਿਰੰ
ਗੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀ
ਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਈ॥ਕ
ਰਿਕਰਿਦੇਖੈਕੀਤਾਆਪਣਾ
ਜਿਉਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ
॥ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਈਕਰਸੀ
ਫਿਰਿਹੁਕਮੁਨਕਰਣਾਜਾਈ
॥ਸੋਪਾਤਿਸਾਹੁਸਾਹਾਪਾਤਿ
ਸਾਹਿਬੁਨਾਨਕਰਹਣੁਰਜਾ
ਈ॥੧॥੧॥ ਆਸਾਮਹਲਾ੧
॥ਸੁਣਿਵਡਾਆਖੈਸ
ਭੁਕੋਇ॥ਕੇਵਡੁਵਡਾਡੀਠ
ਹੋਇ॥ਕੀਮਤਿਪਾਇਨਕਹਿ
ਆਜਾਇ॥ਕਹਣੈਵਾਲੇਤੇਰੇ
ਰਹੇਸਮਾਇ॥੧॥ਵਡੇਮੇਰੇ
ਸਾਹਿਬਾਗਹਿਰਗੰਭੀਰਾਗੁ

ਣੀ ਗਹੀਰਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ
ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ॥੧॥ਰ
ਹਾਉ॥ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁ
ਰਤਿ ਕਮਾਈ॥ਸਭ ਕੀਮਤਿ
ਮਿਲਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ॥ਗਿ
ਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰ ਗੁਰਹ
ਈ॥ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ ਤਿ
ਲੁ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ਸਭਿ ਸਤ
ਸਭਿ ਤਪ ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈ
ਆ॥ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਕੀਆ ਵ
ਡਿਆਈਆ॥ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ
ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ॥ਕ
ਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹ
ਈਆ॥੩॥ਆਖਣ ਵਾਲਾ
ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ॥ਸਿਫਤੀ
ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ਜਿਸੁ ਤੂ
ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ
੪॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧
॥ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮ
ਰਿ ਜਾਉ॥ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ
ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ
ਲਾਗੈ ਭੂਖ ਉਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾ
ਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ॥੧॥ਸੋ
ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ਸਾ
ਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿ
ਲੁ ਵਡਿਆਈ॥ਆਖਿ ਥ
ਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ਜੇ ਸ
ਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ
॥ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ
॥੨॥ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋ
ਗੁ॥ਦੇਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਭੋ
ਗੁ॥ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ

ਕੋਇ॥ਨਾਕੋਹੋਆ ਨਾਕੋਹੋ
ਇ॥੩॥ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇ
ਵਡੁ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ॥ਜਿਨ ਦਿ
ਨੁ ਕਰ ਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ॥ਖਸ
ਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ
॥ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ
॥੪॥੩॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ
੪ ॥ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸ
ਤਿਗੁਰ ਸਤਿਪੁਰਖਾ ਬਿਨ
ਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ਹਮ
ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰ
ਣਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਨਾਮੁ
ਪਰਗਾਸਿ॥੧॥ਮੇਰੇ ਮੀਤ
ਗੁਰਦੇਵ ਮੋ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪ
ਰਗਾਸਿ॥ਗੁਰ ਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇ
ਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰ
ਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ॥੧॥

ਰਹਾਉ॥ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡਭਾ
ਗ ਵਡੇਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਪਿਆਸ॥ਹ
ਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ ਜੀ
ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਪਰ
ਗਾਸਿ॥੨॥ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ
ਤੇ ਭਾਗਹੀਣ ਜਮ ਪਾਸਿ॥
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸੰਗ
ਤਿ ਨਹੀ ਆਏ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀ
ਵੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸਿ॥੩॥ਜਿ
ਨ ਹਰਿ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ
ਤਿ ਪਾਈ ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ
ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਸਿ॥ਧਨੁ
ਧੰਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹ
ਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਜਨ ਨਾ
ਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥੪॥੪॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤਵਹਿ ਉਦ
ਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ
ਪਰਿਆ ॥ ਸੈਲ ਪਥਰ ਮ
ਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕੁ
ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ ॥੧॥
ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਸੰਗਤ
ਮਿਲੇ ਸੁ ਤਰਿਆ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ
ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥੧॥ ਰ
ਹਾਉ ॥ ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਸੁ
ਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ
ਧਰਿਆ ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿ
ਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਹੇ
ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ ॥੨॥ ਊਡੇ
ਊਡਿ ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾ
ਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ ॥ ਤਿਨ ਕ

ਵਣੁ ਖਣਾਇਕ ਵਣੁ ਚੁਗਾ
ਵੈ ਅੰਨ ਮਾਹਿ ਕਿਅਰਨੁ ਕਾਰਿ
ਆਗਾ ਝਾਸਾ ਭਿ ਨਿ ਧਾਸਦ
ਸ ਅਸਵਾਨਿ ਧਾਨ ਠਾਕੁਰ
ਕਰ ਤਾਲਿ ਧਰਿ ਆਗਾ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਬਾਲਿ ਬਾਲਿ ਸਚਬ
ਲਿ ਜਾਈ ਐ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ
ਪਾਰਾਵਾਰਿਆ ॥੪॥੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪
ਸੋ ਪੁਰਖੁ ॥ ਸੋ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰ
ਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ
ਅਪਾਰਾ ਸਭਿ ਧਿਆਵ
ਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ

ਹਰਿਸਚੇਨਿਰਜਨਣਕਾਰਾ
ਸਭੁਜੀਅਤੁਮਾਰੇਜੀਤੂੰਜੀ
ਆਕਾਦਾਤਾਰਾ॥ਹਰਿਧਿ
ਆਵਹੁਸੰਤਹੁਜੀਸਭਿ
ਦੂਖਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ॥ਹਰਿ
ਆਪੇਠਾਕੁਰਹਰਿਆਪੇਸੇ
ਵਕੁਜੀਕਿਆਨਾਨਕਜੰਤ
ਵਿਚਾਰਾ॥੧॥ਤੂੰਘਟਘਟ
ਅੰਤਰਿਸਰਬਨਿਰੰਤਰਿ
ਜੀਹਰਿਏਕੋਪੁਰਖੁਸਮਾ
ਣਾ॥ਇਕਦਾਤੇਇਕਭੇਖਾ
ਰੀਜੀਸਭਤੇਰੇਚੋਜਵਿਡਾ
ਣਾ॥ਤੂੰਆਪੇਦਾਤਾਆਪੇ
ਆਪੇਭੁਗਤਾਜੀਹਉਤੁਧੁ
ਬਿਨੁਅਵਰੁਨਜਾਣਾ॥ਤੂੰ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਬੇਅੰਤੁਬੇਅੰਤੁ
ਜੀਤੇਰੇਕਿਆਗੁਣਆ

ਖਿਵਖਾਣਾ।ਜੋਸੇਵਹਿਜੋ
ਸੇਵਹਿਤੁਧੁਜੀਜਨੁਨਾਨਕ
ਤਿਨਕੁਰਬਾਣਾ।੨।ਹਰਿ
ਧਿਆਵਹਿਹਰਿਧਿਆਵ
ਹਿਤੁਧੁਜੀਸੇਜਨਜੁਗਮ
ਹਿਸੁਖਵਾਸੀ।ਸੇਮੁਕਤੁ
ਸੇਮੁਕਤੁਭਏਜਿਨਹਰਿਧਿ
ਆਇਆਜੀਉਤਿਨਤੂਟੀ
ਜਮਕੀਫਾਸੀ।ਜਿਨਨਿਰ
ਭਉਜਿਨਹਰਿਨਿਰਭਉ
ਧਿਆਇਆਜੀਉਤਿਨ
ਕਾਭਉਸਭੁਗਵਾਸੀ।ਜਿ
ਨਸੇਵਿਆਜਿਨਸੇਵਿਆਮੇ
ਰਾਹਰਿਜੀਉਤੇਹਰਿਹਰਿਰੂ
ਪਿਸਮਾਸੀ।ਸੇਧੰਨੁਸੇਧੰਨੁ
ਜਿਨਹਰਿਧਿਆਇਆਜੀ
ਉਜਨੁਨਾਨਕੁਤਿਨਬਲਿਜਾ

ਸੀਆਝਾ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ
ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬਿ
ਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ ਤੇਰੇ ਭਗ
ਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁ
ਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ
ਅਨੰਤਾ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇ
ਰੀਆ ਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂ
ਜਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇ
ਅੰਤਾ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅ
ਨੇਕ ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ
ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖ
ਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ ਸੇ ਭਗ
ਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗ
ਵੰਤਾ ॥੩॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪ
ਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵ
ਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਤੂੰ ਜੁ

ਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਸਦਾਸਦਾਤੂਏ
ਕੋਜੀਤੂਨਿਹਚਲੁਕਰਤਾ
ਸੋਈ।ਤੁਧੁਆਪੇਭਾਵੈਸੋ
ਈਵਰਤੈਜੀਤੂਆਪੇਕਰਹਿ
ਸੁਹੋਈ।ਤੁਧੁਆਪੇਸ੍ਰਿਸ
ਟਿਸਭਉਪਾਈਜੀਤੁਧੁਆ
ਪੇਸਿਰਜਿਸਭਗੋਈ।ਜ
ਨੁਨਾਨਕੁਗੁਣਗਾਵੈਕਰਤੇ
ਕੇਜੀਜੋਸਭਸੈਕਾਜਾਣੋਈ
।੫॥੧। ਆਸਾਮਹਲਾ੪
॥ਤੂਕਰਤਾਸਚਿਆਰੁ
ਮੈਡਾਸਾਂਈ।ਜੋਤਉਭਾਵੈ
ਸੋਈਥੀਸੀਜੋਤੂਦੇਹਸੋਈ
ਹਉਪਾਈ।੧॥ਰਹਾਉ।
ਸਭਤੇਰੀਤੂਸਭਨੀਧਿਆ
ਇਆ।ਜਿਸਨੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰ
ਹਿਤਿਨਿਨਾਮਰਤਨੁਪਾਇਆ

॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖ
ਗਵਾਇਆ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਿ
ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾ
ਇਆ ॥੧॥ ਤੂ ਦਰੀਆਉ
ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਝ
ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਜੀ
ਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ॥
ਵਿਜੋਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੁੜਿ
ਆ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲੁ ॥੨॥
ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੋ
ਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ
ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥
ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ
ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ
ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥
ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ
ਸਭੁ ਹੋਇ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂ

ਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਤੂ ਕਰਿ
ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ
॥੪॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧
॥ ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ ਭਈਲੇ
ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀ
ਆ ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ
ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂ
ਬੀਅਲੇ ॥੧॥ ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇ
ਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿ
ਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ
ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂ
ਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇ
ਆ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿ
ਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂ ਨਾਹੀ
ਵੀਸਰਿਆ ॥੨॥੩॥ ਆ
ਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਈ

ਧਗਾ ਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇ ਤੁਰੀਆ
ਗੋਬਿੰਦਿ ਨਿਰਮਲ ਕੀਏ ਤ
ਤੇਰੀ ਬਰੀ ਆਸਾ ਅਹਰਕਾ
ਤੇਰੇ ਕਿ ਤੈਨ ਕਾਸਾ ਨਿਲਤੁਸਾ
ਧਸੰਗਾ ਤਿ ਭਜੁ ਕੇਹਲਨਾ
ਸਾ ॥੧॥ ਸਰੰ ਜਾਸਲਾ ਕੁ
ਭਹਜਲ ਤਰਨ ਕੌ ਜਾਨ
ਸੁਖਿ ਖਾ ਜਾਤ ਰੰਗ ਸਾਇ
ਸਾਕੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾ ਪੁਤ
ਪੁਸੰਜਸੁ ਪਰਸੁ ਨਕਸਾ
ਇਆ ॥ ਸੇ ਹਾ ਸਾਪਨ ਜਾ
ਨਿਆਤ ਬਿੰ ਗਾਇਆ ॥ ਕਤੁ
ਨਾਨਕ ਤ ਮਨੀਚੁ ਕਰੀ ਆਸ
ਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖ ਸਰਮਾ
॥੨॥੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹ
ਲਾ ੧ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਜੈ
ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ ਕ
ਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਤਿਤੁ
ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ
ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ
॥੧॥ ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿ
ਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਹਉ ਵਾ
ਰੀ ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ
ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਤ ਨਿ
ਤ ਜੀਅੜੇ ਸਮਾਲੀਅਨਿ
ਦੇਖੈਗਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥
ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ
ਤਿਸੁ ਦਾਤੇ ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ
॥੨॥ ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿ
ਆ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ

ਦੇਹੁ ਸਜਣ ਅਸੀਸੜੀ
ਆ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿ
ਉ ਮੇਲੁ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏ
ਹੋ ਪਾਹੁਚਾ ਸਦੜੇ ਨਿਤ ਪ
ਵੰਨਿ ॥ ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮ
ਰੀਐ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਿਹ ਆ
ਵੰਨਿ ॥੪॥੧॥ ਰਾਗੁ ਆ
ਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਛਿਅ ਘ
ਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉ
ਪਦੇਸ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ
ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਜੈ
ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥
ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਇ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਸੁਏ ਚ
ਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ
ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ ॥
ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ

॥ਨਾਨਕਕਰਤੇਕੇਕੇਤੇਵੇਸ
॥੨॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀਮਹ
ਲਾ੧ ॥ਗਗਨਮੈਥਾ
ਲੁਰਵਿਚੰਦੁਦੀਪਕਬ
ਨੇਤਾਰਿਕਾਮੰਡਲਜਨਕਮੋ
ਤੀ॥ਧੂਪੁਮਲਆਨਲੋਪ
ਵਣੁਚਵਰੋਕਰੇਸਗਲ
ਬਨਰਾਇਫੂਲੰਤਜੋਤੀ
॥੧॥ਕੈਸੀਆਰਤੀਹੋਇ॥
ਭਵਖੰਡਨਾਤੇਰੀਆਰਤੀ
॥ਅਨਹਤਾਸਬਦਵਾਜੰ
ਤਭੇਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਹ
ਸਤਵਨੈਨਨਨਨੈਨਹਹਿ
ਤੋਹਿਕਉਸਹਸਮੂਰਤਿ
ਨਨਾਏਕਤੁੋਹੀ॥ਸਹਸ
ਪਦਬਿਮਲਨਨਏਕਪ
ਦਗੰਧਬਿਨੁਸਹਸਤ

ਹ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋ
ਹੀ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ
ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ॥ ਤਿਸ ਦੈ
ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨ
ਣੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ
ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾ
ਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ॥੩॥ ਹਰਿ
ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋ
ਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ
ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜ
ਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ
ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਵਾਸਾ
॥੪॥੩॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ
ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ
ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ
ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ ਖੰਡਾ ਹੇ॥ ਪੂ
ਰਬਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾ

ਇਆ ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਮੰਡ
ਲ ਮੰਡਾ ਹੇ ॥੧॥ ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁ
ਲੀ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥ ਕਰਿ ਡੰਡ
ਉਤਿ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾ
ਉ ॥ ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ ਨ
ਜਾਣਿਆ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹ
ਉਮੈ ਕੰਡਾ ਹੇ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ
ਚਲਹਿ ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ
ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ
ਡੰਡਾ ਹੇ ॥੨॥ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹ
ਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਦੁਖੁ ਜਨਮ
ਮਰਣ ਭਵ ਖੰਡਾ ਹੇ ॥ ਅ
ਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ
ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰ
ਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ ॥੩॥ ਹਮ
ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ
ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਵਡ ਵਡਾ ਹੇ

॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਧਾਰੁ
ਟੇਕਹੈਹਰਿਨਾਮੇਹੀਸੁਖੁਮਾਂ
ਣਾ॥੪॥੪॥ ਗਉੜੀਪੁ
ਰਬੀਮਹਲਾ੫ ॥ਕਰਉ
ਬੇਨਤੀਸੁਣਹੁਮੇਰੇਮੀ
ਤਾਸੰਤਟਹਲਕੀਬੇਲਾ॥
ਈਹਾਖਾਟਿਚਲਹੁਹਰਿਲਾ
ਹਾਆਗੈਬਸਨੁਸੁਹੇਲਾ
॥੧॥ਅਉਧਘਟੈਦਿਨਸੁ
ਰੈਣਾਰੇ॥ਮਨਗੁਰਮਿਲਿਕਾ
ਜਸਵਾਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਇ
ਹੁਸੰਸਾਰੁਬਿਕਾਰੁਸੰਸੇਮ
ਹਿਤਰਿਓਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ॥
ਜਿਸਹਿਜਗਾਇਪੀਆ
ਵੈਇਹੁਰਸੁਅਕਥਕਥਾ
ਤਿਨਜਾਨੀ॥੨॥ਜਾਕਉਆ
ਏਸੋਈਬਿਹਾਝਹੁਹਰਿਗੁ

ਰਤੇ ਮਨ ਦਿਵ੍ਰ ਸੋਹਾਨਿ ਜ
ਘਰਿ ਸਹਜੁ ਪਾਇਹੁ ਸੁਖ
ਸਹਜੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇਗੋ
ਫੇਰਾ॥੩॥ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ
ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ
ਕੀ ਪੂਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਇ
ਹੈ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ ਮੋ ਕਉ ਕ
ਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ॥੪॥੫॥

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਦਖਣੀ॥
ਓਅੰਕਾਰੁ ਮਹਲਾ ੧
ਓਅੰਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ
ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ॥
ਓਅੰਕਾਰਿ ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ

॥ਓਅੰਕਾਰਬੇਦਨਿਰਮਏ॥
ਓਅੰਕਾਰਸਬਦਉਧਰੇ॥
ਓਅੰਕਾਰਿਗੁਰਮੁਖਿਤਰੇ
॥ਓਨਮਅਖਰਸੁਣਹੁਬੀ
ਚਾਰੁ॥ਓਨਮਅਖਰਤ੍ਰਿਭ
ਵਣਸਾਰੁ॥੧॥ਸੁਣਿਪਾ
ਡੇਕਿਆਲਿਖਹੁਜੰਜਾ
ਲਾ॥ਲਿਖੁਰਾਮਨਾਮਗੁਰ
ਮੁਖਿਗੋਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾ
ਉ॥ਸਸੈਸਭੁਜਗੁਸਹਜ
ਉਪਾਇਆਤੀਨਭਵਨਇ
ਕਜੋਤੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿਵਸ
ਤੁਪਰਾਪਤਿਹੋਵੈਚੁਣਿਲੈ
ਮਾਣਕਮੋਤੀ॥ਸਮਝੈਸੁ
ਝੈਪੜਿਪੜਿਬੂਝੈਅੰਤਿ
ਨਿਰੰਤਰਿਸਾਚਾ॥ਗੁਰਮੁ
ਖਿਦੇਖੈਸਾਚੁਸਮਾਲੇਬਿ

ਨੁ ਸਾਂਢੇ ਜ ਗੁਰਾਂ ਚਾਂਾ ਦਾਧ
ਪੈਧਰ ਸੁਧਰੇ ਧਰਮਾ ਪੁਰ
ਭੁਣ ਕਾਰੀ ਸਨੁ ਧੀਰਜਾਧ
ਪੈ ਪੁਛਿ ਪਤੈ ਸੁਖ ਮਸਤ
ਕਿ ਕੰਚਨ ਭਏ ਸਨੁ ਗਾਧ
ਨੁ ਪਰਣੀ ਪਰੁ ਆਪਿਆ
ਜੋ ਨਿਤੋ ਲਿਖੇ ਲਿਸ ਚੁ ਪੁਗ
। ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾ
ਹੈ ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੁਗਾਬ
ਛਿਆ ਨੁਗ ਫਾਇਆ ਚੁਜਾ
ਭਾਇਆ ਗਰਾਬਿ ਗਲੇ ਬਿ
ਖੁਆਇਆ ਭੁਰ ਰਸੁਗੀ
ਤਖਾਤਨ ਜੀਠੈ ਸੁਲੀਐ
ਗਾਤਿਰਗਾਂ ਭੀਰੁ ਗਫਾਇਆ
ਗੁਰਿ ਸਚੁ ਕਹਿ ਆਖੀ ਕਿ
ਤੁਲਾਤਿਆ ਮਾਨਿਤਾ ਨਿਸਾ
ਚੁਤੁ ਖਾਇਆ ਆਪੇਗੁ

ਰਮੁਖਿਆਪੇਦੇਵੈਆਪੇਅੰ
ਮ੍ਰਿਤੁਪੀਆਇਆ॥੪॥
ਏਕੋਏਕੁਵਰਤੈਸਭੁਕੋਈਤ
ਊਸੇਗਰਬੁਝਿਆਪੋਆਅੰ
ਤਰਿਬਾਹਰਿਏਕੁਪਛਾਣੈ
ਇਉਘਰੁਮਹਲੁਜਾਣਿਆਪੇ
॥ਪ੍ਰਭੁਨੇੜੈਹਰਿਦੂਰਿਨਜਾ
ਣਹੁਏਕੋਸ੍ਰਿਸਟਿਸਬਾਈ
॥ਏਕੰਕਾਰੁਅਵਰੁਨਹੀਦੂ
ਜਾਨਾਨਕਏਕੁਸਮਾਈ॥
੫॥ਇਸੁਕਰਤੇਕਉਕਿ
ਉਗਹਿਰਾਖਉਅਫਰਿ
ਓਤੁਲਿਓਨਜਾਈ॥ਮਾ
ਇਆਕੇਦੇਵਾਨੇਪ੍ਰਾਣੀਝੂਠਿ
ਠਗਉਰੀਪਾਈ॥ਲਬਿਲੋ
ਭਿਮੁਹਤਾਜਿਵਿਗੂਤੇਇਬ
ਤਬਫਿਰਿਪਛੁਤਾਈ॥੬

ਕੁਸਰੇਵੈ ਤਾ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾ
ਵੈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ॥
੨॥ ਏਕੁ ਅਚਾਰੁ ਰੰਗੁ ਇਕੁ
ਰੂਪੁ॥ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗ
ਨੀ ਅਸਰੂਪੁ॥ ਏਕੋ ਭਵਰੁ
ਭਵੈ ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥ ਏਕੋ ਬੁ
ਝੈ ਸੁਝੈ ਪਤਿ ਹੋਇ॥੩॥ ਗਿ
ਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਲੇ ਸਮਸਰਿ
ਰਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੁ ਵਿਰ
ਲਾ ਕੋ ਲਹੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ॥ ਗੁਰੂ
ਦੁਆਰੈ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ॥੪॥
ਊਰਮ ਧੂਰਮ ਜੋਤ ਉਜਾਲਾ
॥ ਤੀਨ ਭਵਣ ਮਹਿ ਗੁਰ ਗੋ
ਪਾਲਾ॥ ਊਗਵਿਆ ਅਸਰੂ
ਪੁ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅ
ਪੁਨੈ ਘਰਿ ਆਵੈ॥ ਉਨਵ ਬਰ

ਰਸੋਏਨੀਵੇਰਧਾਰਾ॥ਉਤਮਸਬ
ਦਸਙ੍ਹਾਰਣਤਰਾ॥ਈਸੁਏਕੇ
ਕਾਜਾਏਂਕੋਉ॥ਆਪੇਕਰਤਾ
ਆਪੇਦੇਉ॥ਪਾਉਗਹੈਸੁਬੁ
ਅਸੁਰਸੈਘਾਰੈਉਰਉਦੇ
ਖਿਸਬਦਬੀਚਾਰੈ॥ਉਪ
ਰਿਆਦਿਅੰਤਿਤਿਸੁਲੋਇ
॥ਆਪੇਕਰੈਕਖੈਸੁਏਸੋ
ਇ॥ਓਤੁਬਿਧਾਤਾਸਸੁਤਸੁ
ਦੇਇ॥ਓਤੁਬਿਧਾਤਾਸਨਿ
ਸੁਖਸੋਇ॥ਉਤੁਜਗਜੀ
ਵਨੁਅਵਰੁਨਕੋਈ॥ਨਾ
ਨਕਨਾਮਰਤੇਪਤਿਲੋਈ॥
ਪੀ॥ਰਾਜਨਗਮਰਹੈਤਿਤ
ਕਾਰੀ॥ਰਣਮਾਤਿਸੁਵੈਮ
ਨੁਆਮਾਰੀ॥ਰਾਤਦਿਨੈਤਰ
ਹੈਰੀਰਾਰਾਤਾ॥ਤੀਨਕਹਨਾਨੁ

ਬਾਟਾਰੇਜਾਤਾ॥ਜੋਨਜਾਤਾ
ਸੋਤਿਸਪੜੀਜੇਤਾ॥ਅੰਤਿ
ਨਿਰਮਾਈਲੁਸੀਸੁਸਦੇਣ
॥ਰਣਸੀਗਾਸੁਬਿਦੋਈਕਢ
ਇਆ॥ਅੰਤਰਿਸਬਦੁਸਾਚ
ਲਿਵਲਾਇਆ॥੧੦॥ਰੋਸੁਨ
ਕੀਜੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਜੈਰਹ
ਣੁਨਹੀਸੰਸਾਰੇ॥ਰਾਜੇਰਾਇ
ਰੰਕਨਹੀਰਹਣਾਆਇਜਾ
ਇਜੁਗਚਾਰੇ॥ਰਹਣਕਹ
ਣਤੇਰਹੈਨਕੋਈ॥ਕਿਸੁਪਹਿ
ਕਰਉਬਿਨੰਤੀ॥ਏਕੁਸਬਦੁ
ਰਾਮਨਾਮਨਿਰੋਧਰੁਗੁਰੁ
ਦੇਵੈਪਤਿਮਤੀ॥੧੧॥ਲਾ
ਜਮਰੰਤੀਮਰਿਗਈਘੂੰਘ
ਟੁਖੋਲਿਚਲੀ॥ਸਾਸੁਦਿ
ਵਾਨੀਬਾਵਰੀਸਿਰਤੇਸੰਕ

ਵਸਾ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਬੁਝਾਈ ਰਸੀ
ਤਿਤੁ ਮਨ ਮਤਿ ਸਬਦੁ
ਅਨੰਦੁ ਝਾਲਾਂ ਲਰਤੀ ਲਾਲੀ
ਭਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਈ ਨਿਵਿ
ਦੁ॥੧੨॥ ਲਾਡਨਾ ਮਰਤਨੁ
ਜਪਿ ਸਾਰੁ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਬੁ
ਰਾ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਲਾਲ੍ਹੀ ਦਾ
ਨੀ ਖਾਈ ਤਬਾਰੁ॥ ਮਨਮੁ
ਖੁ ਅੰਧਾ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ
॥ ਲਾਹੰਕਾਰਾਇ ਆਈਆ
ਜਗਿ ਗਾਤੋਈ ਮਜੂਰੁ ਗਇ
ਆਠਰਗਾਈ ਠਗਿਗਾ ਲਾ
ਭਨਾਂ ਮੁ ਪੁਜੀ ਹੈ ਸਾਡਾ ਨ
ਨਕਮਚੀਂ ਧਾਤਿ ਸਚਾ ਧਾਤਿ
ਸਾਡੁ॥੧੩॥ ਆਈ ਵਿਗੁ
ਤਾਂ ਜਗੁ ਜ ਮਧੀਂ ਖੁ॥ ਆ
ਈ ਨਮੇਟ ਣਕੈ ਸਮਰ ਥੁ॥

ਆਖਿ ਸੈਲ ਨੀਚ ਧਾਰਿ ਹੋਇ
ਆਖਿ ਦੇਖਿ ਨਿਵੈ। ਜਿਸੁ ਦੋਇ
ਆਖਿ ਹੋਇ ਤਾਸੁ ਗਪੁਾਸਿ
ਆਨਾ। ਠੁ ਗਤਿ। ਬਿਹੂਨ
ਜਾ ਬੁ ਖਉਗ ਨਾ। ਸਕੁ ਅਤਿ
ਹਰ ਤੈਏ ਕੇ ਸੋਇਆ। ਜੀ ਸਨੇ
।ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋ
॥੧੪॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਥਾਪਿ ਸ
ਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ। ਜਨਮ ਮਰਣ
ਨਹੀ ਧੰਧਾ ਧੈਰੁ। ਜੋ ਦੀਸੈ
ਸੋ ਆਪੇ ਆਪਿ। ਆਪ ਉਪ
ਇ ਆਪੇ ਘਟ ਥਾਪਾ। ਆ
ਪ ਅਗੋਚਰੁ ਧੰਧੈ ਲੋਈ।
ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਸੋ
ਈ। ਕਰਿ ਆਚਾਰੁ ਸਚੁ ਸੁਖੁ
ਹੋਈ। ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਮੁਕ
ਤਿ ਕਿਵ ਹੋਈ। ੧੫। ਵਿਣੁ

ਨਾਹੈਹੋਰੋਧੁਸਰੀਰਾਕਿਉ
ਨਮਿਲਣਕਾਟਣਸਨਧੀ
ਰਾਵਾਟਵਟਾਉਆਹੈਜਾ
ਇਆਕਿਆਲੈਆਇਆ
ਕਿਆਪਲੈਪਾਇਆਵਿਣੁ
ਨਾਵੈਤੋਟਾਸਭੁਥਾਇਆਲਾ
ਹਾਮਿਲੈਜਾਦੇਇਬੁਝਾਇ
॥ਵਣਜੁਵਾਪਾਰੁਵਣਜੈ
ਵਾਪਾਰੀਆ॥ਵਿਣੁਨਾਵੈਕੈਸੀ
ਪਤਿਸਾਰੀਆ॥੧ਛੰ॥ਗੁਣਵੀ
ਚਾਰੇਗਿਆਨੀਸੋਈ॥ਗੁ
ਣਮਹਿਗਿਆਨੁਪਰਾਪਤਿ
ਹੋਈ॥ਗੁਣਦਾਤਾਵਿਰ
ਲਾਸੰਸਾਰਿ॥ਸਾਚੀਕਰਣੀ
ਗੁਰਵੀਚਾਰਿ॥ਅਗਮਅ
ਗੋਚਰੁਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਇ
ਤਾਮਿਲੀਐਜਾਲਏਮਿਲਾ

ਵਿਗ੍ਰਹੁ ਨਹੀ ਤਿਸੁ ਨ ਜਾਗੇਨੀ
ਡਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਜਿ ਥੀਐ
ਜੀਤਾ।੧੭। ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਕਾਇ
ਆ ਕਉ ਗਾਲੈ। ਜਿਉ ਕੰਚ
ਨ ਸੋਹਾਗਾ ਢਾਲੈ। ਕਸਿ
ਕਸ ਵਟੀ ਸਹੈ ਸੁ ਤਾਉ। ਨਦ
ਰਿ ਸਰਾਫ ਵੰਨੀ ਸਚੜਾਉ।
ਜਗਤੁ ਪਸੁ ਅਹੰ ਕਾਲੁ ਕ
ਸਾਈ। ਕਰਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣੀ
ਕਰਿ ਪਾਈ। ਜਿਨ ਕੀਤੀ
ਤਿਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ। ਹੋਰ ਕਿ
ਆ ਕਹੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹਣ ਨ
ਜਾਈ।੧੮। ਖੋਜਤ ਖੋਜ
ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ। ਖਿਮਾ
ਗਹੀ ਮਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ।
ਖਰਾ ਖਰਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ
। ਖਰਾ ਰਤਨੁ ਜੁਗ ਚਾਰੇ

ਤੋਸ਼ੀਆਖਾਤਪੀਅੰਤਮੁਏਨ
ਡੀਜਾਨਿਆਖਿਨਮਤਿਮੁ
ਏਜਾਮਖੜੁਪਛਾਨਿਆ।
ਅਮਖਿਰੁਚੀਤੁਮਰਨਿਮ
ਨੁਮਾਨਿਆ।ਗੁਰਕਿਰਪਾ
ਤੇਨਾਮੁਪਛਾਨਿਆ।੧੯॥
ਰਰਾਨਰੰਛੀਤੁਰਰਨੈਤ
ਰਿਵਾਨੁ।ਗੁਣਰਾਵੈਮੁਖ
ਸਡਜਾਨਿਵਾਨੁ।ਗਾਇਅ
ਨਆਹੈਆਇਆਨਜਾਇ
।ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਰਡੇਲਿਵ
ਲਾਇ।ਗਗਨੁਅਗੰਮੁਅ
ਨਾਥੁਅਜੋਨੀ।ਅਸਥਿ
ਰੁਚੀਤੁਸਮਾਧਸਗੋਨੀ।
ਡਰਿਨਾਮੁਚੇਤਿ।ਫਿਰਪ
ਵਤਿਨਜੂਨੀ।ਗੁਰਮਤਿ
ਸਾਰੁਤੇਰੁਨਾਮਖਿਤੂਨੀ।

੨੦॥ ਘਰਿਦਰਿਫਿਰਿ
ਥਾਕੀਬਹੁਤੇਰੇ॥ਜਾਤਿਅ
ਸੰਖਅੰਤਨਹੀਮੇਰੇ॥ਕੇ
ਤੇਮਾਤਪਿਤਾਸੁਤਧੀਆ
॥ਕੇਤੇਗੁਰਚੇਲੇਫੁਨਿਹੂ
ਆ॥ਕਾਚੇਗੁਰਤੇਮੁਕ
ਤਿਨਹੂਆ॥ਕੇਤੀਨਾਰਿਵ
ਰੁਏਕੁਸਮਾਲਿ॥ਗੁਰਮੁ
ਖਿਮਰਣੁਜੀਵਣੁਪ੍ਰਭਨਾ
ਲਿ॥ਦਹਦਿਸਢੂਢਿਘਰੈ
ਮਹਿਪਾਇਆ॥ਮੇਲੁਭਇ
ਆਸਤਿਗੁਰੂਮਿਲਾਇਆ
॥੨੧॥ਗੁਰਮੁਖਿਗਾਵੈਗੁਰ
ਮੁਖਿਬੋਲੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ
ਤੋਲਿਤੁਲਾਵੈਤੋਲੈ॥ਗੁ
ਰਮੁਖਿਆਵੈਜਾਇਨਿਸੰ
ਗੁ॥ਪਰਹਰਿਮੈਲੁਜਲਾ

ਇਕਲੰਕੁ॥ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਦ ੨੫
ਬੇਦਬੀਚਾਰੁ॥ਗੁਰਮੁਖਿ
ਮਜਨੁਚਜੁਅਚਾਰੁ॥ਗੁ
ਰਮੁਖਿਸਬਦੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਹੈਸਾਰੁ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿ
ਪਾਵੈਪਾਰੁ॥੨੨॥ਚੰਚਲੁ
ਚੀਤੁਨਰਹਈਠਾਇ॥ਚੋ
ਰੀਮਿਰਗੁਅੰਗੂਰੀਖਾਇ
॥ਚਰਨਕਮਲਉਰਧਾਰੇਚੀ
ਤੁ॥ਚਿਰੁਜੀਵਨੁਚੇਤਨੁਨਿ
ਤਨੀਤ॥ਚਿੰਤਤਹੀਦੀਸੈ
ਸਭੁਕੋਇ॥ਚੇਤਹਿਏਕੁ
ਤਹੀਸੁਖੁਹੋਇ॥ਚਿਤਵ
ਸੈਰਾਚੈਹਰਿਨਾਇ॥ਮੁਕ
ਤਿਭਇਆਪਤਿਸਿਉਘ
ਰਿਜਾਇ॥੨੩॥ਛੀਜੈਦੇ
ਹਖੁਲੈਇਕਗੰਢਿ॥ਛੇਆ

ਨਿਤ ਦੇਖਹੁ ਜਾਣਿ ਤਾ ਛਿਾ
ਧੁ ਪਛਾਣੁ ਜੇ ਸਸਕਾਰਿ ਜਾ
ਣੈ ਆਵੈ ਪਨ ਕਾਰਿ ਨੁਕਾਤਿ ਘਾ
ਆਣੈ ਛਾਣਿ ਆਛਹੁ ਛੀਜ
ਬਹੁ ਬੁ ਲਾਨਾ ਾਲਿਖਿਆ
ਕਿਰ ਤੁ ਪੁਰੇ ਪਰਵਾਨਾ ਛੀ
ਜੈ ਜੋਬ ਨੁ ਜਾਭੁ ਆਸਿਰ ਕਾਲੁ
ਾ ਕਾਂਣਿ ਆਛੀ ਜੈ ਭਣੀਸਿ
ਬਾਲੁ ॥੨੪॥ ਜਾ ਪੇ ਆਪਿਪੁ
ਭੁ ਤਿ ਨੁ ਲੋਣੀ ॥ ਨੁ ਰਾ ਜੁ ਬਾ
ਦੇ ਤਾ ਅਵ ਬੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਜੇ
ਭੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਰਾ ਖਣਰਾਖੁ ॥
ਜਿਨੁ ਜਾਚ ਭੁ ਦੇਵੈ ਪਾਤਿਸਾ
ਖੁ ॥ ਜਾ ਬਾਤੁ ਜਾਰਾਰ ਤਾਤੁਪੁ
ਭਾਵਾ ॥ ਜਾਤੁ ਮੇ ਲਾਇ ਤਾਤੁ
ਵੇ ਨ ਮਾਵਾ ॥ ਜੈ ਜੈ ਕਾਵੁਜ
ਪਉ ਜਾ ਬਾ ਦੀਸਾ ॥ ਬੁਰ ਮਤਿ

ਜਿਣੀਐਬੀਸਾਈਕੀਸਾ।
੨ਪਾਣਿਖਿਥੈਲਾਹੁ।ਕਿਆ
ਜਗਾਸਿਊਵਾਦੁ।ਣੂਰਿਮੈਰੈ
ਦੇਖੈਪਰਮਾਦੁ।ਜਾਂਨਿਮਨੁ
ਏਨਠੀਜੀਵਣਆਸਾ।ਐ
ਇਚਲੇਕੁਏਆਸਨਿਰਾਸਾ।
ਣੂਕਿਣੁਰਿਣੁਖਿਮਾਟੀਰ
ਏਂਜਾਣੀ।ਕਾਣੁਨਚੀਪੈ
ਠਾਕਿਥੁਣਗਾਈ।ਪਾਈ
ਨਵਾਨਿਪਿਠਾਕਿਕੈਨਾਈ।
ਆਪੇਦੇਵੈਸਠਾਜੇਨੁਭਾਈ
॥੨੬॥ਵਿਆਨੋਬੋਲੋਇਆ
ਪੇਥੁਲੋ।ਆਪੇਸਮਵੈਆ
ਪੇਨੁਲੋ।ਗੁਰਕਾਕਠਿਆ
ਅੰਕਸਮਾਵੈ।ਨਿਰਮਲ
ਨੁਚੇਸਾਚੋਭਾਵੈ।ਗੁਰੁਸਾਗ
ਰੁਰਤਨੀਨਠੀਤੋ।ਏ।ਲਾ

ਲਪਦਾਰਥ ਸਾਚੁ ਅਖੈ
ਦਾਤਾਗੁਰਕਤਿ ਆਸਾਕਾਰ
ਕਮਾਵਹੁ॥ ਗੁਰਕੀਕਰਣੀ
ਕਾਹੇਧਾਵਹੁ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮ
ਤਿਸਾਚਿਸਮਾਵਹੁ॥੨੭॥
ਟੂਟੈਨੇਹੁਕਿਬੋਲਹਿਸ
ਹੀ॥ਟੂਟੈਬਾਹਦੁਹੂਦਿਸ
ਗਹੀ ਟੂਟਿਪਰੀਤਿਗਈ
ਬੁਰਬੋਲਿ॥ਦੁਰਮਤਿਪ
ਰਹਰਿ ਛਾਡੀਢੋਲਿ॥ਟੂਟੈ
ਗੰਠਿਪੜੈ ਵੀਚਾਰਿ॥ਗੁਰਸ
ਬਦੀਘਰਿ ਕਾਰਜੁਸਾਰਿ॥
ਲਾਹਾਸਾਚੁਨ ਆਵੈਤੋਟਾ
॥ਤ੍ਰਿਭਵਣਠਾਕੁਰੁਪ੍ਰੀਤਮੁ
ਮੋਟਾ॥੨੮॥ਠਾਕਹੁਮਨੂ
ਆਰਾਖਹੁਠਾਇ॥ਠਹਕਿ
ਮੁਈਅਵਗੁਣਿਪਛੁਤਾ

ਈ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਏਕੁ ਸਬਾਈ ਨਾ
ਰਿ॥ ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕੂੜਿ
ਆਰਿ॥ ਪਰਘਰਿ ਜਾਤੀ ਠਾ
ਕਿ ਰਹਾਈ॥ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾ
ਈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਈ॥ ਸਬਦਿ
ਸਵਾਰੀ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਸਾ
ਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਠਾਕੁਰਿ ਧਾਰੀ
॥੨੯॥ ਡੋਲਤ ਡੋਲਤ ਹੇਸ
ਖੀ ਫਾਟੇ ਚੀਰ ਸੀਗਾਰ॥
ਡਾਹਪਾਣਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਨਹੀ
ਬਿਨੁ ਡਰ ਬਿਣਠੀ ਡਾਰ॥
ਡਰਪਮੁਈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ
ਡੀਠੀ ਕੰਤਿ ਸੁਜਾਣਿ॥ ਡਰੁ
ਰਾਖਿਆ ਗੁਰਿ ਆਪਣੈ ਨਿ
ਰਭਉ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਿ॥ ਡੂਗ
ਰਿ ਵਾਸੁ ਤਿਖਾ ਘਣੀ ਜਬ
ਦੇਖਾ ਨਹੀ ਦੂਰਿ॥ ਤਿਖਾ

ਨਿਹਾਰੀਸ ਬਚਆਂਨਿ ਅ
ਸਿਙੁ ਪੀਆਰ ਰਖੁ ਗਿਦੇ
ਤਿਦੇ ਤਿਆਖੈ ਸ ਕੁਰੇ ਈ
ਜੈ ਭਾਹੈ ਤੈ ਦੇ ਵੀਾ ਕੁਰੁਚ
ਆਰੈ ਦੇਹ ਸੀਤਿ ਖਾਨਿਹ
ਰੈਸੇ ਈਾ ਝਣਾ ਢੈ ਦੋਢ
ਤਢੁ ਢਤ ਤਉੁ ਾਢਿਰੀਢ
ਤਿ ਢੋਾਤਿ ਪ ਹ ਨਿਕ ਰਾਰਿ
ਾ ਕੁਰੇ ਢਤਤੇ ਢਤਿ ਪਏ
ਤਉੁ ਲੋ ਨਿਕ ਸੇ ਪਾਰਿਾ
ਆਸ ਰ ਅ ਜਾਂ ਚੀ ਤਰਿਸਿ
ਲੋਤਿ ਨਕੈ ਤਉੁ ਬਾਲਿ ਜਾ
ਉੁਾਤਿ ਨਕੀ ਪੁਹਿ ਆਖੁ
ਲੀਐ ਸੰ ਗਾਤਿ ਸੇ ਲਸਿ
ਲਾਉੁਾਸ ਨੁ ਦੀਆ ਕੁਰਐ
ਪਲੈ ਪਾਇ ਆਨਿ ਰ ਸਲ
ਨਾਉੁਾ ਜਿ ਨ ਨਾਮੁ ਦੀ ਆਤਿ

ਸੁ ਸੋਹਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁ ਥਲਿਤ
ਰੈ ਜਾਇਆ ॥ ਜੋ ਉਸਾਰੇ ਸੋ ਢ
ਹਸੀ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ
ਕੋਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਿ
ਸੁ ਸਮਲਾ ਤਾਂ ਤਨਿ ਦੂਖੁ
ਨ ਹੋਇਆ ॥੩੧॥ ਨਾਂ ਕੋ ਮੇਰ
ਕਿਸੁ ਗਹੀ ਨਾਂ ਕੋ ਹੋਆ ਨ
ਹੋਗੁ ॥ ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਵਿ
ਗੁਚੀਐ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਆ
ਪੈ ਰੋਗੁ ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਆ
ਦਮੀ ਕਲਰ ਕੰਧ ਗਿਰੰਤ
॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਛੂਟੀ
ਐ ਜਾਇ ਰਸਾਤਲਿ ਅੰਤ
॥ ਗਣਤ ਗਣਾਵੈ ਅਖ
ਰੀ ਅਗਣਤ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ਅਗਿਆਨੀ ਮਤਿਹੀ
ਣੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ

ਨਾਤਾਇਸੀ। ਤ੍ਰੁਟੀ ਤੰਤ੍ਰੁ ਰਬਾ
ਬਕੀ ਵਾਜੈ ਨਹੀ ਵਿਜੋਗਿ
॥ ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭੂ
ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥੨ਰੋਂ
ਤਰਹੁ ਕਾਂਇ ਆਪੈ ਖਿਸੰ
ਨੁ ਤਰਵਰ ਪੰਖੀ ਪੰਚ ॥ ਤ
ਤੁ ਚ੍ਰੁ ਗਤ ਮਿਲ ਏਕ ਸੇ
ਤਿਨ ਕਉ ਛਾਸ ਨ ਰੰਚਾਉ
ਰਤਿਤਬੇ ਗੁਲਬੇ ਗੁਲੇ
ਤਾਕਤਿ ਚੋਗਾਖ ਲੀਆ ਪੰ
ਖਨੁ ਏ ਛਾਡਿ ਪੜੀ ਅਵ
ਗੁਲ ਬੀੜ੍ਹ ਬਲੀਆ ਬਿਨੁ
ਸਾਚੋ ਕਿਉ ਛੁਟੀਐ ਤ
ਕਿਉਲ ਕਰ ਸੰਸ ਲੀਆ
ਪਿਛੁ ਰੋਏ ਛੁਟੀਐ ਵਰ
ਆਪਯ ਲੀਆਂ ਗੁਰ ਪਰਸ
ਦੀ ਛੁਟੀਐ ਕਿਰਪਾ ਆਪ

ਕਰੇਗਇਆ ਆਪ ਹੈ ਤਕਫ
ਰਾਈ ਆਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇਆ
ਤਤਾ ਬਰਬਰ ਕੀ ਪੈ ਜੀਅ
ਜਾਬਾਨਾਦਿ ਤ੍ਰੁਣਾਂਤੇ ਇਆਬਿ
ਤੁਸਾਂ ਤੁਨ ਚੁਏ ਕੁਤੇ ਕਾਂਤੁਨ
ਫੀਟੈ ਕੋਇਆ ਬਿਕੁਨਾਕ
ਇਤ੍ਰੁਾ ਬਿਕੁ ਬੁਕੁ ਖਿਕੁ ਸਾਂ
ਠਾਂ ਬੀਚਾਕੁ ॥ ਤੁਰਨਕਨਾਂ
ਬਤਨਾ ਬੁ ਤੁ ਨਿ ਧਾਰਾਂ ਆਂ
ਧਾਕੁ ॥ ਸਰ ਬੇ ਬਾਂਨ ਬਨੰਤ
ਕੀ ਤੁ ਦਾ ਤਾਂ ਦਾਤਾਕੁ ॥ ਜਾਠ
ਦੇਖਾਂ ਤਠੇ ਕੁਤੁ ਅੰਤ੍ਰੁਨ
ਧਾਕਾਂ ਵਾਕੁ ॥ ਬਾਂਨ ਬਨੰਤ ਕਿ
ਗਵਿਰਤਿ ਆਂ ਕੁਰ ਸ ਬਦੀ
ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਅਣ ਸੀਗੀਆ
ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਸੀ ਵਠਾਂ ਅਗ
ਸਅਪਾਕੁ ॥ ੩੪ ॥ ਦਾਇ

ਆਦਾਨੁਦਾਇਆਲੁਤੂ
ਕਰਿਕਰਿਦੇਖਣਹਾਰੁ॥
ਦਾਇਆਕਰਹਿਪ੍ਰਭਮੇ
ਲਿਲੈਹਿਖਿਨਮਹਿਢਾਹਿ
ਉਸਾਰਿ॥ਦਾਨਾਤੂਬੀਨਾਤੁ
ਹੀਦਾਨਾਕੈਸਿਰਿਦਾਨੁ॥
ਦਾਲਦਭੰਜਨਦੁਖਦਲ
ਣਗੁਰਮੁਖਿਗਿਆਨੁਧਿ
ਆਨੁ॥੩੫॥ਧਨਿਕਾਇਐ
ਬਹਿਦੂਜੀਐਧਨਮਾਤਰੀ
ਤੁਲਹਾਰਾ॥ਧਨੁਹਿਰਲੀ
ਨਹੁਸੀਹਿਆਨਿਰਮਲੁਨ
ਮੁਧਿਆਰਿਆ॥ਧਨੁਗਾਇਆ
ਤਾਜਾਣਿਦੇਹਿਜੋਗਾਰਤਰ
ਗਾਏਕਧਾਨੁਦੀਜੋਸਿਰੁ
ਸਉਪੀਐਭੀਕਰਤੇਕੀਏ
ਬਾਪੀਧਾਧਾਹਤਰਹਿਗਏ

ਅਨਮਤਿਸਬਦੁਅਨੰਦਾ
ਦੁਰਜਨਤੇਸਾਜਨਭਏਕੇਤੇ
ਗੁਰਗੋਬਿੰਦਾਬਨੁਬਨੁਫਿ
ਰਤੀਢੂੰਢਤੀਬਸਤੁਰਤੀ
ਘਰਿਬਾਂਧਿ।ਸਤਿਗੁਰਮੇ
ਲੀਮਿਲਰਤੀਜਨਮਮਰ
ਣਦੁਖੁਨਿਵਾਰਿਆ॥੩੬॥ਨ
ਨਾਮਰਤਨਛੁਟੀਐਹਿਣੁ
ਗੁਣਾਸਪੂੰਰਿਜਾਂਤਿਨ
ਤਿਸੁਏਤੁਨਓਤੁਤੇਅਵਗੁ
ਣਹਿਰਿਪਛੁਤਾਂਤਿਨ
ਤਿਸੁਗਿਆਨੁਨਧਿਆਨੁਤੇ
ਨਾਂਤਿਸੁਧਰਮੁਨਧਿਆਨੁ
ਹਿਣੁਨਾਂਹੋਨਿਰਭਉਕਹਿ
ਅਜਾਣਿਆਭਿਮਾਨੁਬਾ
ਕਰਤੀਕਿਵੁਅਪੜਾਂਤਬ
ਨਤੀਨਾਪਾਰੁ।ਨਾਂਸਾਜਨ

ਸੋ ਰੋਗੁ ਲੋ ਕਿ ਨੁ ਪਤਿ ਕਰੀ
ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਿਉ ਧ੍ਰਿ
ਉ ਜੇਵਰੀ ਸੇ ਝੋ ਮੇ ਲਣਤ
ਭੁਗਾ ॥ ਜਿਨ ਹਿ ਛੋ ਡੀ ਸੋ ਮੇਲ
ਸੀਕੁਰ ਕੈ ਠੇ ਤਿ ਅਪਾਰਿਗਾ ॥
੩੭ ॥ ਪਾਪੁ ਬੁਰਾ ਪਾਪੀ ਕਉ
ਪਿਆਰਾ ॥ ਪਾਪਿ ਲਦੈ ਪਾ
ਪੇ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਪਰਹਰਿ ਪਾ
ਪੁ ਪਛਾਣੈ ਆਪੁ ॥ ਨਾ ਤਿ
ਸੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ਨਰਕ ਪੜੰਤਉ ਕਿਉ ਰ
ਹੈ ਕਿਉ ਬੰਚੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥
ਕਿਉ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਵੀਸਰੈ
ਝੂਠੁ ਬੁਰਾ ਖੈ ਕਾਲੁ ॥ ਮਨੁ ਜੰ
ਜਾਲੀ ਵੇੜਿਆ ਭੀ ਜੰਜਾ
ਲਾ ਮਾਹਿ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿ
ਉ ਛੂਟੀਐ ਪਾਪੇ ਪਚਹਿ

ਪਰਾਣਿ ॥੨॥ ਪਾ ਫਿਰਿ ਫਿ
ਰਿ ਫਾਹੀ ਫਾਸੈ ਕਊਆ ॥ ਫਿ
ਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ਅਬ ਕਿਆ ਹੂ
ਆ ॥ ਫਾਥਾ ਚੋਗੁ ਚੁਗੈ ਨਹੀ
ਬੂਝੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ
ਆਖੀ ਸੂਝੈ ॥ ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ
ਫਾਥੀ ਜਮ ਜਾਲਿ ॥ ਵਿਣੁ
ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਭਾਲਿ
॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਫਿ
ਰਿ ਫਿਰਿ ਜਾਇ ॥ ਇਕ ਰੰਗ
ਰਚੈ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਇਵ
ਛੂਟੈ ਫਿਰਿ ਫਾਸ ਨ ਪਾਇ ॥
੩॥ ਬੀਰਾ ਬੀਰਾ ਕਰਿ ਰਹੀ ਬੀ
ਰ ਭਏ ਬੈਰਾਇ ॥ ਬੀਰ ਚਲੇ
ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਬਹਿਣ ਬਿ
ਰਹਿ ਜਲਿ ਜਾਇ ॥ ਬਾਬੁਲ ਕੈ
ਘਰਿ ਬੇਟੜੀ ਬਾਲੀ ਬਾਲੈ ਨੇ

ਤਾ ਜੇ ਖੋ ਕ੍ਰਿਤਿ ਵਡੁ ਕਾਮਣੀ
ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵ ਤਿਤੈ ਤਿਨਾ ਬਿ
ਰਲੌ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਣੌ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਸਾਚਿ ਨਿਲੋਇਆ ॥ ਠਾਕੁਰ
ਨਾਥ ਦਰਾਈਆ ਜੇ ਭਾਵੈ ਤੈ
ਦੇਇਆ ॥ ਬਾਣੀ ਬਿਰਲੌ ਬੀ
ਚਾਰਸੀ ਜੇਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋ
ਇ ॥ ਇਹ ਬਾਣੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
ਕੀ ॥ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ॥
੪੦॥ ਭਨਿ ਭਨਿ ਘੜੀਐ ਘ
ੜਿ ਘੜਿ ਭਜੈ ॥ ਢਾਹਿ ਉਸਾ
ਰੈ ਉਸਰੇ ਢਾਹੈ ॥ ਸਰਿ ਭਰਿ
ਸੋਖੇ ਭੀ ਭਰਿ ਪੋਖੇ ਸਮਰ
ਥ ਵੇਪਰਵਾਹੋ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੁਲਾ
ਣੇ ਭਏ ਦਿਵਾਨੇ ਵਿਣੁ ਭਾ
ਗਾ ਕਿਆ ਪਾਈਐ ॥ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਡੋਰੀ ਪ੍ਰਭ

ਪਕੜੀਜਿ ਨਾਖਿੰਚੈ ਤਿਨਾ
ਈਐ ਾਤਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ
ਸਚ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਖਠੁੜੇ ਨਚ
ਛੁਤਾਈਐ ਾਭ ਭੈ ਭਾਣਾਤਿ
ਭੁਰਨੁ ਾ ਖਿਬੁਝਾਤਿ ਤਾਨਿਜ
ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ਾਭ
ਭੈ ਭਉ ਜਲੁ ਸਾਰ ਗੁਵਿਖ
ਲਾ ਆਸਨਿਰਾਸਾ ਤਰੀਐ
॥ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੈ ਚੀ
ਨੈ ਜੀਵਤਿਆ ਇਵ ਮਰੀ
ਐ॥੪੧॥ ਮਾਇ ਆਮਾਇ
ਆਕਾਰਿ ਮੁਏ ਮਾਇ ਆਕਿ
ਸੈਨ ਸਾਖਿਆ ਤੰ ਸੁ ਚਲੈ ਉ
ਠਿਹੁ ਮਨੋ ਮਾਇਆ ਕੂ ਲੀ
ਆਖਿਆ ਮਨੁ ਭੂਠਾ ਜਾਮ
ਜੋਤਿ ਆ ਆਵ ਗੁਣ ਚਲ
ਤਿਨਾਇਆ ਮਨਮਾਤਿ ਮਨੁ

ਉਲਟੋ ਸਰੈ ਜੇ ਗੁਣ ਤੋ ਵਾਤਿ
ਨਾਲਿ॥ਸੇਰੀ ਸੇ·ਰੀ ਕਾਰਿ ਨੁਏ
।ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਕਾਇਆ।ਬੁ
ਤੁਸੰ ਦਰਸਤ ਲਾਕਤਾ ਜੋਖੁ
ਬਾਣੀ ਦੀਬਾਣੁ॥ਨਾਨਕ ਸ
ਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਕੂੜਾ ਆਵ
ਣ ਜਾਣੁ॥ਆਪੇ ਚਤੁਰੁ ਸੂ
ਪੁਰੈ ਆਪੈ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ॥੪
ਦਾ॥ਜੌ ਆਵਹਿ ਸੇ ਜਾਹਿ ਫੁ
ਨਿ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ
॥ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ
ਘਟੈ ਨ ਵਧੈ ਉਤਾਹਿ॥ਸੇਜ
ਨਉਬਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਇਆ
॥ਧੰਧਾ ਮੁਆ ਵਿਗੂਤੀ ਮਾ
ਇਆ॥ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਾਲ
ਸੀ॥ਕਿਸ ਕਉ ਮੀਤੁ ਕਰੇਉ॥
॥ਜੀਉ ਸਮਪਉ ਆਪਣਾ

ਤਨੁਮਨੁਆਗੈਦੇਉਤਾਅਸ
ਥਿਨੁਕਰਤਾਨੂਪਈਤਿਸ
ਡਿਕੀਸੈਓਦਾਗੁਣਕੀਮਾਰੀ
ਭਉਨੁਈਸੰਦੂੜਰਤੀਮਾਨਿਚੋਟ
॥੪੩॥ਗਾਣਾਗਾਉਨਕੋਰਤੇ
ਰੰਗੁਨਤੁਗੁਢਕੀਬੁ।ਵਾਰੀਆ
ਪੇਆਪਣੀਕੋਈਨਥੈਂਪੈਧੀਰ
।ਰਾਨੂਬੁਰਾਭੀਤਾਵਣਾਸਰ
ਨੂਗਰਅਸਗਾਤਾਮੈਰ
ਸਅਵਗਣਣੂਾਰਿਮੁਈਹਿ
ਣੁਗੁਣਾਕਿਉਘਰਜਾਤਾ
ਗੁਣੀਆਗੁਣਲੇਪੂਭਨਿ
ਲੋਕਿਉਤਿਸਮਿਲਉਂਪਿਆ
ਬਿੰ॥ਤਿਨਡੀਜੈਸੀਥੀਰਡ
ਜਪਿਜਾਪਿਰਿਦੈਨੁਗਾਗਿ।
ਅਵੰਗੁਣੀਭਰਪੁਰਦੈਗੁ
ਣਭੀਵਸਾਤਿਨਾਲੈ॥ਵਿਣੁ

ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਣ ਨ ਜਾਪਨੀ
ਜਿਹ ਨੁ ਸਬਦੁ ਨ ਕਰੇ ਬੀ
ਚਾਰੁ ॥੪॥ ਖਾਲਾ ਸ ਕਰੀਆ
ਧਰਿ ਸੰਸਲੇ ਆਏ ਵਜਨੁ
ਲਿਖਾਇਆ ॥ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ
ਸਿਰਿ ਧਣੀ ਆਪਣੈ ਪਾ
ਇਆ ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਬੁਰਿਆਈ
ਆ ਛੋਡੇ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ਗ
ੜਿ ਦੋਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੀ ਕਦੇ ਨ
ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥ ਚਾਕਰੁ ਕਹੀਐ ਖ
ਸਮ ਕਾ ਸਉਹੇ ਉਤਰੁ ਦੇਇ
॥ ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਆਪਣਾ ਤ
ਖਤਿ ਨ ਬੈਸਹਿ ਸੇਇ ॥ ਪ੍ਰੀਤ
ਮ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਜੈ ਭਾ
ਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿ
ਸੁ ਆਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋ
ਇ ਕਰੇਇ ॥ ੪ ਪਾ ॥ ਬੀਜ

ਉਸੁ ਨੈਂਨਠੀ ਬਠੈਦੂਲੀ
ਚਾਪਾਇਆ॥ ਨਰਕਨਿਵਾਰ
ਣੁ ਨਰਹ ਨਰੁ ਸਾਚ ਉਸਾ
ਚੈਨਾਇ॥ ਵਿਲੁ॥ਝਿ ਣ ਛੁਟ
ਤ॥ ਫਿਰਿ ਰਠੀ ਮਨ ਮਾਣਿਕ
ਰਉ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਲਾਲ ਰਤਨ
ਬਹੁ ਮਾਣਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਭਥ
ਭੰਡਾਰ॥ ਉਤਮੁ ਓਹਾ ਪਾਉ
ਮਿਲੈ॥ ਇਕ ਮਨ ਏਕੈ ਭਾਇ
॥ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਰ ਮਿਲੇ
ਲਾਤਾਲੈ ਪਰ ਥਾਇ॥ ਰਚ
ਨਾਰਾਚਾ ਜਿਨ ਰਚੀ॥ ਜਿਨਸਿ
ਰਿਆ ਆਕਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁ
ਖਬੇਅੰਤੁ ਧਿ ਆਈਐਐ
ਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ੪ ਓ॥ ਲੋਤੈ
ਰੁ ਲਾ ਤਾਰਿ ਜੀ ਉਸੋ ਈ॥ ਤਿ
ਸੁ ਬਿਨੁ ਰਾ ਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ

॥ਨ੍ਹਾਵੈ ਗਾਰ ਵੁਨੁ ਅਨੁਦਨੁ
ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਗੁਰ
ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ
ਅੰਤੁ ਕੈਹਰ ਮਜੁ ਲਾਗਹਿ ॥
ਸੋ ਸਾਹੁ ਸਾਚਾ ਜਿਸੁ ਹਰਿ
ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂ
ਰਾ ਤਿਸੁ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਗੁਵੀਬ
ਲੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਸ
ਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਆਪੁ ਗ
ਇਆ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਹਰਿ
ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰਿ ॥੪੭
॥ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸੰਚੀਐ
ਧਨੁ ਕਾਚਾ ਬਿਖੁ ਛਾਰੁ ॥ ਸਾ
ਹੁ ਸਦਾਏ ਸੰਚਿ ਧਨੁ ਦੁਬਿਧਾ
ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਸਚਿਆ
ਰੀ ਸਚੁ ਸੰਚਿਆ ਸਾਚਉ
ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ॥ ਹਰਿਨ

ਰਜਾਇ ਲੁਡੂ ਜਲੋ ਪਾਤਿਸਾ
ਹੀ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀ
ਤੁ ਸੁਜਾਣੁ ਤੂ ਤੂ ਸਰਵਰੁ
ਤੂ ਹੰਸੁ ॥ ਸਾਚਉ ਠਾਕੁਰੁ ਮ
ਨਿ ਵਸੈ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਸੁ
॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ
ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਜਾਣੁ ॥ ਬਿਖਿ
ਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ ਬੂਝੈ ਪੁ
ਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥ ਖਿਮਾ
ਵਿਹੂਣੇ ਖਪਿ ਗਏ ਖੂਹਣਿ
ਲਖ ਅਸੰਖ ॥ ਗਣਤ ਨ
ਆਵੈ ਕਿਉ ਗਣੀ ਖਪਿ ਖਪਿ
ਮੁਏ ਬਿਸੰਖ ॥ ਖਸਮੁ
ਪਛਾਣੈ ਆਪਣਾ ਖੂਲੈ ਬੰ
ਧੁ ਨ ਪਾਇ ॥ ਸਬਦਿ ਮਹਲੀ
ਖਰਾ ਤੂ ਖਿਮਾ ਸਚੁ ਸੁਖ ਭਾਇ
॥ ਖਰਚੁ ਖਰਾ ਧਨੁ ਧਿਆ

ਨੁਤੂਆਪੇਬਖਸਿਸਰੀਗਾ
ਸਸਬਸਸੁਖਜਾਪੇਸਚ
ਗੁਣਅੰਤਰਿਸਸਧੀਗਾਤ
ਉਸੈਖਧੇਕਪਾਈਸੀਬੀਜ
ਉਦਬੁਹਿਕਾਰੁ।ਜੀਤਉਧ
ਇਹਿਚਧਾਇਿਅਨੁਕਰਨ
ਅਲਖੁਅਪਾਰੁ॥੪੯॥
ਜਿਸਟੇਕੇਉਨਜਾਣੈਕੋਇ॥
ਜਿਸਟਾਕਰੇਸੁਨਿਤਹਉ
ਤੋਇਆ॥ਸੇਧੇਕਉਵੀਸਗੁਧ
ਆਈਐ॥ਸੇਧੇਪੁਰਬ
ਲਿਖੇਕੀਪਾਈਐ॥ਸੇਧੇ
ਕਾਰਣਚੰਾਕਰਣੋਗਾ॥ਸੇਧੇ
ਸਾਬਿਨਹੁਾਲੈਤੇਗਾ॥ਬਿਨੁ
ਸਾਚੇਨਤੀਦਰਗਤਸਾਨੁ॥
ਤਰਿਰਸੁਧੀਹੈਛੁਟੇਨਦ
ਨਿ॥੫੦॥ਤੇਰਤੇਰਤੇਸ

ਖੀ ਤੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਗਨੁ ਹਉ
ਹਉ ਰਹਤੀ ਮੈ ਸੁੰਣੀ ਸਬਦਰ
ਹੈ ਮਨ ਨਾਗਿ ਆਨਾ ਹਾਰ ਹੋ ਰਕੈ
ਕਨ ਘਣੇ ਕਰਿ ਥਾਕੀ ਜੀ
ਗਾਰੁ ਜਿਲ ਪ੍ਰੀਤ ਮ ਸੁਖੁ
ਪਾਇਆ ਸਗਾਲਕੁ ਣਾਗ
ਲਿਭਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਪਾਈ ਐਹਰਿ ਜਿਉ ਪ੍ਰੀਤ
ਪਿਆਰੁ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਨ
ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਏਕ ਭ ਮਨ
ਬੀਚਾਰਿ ਹਰਿ ਪਰ੍ਹ ਣਾਹ
ਰਿਭੁਣ ਨਾ ਹਰਿ ਜਿਉ ਰਖਣੁ
ਪਿਆਰੁ ਹਰਿ ਜਪੀਐਹ
ਰਿਧਿਆਈ ਐ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ
ਅਧਾਰੁ ॥੧॥ ਲੋਖੁ ਨਜਿ
ਟਈਠੇ ਸਖੀ ਜੋਲਿ ਖਿਆ
ਕਰ ਤਾਰਿ ॥ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਜਿ

ਨਕੀਆਕਰਿਕਿਰਪਾਪ੍ਰਭੁ
ਧਾਰਿਆਕਰਤੇਨਾਲਿਪਿਆਰਿਆ
ਈਆਂ
ਸੁਣੈਨੁਗੁਰਬੀਚਾਰਿਆਲਿ
ਖਿਆਫੇਰਿਨਸਕੀਐਜਿ
ਉਭਾਵੀਤਿਉਸਾਰਿਆਨਦਰਿ
ਤੇਰੀਸੁਖੁਪਾਇਆਂਨਾਨਕਸ
ਬਦੁਵੀਚਾਰਿਆਮਨਮੁਖਭੁ
ਲੇਪਚਿਮੁਏਉਬਰੇਗੁਰ
ਬੀਚਾਰਿਆਜਿਪੁਰਖੁਨਦ
ਰਿਨਆਵਈਤਿਸਕਾਕਿਆ
ਕਰਿਕਹਿਆਜਾਈ।ਬਲਿ
ਹਾਰੀਗੁਰਆਪਣੇਜਿਨਿਹਿ
ਰਦੈਦਿਤਾਦਿਖਾਈ।ਪਰਾ
ਪਾਧਾਪੜਿਆਆਖੀਐਬਿ
ਦਿਆਬਿਚਰੈਸਹਜਿਸੁ
ਭਾਇ।ਬਿਦਿਆਸੋਧੈਤਤੁ
ਲਹੈਰਾਮਨਾਮਲਿਵਲਾਇ

ਮਨਮੁਖੁ ਬਿਦਿਆ ਬਿਕ੍ਰ
ਦਾ ਬਿਖੁ ਖਟੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ
॥ਮੁਰਖੁ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨਈ
ਸੁਝ ਬੁਝ ਨਹ ਕਾਇ॥੫੩॥
ਪਾਧਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀਐ
ਚਾਟੜਿਆ ਮਤਿ ਦੇਇ॥ਨਾ
ਮੁ ਸਮਾਲਹੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਰ
ਹੁ ਲਾਹਾ ਜਗਿ ਮਹਿ ਲੇਇ
॥ਸਚੀ ਪਟੀ ਸਚੁ ਮਨਿ ਪ
ੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸੁ ਸਾਰੁ॥ਨਾ
ਨਕ ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿ
ਤੁ ਬੀਨਾ ਜਿਸੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗ
ਲਿ ਹਾਰੁ॥੫੪॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧

ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ॥ ॥ਸਿ
ਧ ਸਭਾ ਕਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਠੇ
ਸੰਤਿ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੋ॥ ਤਿਸੁ
ਆਗੈ ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ
ਸਾਚਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ॥ ਮ
ਸਤਕੁ ਕਾਟਿ ਧਰੀ ਤਿਸੁ ਆ
ਗੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਉ॥
ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾ
ਈਐ ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਜਸੁ ਲੇ
ਉ॥੧॥ ਕਿਆ ਭਵੀਐ ਸਚਿ ਸੂ
ਚਾ ਹੋਇ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ
ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਕਵਨ ਤੁਮੇ ਕਿਆ ਨਾਉ ਤੁ
ਮਾਰਾ ਕਵਨ ਮਾਰਗੁ ਕਉਨੁ
ਸੁਆਓ॥ ਸਾਚੁ ਕਹਉ ਅ
ਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਹਉ ਸੰਤ
ਜਨਾ ਬਲਿ ਜਾਓ॥ ਕਹ ਬੈਸ

ਹੁ ਕਹ ਰਹੀਐ ਬਾਲੇ ਕਹ ੪੮
ਆਵਹੁ ਕਹ ਜਾਂਵੋ॥ ਨਾਨਕੁ
ਬੋਲੈ ਸੁਣ ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਆ
ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਹੋ॥੨॥ ਘਾਟਿ
ਘਾਟਿ ਬੈਸਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੀ
ਐ॥ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾ
ਏ॥ ਸਹਜੇ ਆਏ ਹੁਕਮਿ ਸਿ
ਧਾਏ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰਜਾਏ॥
ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਥਿਰੁ
ਨਾਰਾਇਣੁ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ
ਪਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਆ
ਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾ
ਏ॥੩॥ ਦੁਨੀਆ ਸਾਗਰੁ
ਦੁਤਰੁ ਕਹੀਐ ਕਿਉਕ
ਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਰੋ॥ ਚਰਪ
ਟੁ ਬੋਲੈ ਅਉਧੂ ਨਾਨਕ
ਦੇਹੁ ਸਚਾ ਬੀਚਾਰੋ॥ ਆਪੇ

ਆਖੈ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਕਿ
ਆਉਤਰੁ ਦੀਜੈ ॥ ਸਾਚੁ ਕ
ਹਹੁ ਤੁਮ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਤੁਧੁ
ਕਿਆ ਬੈਸਣੁ ਦੀਜੈ ॥੪॥
ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਨਿ
ਰਾਲਮੁ ਮੁਰਗਾਈ ਨੈ ਸਾਣੇ
॥ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਭਵ ਸਾਗ
ਰੁ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵ
ਖਾਣੇ ॥ ਰਹਹਿ ਇਕਾਂਤਿ ਏ
ਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਸਾ ਮਾ
ਹਿ ਨਿਰਾਸੋ ॥ ਅਗਮੁ ਅਗੋ
ਚਰੁ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਏ ਨਾਨਕੁ
ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੋ ॥੫॥ ਸੁਣਿ ਸੁ
ਆਮੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ
ਪੂਛਉ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਰੋ
ਸੁ ਨ ਕੀਜੈ ਉਤਰੁ ਦੀਜੈ
ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਦੁਆ

ਰੋਗਾਇਨੁ ਮਨੁ ਰਥਾਤ ਉਸ
ਰਪਾ ਰਵੈ ਸੋ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਅਪਾਰੋ ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿ
ਲਾਏ ਕਰਤਾ ਲਾਗੈ ਸਾਚਿ
ਪਿਆਰੋ ॥੬॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ
ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਲੇ ਰੂਖਿ ਬਿਰ
ਖਿ ਉਦਿਆਨੇ ॥ ਕੰਦ ਮੂਲੁ
ਅਹਾਰੋ ਖਾਈਐ ਅਉਧੂ
ਬੋਲੈ ਗਿਆਨੇ ॥ ਤੀਰਥਿ
ਨਾਈਐ ਸੁਖੁ ਫਲੁ ਪਾਈ
ਐ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਈ ॥ ਗੋ
ਰਖ ਪੂਤੁ ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਬੋਲੈ
ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਬਿਧਿ ਸਾਈ
॥੭॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਨੀਦ ਨ ਆ
ਵੈ ਪਰ ਘਰਿ ਚਿਤੁ ਨ ਡੁਲਾ
ਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨੁ ਟੇਕ ਨ
ਟਿਕਈ ਨਾਨਕ ਭੂਖ ਨ ਜਾ

ਈ॥ ਹਾਟੁ ਪਟਣੁ ਘਰੁ ਗੁ
ਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਸਹਜੇ ਸ
ਚੁ ਵਾਪਾਰੋ॥ ਖੰਡਿਤ ਨਿਦ੍ਰਾ
ਅਲਪ ਅਹਾਰੰ ਨਾਨਕ
ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੋ॥੮॥ ਦਰਸਨ
ਭੇਖ ਕਰਹੁ ਜੋਗਿੰਦ੍ਰਾ ਮੁੰ
ਦ੍ਰਾ ਝੋਲੀ ਖਿੰਥਾ॥ ਬਾਰਹ
ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਸਰੇਵਹੁ ਖ
ਟੁ ਦਰਸਨ ਇਕ ਪੰਥਾ॥
ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਈ
ਐ ਪੁਰਖਾ ਬਾਹੁੜਿ ਚੋਟ ਨ
ਖਾਈਐ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਜੋਗ ਜੁਗ
ਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ॥੯॥ ਅੰ
ਤਰਿ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੁਦ੍ਰਾ
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਦੂਰਿ ਕਰੀ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨਿਵ

ਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦ ਸੁ ਸਮਾਣੈ
ਪਣੀ॥ ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਭਰਪੁ
ਰਿ ਰਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਾਰੈ ਏ
ਕੁ ਸਚੀ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾ
ਚੀ ਨਾਈ ਪਰਖੈ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾ
ਤ ਅਕਥੀ॥੧੦॥ ਉਂਧਉ ਖਪ
ਰੁ ਪੰਚ ਭੂ ਟੋਪੀ॥ ਕਾਇਆ
ਕੜਾਸਣੁ ਮਨੁ ਜਾਗੋਟੀ॥ ਸ
ਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੰਜਮੁ ਹੈ ਨਾਲਿ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸ
ਮਾਲਿ॥੧੧॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਗੁ
ਪਤਾ ਕਵਨੁ ਸੁ ਮੁਕਤਾ॥ ਕ
ਵਨੁ ਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜੁ
ਗਤਾ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਆਵੈ ਕਵ
ਨੁ ਸੁ ਜਾਇ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਤ੍ਰਿਭ
ਵਣਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੧
॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਗੁਪਤਾ ਗੁ

ਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਾ ॥ ਅੰਤਰਿ
ਬਾਹਰਿ ਸਬਦਿ ਮੁ ਮੁਕਤਾ
॥ ਮਨਮੁਖਿ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ
ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥੧੩॥ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਬਾਧਾ ਸਰਪਨਿ ਖਾਧਾ॥
ਕਿਉ ਕਰਿ ਖੋਇਆ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਲਾਧਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਨਿ
ਰਮਲੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਅੰਧਿਆ
ਰਾਇ ਹੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੈ ਸੁ ਗੁ
ਰੂ ਹਮਾਰਾ॥੧੪॥ ਦੁਰਮ
ਤਿ ਬਾਧਾ ਸਰਪਨਿ ਖਾਧਾ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਖੋਇਆ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਲਾਧਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿ
ਲੈ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ
ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਸਮਾਇ॥੧੫॥
ਸੁੰਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਦੀਜੈ ਬੰਧੁ

ਊਹੁ ਰੈਨ ਤ ਸਾਪ ਹੈ ਨ ਕੀਯੁ॥
॥ ਸਤਜਿ ਹੁ ਛਾਘ ਹੁਜਾ
ਹੈ ਸਾਚਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕਾ
ਹੈ ਸਾਚਾ॥੧੬॥ ਕਿਸੁ ਕਾਰ
ਣਿ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿਓ ਉਦਾਸੀ
॥ ਕਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਇਹੁ ਭੇ
ਖੁ ਨਿਵਾਸੀ॥ ਕਿਸੁ ਵਖਰ
ਕੇ ਤੁਮ ਵਣਜਾਰੇ॥ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਸਾਥੁ ਲੰਘਾਵਹੁ ਪਾਰੇ
॥੧੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ
ਭਏ ਉਦਾਸੀ॥ ਦਰਸਨ ਕੈ
ਤਾਈ ਭੇਖ ਨਿਵਾਸੀ॥ ਸਚ
ਵਖਰ ਕੇ ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਸਿ
ਪਾਰੇ॥੧੮॥ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪੁ
ਰਖਾ ਜਨਮੁ ਵਟਾਇਆ॥
ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੁਝੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾ

ਇਆ॥ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਆਸਾ ਮ
ਨਸਾ ਖਾਈ॥ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜੋਤ
ਨਿਰੰਤਰਿ ਪਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਦੰ
ਤਾ ਕਿਉ ਖਾਈਐ ਸਾਰੁ॥ ਨਾ
ਨਕ ਸਾਚਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥
੧੮॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਜਨਮੈ ਗ
ਵਨੁ ਮਿਟਾਇਆ॥ ਅਨਹਤ
ਰਾਤੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਆ॥
ਮਨਸਾ ਆਸਾ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ
॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ
ਪਾਈ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ ਖਾਈ
ਐ ਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਰੇ ਤਾਰ
ਣਹਾਰੁ॥੧੯॥ ਆਦਿ ਕਉ
ਕਵਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਥੀਅਲੇ
ਸੁਨ ਕਹਾ ਘਰ ਵਾਸੋ॥ ਗਿ
ਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਥੀ
ਅਲੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਵਨ

ਨਿਵਾਸੋ॥ ਕਾਲ ਕਾਂਠੀ ਰਾਗ ੫੨
ਕਿਉ ਜਸੁ ਗਾਈਅਜੋ। ਕਿ
ਉ ਨਿਰਭਉ [illegible]ਰਿ ਜਾਈਐ
॥ਸਤ ਜਸੈ ਤੈ ਖੈ ਕਾ ਆਸਤੁ
ਜਾਨੈ। ਕਿਉ ਛੈਦੈ ਬੈਰਾਈ
ਐਸੋ। ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਤਉ
ਐਸੋ ਬਿਖੁ ਮਾਰੈ ਤਾ ਨਿਜ ਘ
ਰਿ ਤੈ ਹੈ ਵਾਸੋ॥ ਜਿਨ ਰਵਿ ਰਹੁ
ਆਤਿਨੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨੈ
ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੋ॥੨੧॥
ਕਤਾਤੇ ਆਂਵੈ ਕਤਾਹਿ ਤ ਜਾ
ਵੈ ਕਤਾਹਿ ਤ ਰਹੈ ਸਮਾਈ
॥ਏਸੁ ਸਬਦ ਕਉ ਜੋ ਅਰ
ਥਾਵੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਤਿਲੁ ਨ
ਤਮਾਈ॥ ਕਿਉ ਤਤੈ ਅਵਿ
ਗਤੈ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲ
ਗੈ ਪਿਆਰੋ॥ ਆਪੇ ਸੁਰ

ਤਾ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਤਨਾਨ
ਕਥੀਚਾਰੋ॥ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ
ਹੁਕਮੇ ਜਾਵੈ ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ
ਸਮਾਈ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸ
ਚੁ ਕਮਾਵੈ ਗਤਿ ਮਿਤਸ
ਬਦੇ ਪਾਈ॥ ੨੨॥ ਆਦਿ
ਕਉ ਬਿਸਮਾਦੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕ
ਥੀਅਲੇ ਸੁੰਨ ਨਿਰੰਤਰਿ
ਵਾਸੁ ਲੀਆ॥ ਅਕਲਪ
ਤ ਮੁਦ੍ਰਾ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ
ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ ਘਟ ਘ
ਟ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਜੀਆ॥
ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅਵਿਗਤ
ਸਮਾਈਐ ਤਤੁ ਨਿਰੰਜ
ਨੁ ਸਹਜ ਲਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਦੂ
ਜੀ ਕਾਰ ਨ ਕਰਣੀ ਸੇਵੈ ਸਿ
ਖੁ ਸੁ ਖੋਜ ਲਹੈ॥ ਹੁਕਮੁ

ਬਿਸਮਾਦੁ ਨਕਜਿ ਪਛਾ
ਣੈ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਜਾ
ਣੈ ਸੋਈ॥ ਆਪੁ ਮੇਟਿ ਨਿਰਾ
ਲਮੁ ਹੋਵੈ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ
ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ॥੨
੩॥ ਆਵਿਗਤੋ ਨਿਰਮਾ
ਇਲੁ ਉਪਜੇ ਨਿਰਗੁਨ ਤੇ
ਸਰਗੁਨੁ ਥੀਆ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰੁ ਪਰਚੈ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾ
ਈਐ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾ
ਇ ਲੀਆ॥ ਏਕੇ ਕਉ ਸਚੁ
ਏਕਾ ਜਾਣੈ ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਦੂ
ਰਿ ਕੀਆ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਗੁਰ
ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ ਅੰਤਰਿ
ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਥੀਆ
ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
ਸੂਝੈ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣੈ ਸਰਬ

ਦਾਇਆਨਾਨਕਤਾਕਉਮਿ
ਲੈਵਡਾਈਆਪੁਪਛਾਣੈ
ਸਰਬਜੀਆ॥੨੪॥ਸਾ
ਚੈਉਪਜੈਸਾਚਿਸਮਾਵੈਸਾ
ਚੇਸੂਚੇਏਕਸਮਾਇਆਸੂ
ਠੇਆਵਹਿਠਵਰਨਪਾਵ
ਹਿਦੂਜੈਆਵਾਗਉਣੁਦੁਖ
ਇਆਆਵਾਗਉਣੁਮਿ
ਟੈਗੁਰਸਬਦੀਆਪੇਪਰ
ਖੈਬਖਸਿਮਿਲਾਇਆਏ
ਕਾਬੇਦਨਦੂਜੈਬਿਆਪੀ
ਨਾਮੁਰਸਾਇਣੁਵੀਸਰਿਆ
॥ਸੋਬੂਝੈਜਿਸੁਆਪਿਬੁ
ਝਾਏਗੁਰਕੈਸਬਦਿਸੁਮੁ
ਕਤੁਭਇਆਨਾਨਕਤਾਰੇ
ਤਾਰਣਹਾਰਾਹਉਮੈਦੂਜਾ
ਪਰਹਰਿਆ॥੨੫॥ਮਨ

ਮੁਖਭੁਲੈਜਮਕੀਕਾਣਿ
ਪਰਘਰੁਜੋਹੈਹਾਣੇਹਾ
ਣਿ॥ਮਨਮੁਖਿਭਰਮਭ
ਵੈਬੇਬਾਣਿ॥ਵੇਮਾਰਗੁਮੁ
ਸੈਮੰਤ੍ਰਮਸਾਣਿ॥ਸਬ
ਦੁਨਚੀਨੈਲਵੈਕੁਬਾਣਿ
॥ਨਾਨਕਸਾਚਿਰਤੇਸੁਖੁਜਾ
ਣਿ॥੨੬॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਾ
ਚੇਕਾਭਉਪਾਵੈ॥ਗੁਰਮੁ
ਖਿਬਾਣੀਅਘੜੁਘ
ੜਾਵੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿਨਿਰਮਲ
ਹਰਿਗੁਣਗਾਵੈ॥ਗੁਰਮੁ
ਖਿਪਵਿਤ੍ਰੁਪਰਮਪਦੁਪਾ
ਵੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿਰੋਮਿਰੋਮਿ
ਹਰਿਧਿਆਵੈ॥ਨਾਨਕਗੁ
ਰਮੁਖਿਸਾਚਿਸਮਾਵੈ॥੨੭
॥ਗੁਰਮੁਖਿਪਰਚੈਬੇਦ

ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ [illegible]
ਚੈ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਪਰਚੈ ਸੁ ਸਬਦਿ ਗਿ
ਆਨੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ
ਅੰਤਰਿ ਬਿਧਿ ਜਾਨੀ ॥ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਅਲਖ
ਅਪਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥੨੭॥ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਅਕਥੁ ਕਥੈ ਬੀਚਾਰਿ
॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਬਹੈ ਸਪਰ
ਵਾਰਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪੀਐ
ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਅਚਾ
ਰਿ ॥ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਜਾਣੈ ਜਾ
ਣਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਜਾ
ਲਿ ਸਮਾਈ ॥੨੮॥ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਧਰਤੀ ਸਾਚੈ ਸਾਜੀ ॥ ਤਿ

ਸ ਆਤਿ ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਸੁ
ਬਾਜੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ
ਪੈ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ॥ ਸਾਚ ਰਤ
ਉ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਈ
॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਪਤਿ
ਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾ
ਵੈ ਕਿਉ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥੩੬
॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਸਟ ਸਿਧੀ
ਸਭਿ ਬੁਧੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ
ਵਜਲੁ ਤਰੀਐ ਸਚ ਸੁਧੀ
॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਰ ਅਪਸਰ
ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਰਵਿਰਤਿ
ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਰੇ
ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥
੩੭॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਜਾ

ਇਆ॥ ਨਾਮ ਰਤੇ ਸਚ ਰਤੇ ਸ
ਮਾਇਆ॥ ਨਾਮ ਰਤੇ ਜੋਗ ਜੁ
ਗਤਿ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਮ ਰਤੇ ਪ
ਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਨਾਮ
ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋ
ਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ ਸਦਾ
ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੪॥ ਨਾਮ ਰ
ਤੇ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ ਹੋਇ॥ ਨ
ਾਮ ਰਤੇ ਸਦਾ ਤਪੁ ਹੋਇ॥ ਨਾ
ਮ ਰਤੇ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ॥ ਨਾ
ਮ ਰਤੇ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀ
ਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬੋਲੈ ਸ
ਭੁ ਵੇਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ
ਤਿਨ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ॥੫॥ ਪੂ
ਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾ
ਇ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸਾਚਿ
ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਬਾਰਹ ਮਹਿ

ਜੋਗੀ ਤਰ ਸਾਏ ਸਨਿਆ
ਸੀ ਛਿਅ ਤਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ
ਸਬਦਿ ਜੋ ਮਰ ਜੀਵੈ ਸੋ
ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਬਿ
ਨੁ ਸਬਦੈ ਸਭ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ
ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ॥
ਨਾਨਕ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡ ਭਾਗੀ
ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ
ਧਾਰਿ॥੩੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਰਤਨੁ ਲਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ
॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਖੈ ਰਤ
ਨੁ ਸੁਭਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆ
ਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ
ਲਖਾਏ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ॥ ਨਾਨ
ਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵੈ

॥੩੫॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦਾ
ਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ
ਮਾਨੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਉ ਭੰ
ਜਨੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਏ ॥ ਨਾ
ਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿ
ਲਾਏ ॥੩੬॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸ
ਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ॥ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਪਾਵੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਭੇਦ
॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ
ਗਵਾਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਗ
ਲੀ ਗਣਤ ਮਿਟਾਵੈ ॥ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾ
ਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖ
ਸਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥੩੭॥ ਬਿਨੁ

ਗੁਰ ਭੁਰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ
॥ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਘਾਲ ਨ ਪਵ
ਈ ਥਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਨੁ
ਆ ਅਤਿ ਡੋਲਾਇ॥ ਬਿ
ਨੁ ਗੁਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀ ਬਿਖੁ
ਖਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬਿਸੀਅ
ਰ ਡਸੈ ਮਰਿ ਵਾਟ॥ ਨਾਨਕ ਗੁ
ਰ ਬਿਨੁ ਘਾਟੇ ਘਾਟ॥੩॥
ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਪਾ
ਰਿ ਉਤਾਰੈ॥ ਅਵਗੁਣ ਮੇ
ਟੈ ਗੁਣਿ ਨਿਸਤਾਰੈ॥ ਮੁਕਤ
ਮਹਾ ਸੁਖ ਗੁਰ ਸਬਦ ਬੀ
ਚਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਦੇ ਨ ਆ
ਵੈ ਹਾਰਿ॥ ਤਨੁ ਹਟੜੀ ਇਹੁ
ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸ
ਹਜੇ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰਾ॥੪॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਂਧਿਓ ਸੇਤੁ

ਬਿਧਾਰੈਂ॥ਸੀਕਾਲੁਟੀਟੈਰ
ਸੰਤਾਪੈਂ॥ਗਾਮਚ ਢੁਸਾਰਿ
ਓਆਤਿਗਾਹਣੁ।ਓਢੁਕ
ਓੀਕਣ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰ
ਚਾਇਣੁ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾ
ਇਰ ਪਾਤਣ ਭਾਰੋ। ਗੁਰਮੁ
ਖਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਉਧਾਰੇ।੪੦
॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੁਕੈ ਆਵ
ਣਜਾਣੁ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਦ
ਰਗਹ ਪਾਏ ਮਾਣੁ। ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਪਛਾਣੁ। ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਸਹਜਧਿ
ਆਨੁ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗ
ਹਸਿ ਫਤ ਸਮਾਈ। ਨਾਨਕ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਈ॥
੪੧। ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਨਿ
ਰੰਜਨ ਪਾਏ। ਗੁਰਮੁਖਿ

ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ
।ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ
ਗਾਏ।ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੈ ਰ
ਹੈ ਸਮਾਏ।ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾ
ਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇਆ।
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਗਲ ਭ
ਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇਆ।੪੨॥
ਕਵਣ ਮੂਲੁ ਕਵਣ ਮਤਿ
ਵੇਲਾ।ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਗੁਰੂ ਜਿ
ਸ ਕਾ ਤੂ ਚੇਲਾ।ਕਵਣ ਕ
ਥਾ ਲੇ ਰਹਹੁ ਨਿਰਾਲੇ।ਬੋਲੈ
ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਤੁਮ ਬਾਲੇ।
ਏਸੁ ਕਥਾ ਕਾ ਦੇਇ ਬੀਚਾ
ਰੁ।ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾ
ਵਣਹਾਰੁ।੪੩।ਪਵਨ ਅ
ਰੰਭੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਵੇਲਾ
॥ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁ

ਨਿਰੇ ਸਾ। ਅਰਥ ਰਖਾਨੇ
ਰਤਉ ਨਿਰਾਸਾ। ਨਾਨਕ ਜੁ
ਗਿ ਜੁਗਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ। ਏ
ਕੁ ਸਬਦੁ। ਜਿਤੁ ਰਖਾਹਿ
ਛਾਰੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਉ ਸੋ
ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥੪੪॥
ਸੈ ਉਦਰੇ ਦੈਤ ਕਿਉ ਖਾਈ
ਸੈ ਸਾਰੁ। ਜਿਤੁ ਗਰਬੁ ਜਾ
ਇਨੁ ਰਹਣੁ ਆਤਾਂਗੁ। ਤਿ
ਹੈਰਾਂ ਘਰੁ ਮੰਦਰੁ ਅਗ
ਨਿ ਪਿਆਤਨੁ। ਕਵਣੁ ਗੁ
ਫਾ ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਅਵਾਤਨੁ
। ਇਤਉ ਤਰਿ ਸਕਉ ਜਾ
ਇਸ ਸਾਂਹੈ। ਕਹਨਪਿਅ
ਉ ਸਨੁਸ ਨਾਤਿ ਸਸਾਂਹੈ।
੪੫। ਤਉ ਤਉ ਸੋ ਸੋ ਹਿ
ਚਤਥੈ ਹੈ। ਦੁਜਾਂ ਸੋ ਦੈ

ਕੋਤੋ ਹੋਇ॥ ਜਗੁ ਕਰੜਾ ਮ
ਨਮੁਖੁ ਗਾਵਾਰੁ॥ ਸਬਦੁ
ਕਮਾਈਐ ਖਾਈਐ ਸਾ
ਰੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏ
ਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕ ਅਗ
ਨਿ ਮਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ
॥੪੬॥ ਸਚ ਭੈ ਰਾਤਾ ਗਰ
ਬੁ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਸ
ਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ॥ ਸਬਦੁ
ਵਸੈ ਸਚੁ ਅੰਤਰਿ ਹੀਆ
॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਰੰਗਿ
ਰੰਗੀਆ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿ
ਖੁ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਨਾ
ਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪਿਆਰੈ
॥੪੭॥ ਕਵਨ ਮੁਖਿ ਚੰਦੁ
ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਛਾਇਆ॥ ਕ
ਵਨ ਮੁਖਿ ਸੂਰਜੁ ਤਪੈ ਤਪਾ

ਇਆ ॥ ਕਵਨ ਕਾਲੁ ਜੋ
ਤਤਨਿ ਰਹੈ ॥ ਕਵਨ ਬੁਧਿ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥ ਕ
ਵਨ ਜੋਧੁ ਜੋ ਕਾਲੁ ਸੰਘਾਰੈ
॥ ਬੋਲੈ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਬੀ
ਚਾਰੈ ॥ ੪੮ ॥ ਸਬਦੁ ਭਾ
ਖਤ ਸਸਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਵਸੈ ਮਿ
ਟੈ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ਸੁਖੁ
ਦੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾ
ਰਾ ॥ ਆਪੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣ
ਹਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਮਨੁ
ਸਾਚ ਸਮਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਣਵ
ਤਿ ਨਾਨਕ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇਆ ॥
੪੯ ॥ ਨਾਮ ਤਤੁ ਸਭ ਹੀ
ਸਿਰਿ ਜਾਪੈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ
ਦੁਖੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਤਤੈ ਤਤੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਮਾਨੈ
॥ ਦੂਜਾ ਜਾਇ ਇਕਤੁ ਘ
ਰਿ ਆਨੈ ॥ ਬੋਲੈ ਪਵਨ
ਗਗਨੁ ਗਰਜੈ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਿਹਚਲੁ ਮਿਲਣੁ ਸਹ
ਜੈ ॥੫੦॥ ਅੰਤਰਿ ਸੁਨਿ
ਬਾਹਰਿ ਸੁਨਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ
ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨੰ ॥ ਚਉਥੇ ਸੁੰ
ਨੈ ਜੋ ਨਰੁ ਜਾਣੈ ਤਾ ਕਉ ਪਾ
ਪੁ ਨ ਪੁੰਨੰ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ
ਸੁੰਨ ਕਾ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਆ
ਦਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ
॥ ਜੋ ਜਨੁ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ
ਰਾਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਪੁ
ਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥੫੧॥ ਸੁੰ
ਨੋ ਸੁੰਨੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ
॥ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨੁ ਕਹਾ ਤੇ

ਹੋਈਆ ॥ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਰ
ਤੇ ਸੇ ਕੈਸੇ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉ
ਪਜੇ ਤਿਸ ਹੀ ਜੈਸੇ ॥ ਓਇ
ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਹਿ ਨ ਆਵ
ਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਹਿ ॥੫੨॥
ਨਉ ਸਰ ਸੁਭਰ ਦਸਵੈ ਪੂ
ਰੇ ॥ ਤਹ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਵ
ਜਾਵਹਿ ਤੂਰੇ ॥ ਸਾਚੈ ਰਾਚੇ
ਦੇਖਿ ਹਜੂਰੇ ॥ ਘਟਿ ਘ
ਟਿ ਸਾਚੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ ਪਰਗਟੁ
ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਰਖਿ ਲ
ਏ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੫੩॥ ਸਹ
ਜ ਭਾਇ ਮਿਲੀਐ ਸੁ
ਖੁ ਹੋਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ
ਨੀਦ ਨ ਸੋਵੈ ॥ ਸੁੰਨ ਸਬ

ਦੁਅਪਰੰਪਰਿਧਾਰੈ॥ਕੇਤੇ
ਮੁਕਤੁਸਬਦਿਨਿਸਤਾਰੈ॥
ਗੁਰਕੀਦੀਖਿਆਸੇਸਚਿ
ਰਾਤੇ॥ਨਾਨਕਆਪੁਗ
ਵਾਇਮਿਲਣਨਹੀਭ੍ਰਾਤੇ
॥੫੪॥ਕੁਬੁਧਿਚਵਾਵੈਸੋ
ਕਿਤੁਠਾਇ॥ਕਿਉਤਤੁਨ
ਬੂਝੈਚੋਟਾਖਾਇ॥ਜਮ
ਦਰਿਬਾਧੇਕੋਇਨਰਾਖੈ॥
ਬਿਨੁਸਬਦੈਨਾਹੀਪਤਿਸਾ
ਖੈ॥ਕਿਉਕਰਿਬੂਝੈਪਾ
ਵੈਪਾਰੁ॥ਨਾਨਕਮਨਮੁਖਿ
ਨਬੁਝੈਗਵਾਰੁ॥੫੫॥ਕੁ
ਬੁਧਿਮਿਟੈਗੁਰਸਬਦੁ
ਬੀਚਾਰਿ॥ਸਤਿਗੁਰਭੇਟੈ
ਮੋਖਦੁਆਰੁ॥ਤਤੁਨਚੀ
ਨੈਮਨਮੁਖਜਲਿਜਾਇ॥

ਦੁਰਮਤਿਹਿਛੁਟਿਚੋਰ
ਖਾਇਆਮਾਨੈਠਕੁਰੁਸਭੇ
ਗੁਣਗਿਆਨਾਨਾਨ
ਕਦਰਗਹਪਾਏਮਾਨੁ॥ਪ
ਦੁ॥ਸਾਚੁਹਥਰੁਪਨੁਪ
ਲੈਹੋਇਆਂਠਾਕੀਕੀਮਤ
ਰਰੈਨਕੋਇਆਜਾਣਦੇਖਾ
ਤਣਗਤਿਆਸਮਾਇਆਨਾ
ਨਕਪਾਰਪਰੈਸਚਭਾਇ
॥੫੭॥ਸੁਸਬਦਕਾਕਰ
ਹਾਸੁਰਖੀਅਲੋਜਿਤੁਤ
ਬੀਐਭਹਗਲੁਨੀਸਾਰ
॥ਫੈਸਤਅੰਗੁਲਹਾਈ
ਕਤੀਐਤਿਸੁਕਤੁਕਹ
ਨਅਪਾਰੋ॥ਬੋਲੇਬੋਲੇ
ਅਸਾਥਿਕੁਠੈਹੈ॥ਕਿਭੁਕ
ਗਿਆਲਖੁਲਖਾਇਆ॥ਸੁ

ਣਸੁ ਆਖੀਸਚੁ ਨਾਨਕ
ਧੁੰਕੈ ਅਪਣੇ ਸਨਸਅਣਾ
ਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦੇਸ
ਛਲਿਫਲਾਗੋਕਰਿਨਦ
ਰੀਤੇਲਮਿਲਾਏ॥ ਆਪੇ
ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਪੂਰੈਭ
ਗਸਮਾਏ॥ ਪਦਾਸਤੁ ਸਬ
ਦਰਬੁਨਿ ਰੰਤਰਿਵਾਸੁ
ਅਲਖਵਿਜਾਤ ਦੇਖਾਤਤ
ਸੋਈ॥ ਪਫਨਕਾਫ ਸਾਸੁ
ਨਾਨਿਫਾਸਾ ਅਕਲਕਲਾ
ਧਰਸੋਈ॥ ਨਦਾਰਿਕਰੇਸ
ਬਦੁਯਟਸਾਤਿਫਸੈਹਿ
ਛਤੁਭਰਸੁਗਾਫਾਏ॥ ਤ
ਤੁਸਨੁਨਿਰਸਲੁਨਿਰਸ
ਲਬਾਣੀ ਨਾਤੁਸੌਨਫਸਾ
ਏ॥ ਨਬਦਬੁ ਭੁਠਫਸਾਗ

ਗੁਤਕੀਐਇੰਤੂਉਤਏਕੋਜਾ
ਣੈਤਾਚਿਤੁਨੁਵਰਨੁਨਤੀਛ
ਇਆਆਇਆਨਾਨਕਸਬ
ਦੁਪਛਾਣੈ॥੯॥ਝੈਸਤ
ਅੰਗੁਲਾਵਾਈਅਉਧੁ
ਸੁਨਸਰੁਆਣਰੋ॥ਗੁਰ
ਮੁਖਿਖੋਲੇਤਤੁਬਿਰੋਲੇ
ਚੀਨੈਅਲਖਅਪਾਰੋ॥
ਤ੍ਰੈਗੁਣਮੇਟੈਸਬਦੁਵਸਾਏ
ਤਾਮਨਿਚੂਕੈਅਹੰਕਾਰੋ
॥ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਏਕੋਜਾ
ਣੈਤਾਹਰਿਨਾਮਿਲਗੈਪਿ
ਆਰੋ॥ਸੁਖਮਨਾਇੜਾ
ਪਿੰਗੁਲਾਬੂਝੈਜਾਆਪੇਅ
ਲਖੁਲਖਾਏ॥ਨਾਨਕਤਿ
ਹੁਤੇਊਪਰਿਸਾਚਾਸਤਿਗੁ
ਰਸਬਦਿਸਮਾਏ॥੧੦॥

ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨੁ ਕਥੀ
ਅਲੇ ਪਵਨੁ ਕਹਾ ਰਸੁ
ਖਾਈ। ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁ
ਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਅਉਧੂ ਸਿ
ਧ ਕੀ ਕਵਨ ਕਮਾਈ।
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਰਸੁ ਨ ਆ
ਵੈ ਅਉਧੂ ਹਉਮੈ ਪਿਆ
ਸ ਨ ਜਾਈ। ਸਬਦ ਰਤੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਸਾ
ਚੇ ਰਹੇ ਅਘਾਈ। ਕਵਨ
ਬੁਧਿ ਜਿਤੁ ਅਸਥਿਰੁ
ਰਹੀਐ ਕਿਤੁ ਭੋਜਨਿ ਤ੍ਰਿਪ
ਤਾਸੈ। ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ
ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਪੈ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਤੇ ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ। ੬੧॥
ਰੰਗਿ ਨ ਰਾਤਾ ਰਸਿ ਨਹੀ ਮਾ
ਤਾ। ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਜ

ਲਿ ਬਾਣਿ ਤਾਤਾ ॥ ਬਿੰਦੁ ਨ ਰ
ਖਿਆ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਖਿਆ
॥ ਪਵਨੁ ਨ ਸਾਧਿਆ ਸਚੁ
ਨ ਅਰਾਧਿਆ ॥ ਅਕਥ
ਕਥਾ ਲੇ ਸਮ ਕਰਿ ਰਹੈ ਤ
ਉ ਨਾਨਕ ਆਤਮ ਰਾਮ ਕਉ
ਲਹੈ ॥੩॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾ
ਦੀ ਰੰਗੇ ਰਾਤਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਪੀਆ ਸਾਚੇ ਮਾਤਾ ॥ ਗੁਰ
ਵੀਚਾਰੀ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ
॥ ਅਪਿਉ ਪੀਓ ਆਤਮ
ਸੁਖੁ ਧਾਰੀ ॥ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿ
ਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ
॥ ਨਾਨਕ ਬੂਝੈ ਕੋ ਵੀਚਾਰੀ ॥
੪॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ
ਕਹਾ ਬਸੀਅਲੇ ਕਹਾ ਬ
ਸੈ ਇਹੁ ਪਵਨਾ ॥ ਕਹਾ ਬ

ਸੈਨੁ ਸਬਦੁ ਅਉ ਪੁਤਾ
ਕਉ ਦੁਕੈ ਮਨ ਕਾਬਹੁ ਨਾ।
ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮੇ
ਲੇ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਏਹੁ
ਮਨੁ ਪਾਏ॥ ਆਪੈ ਆਪੁ ਖਾ
ਇ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਧਾਵਤੁ
ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ॥ ਕਿਉ ਮੁਲੁ
ਪਛਾਣੈ ਆਤਮੁ ਜਾਣੈ ਕਿ
ਉ ਸਾਚਿ ਘਰਿ ਮੁਰੁ ਸਮਾਵੈ
। ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਵਿਚ
ਹੁ ਖੋਵੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸਚ
ਜਿ ਸਮਾਵੈ॥ ੬੪॥ ਈ ਭ੍ਰਮ
ਨੁ। ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੈ ਬਸੀ
ਅਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨੁ। ਇਪ
ਛਾਣਿ ਰਹੋ। ਨਾਉ ਪਵਨੁ
ਘਰਿ ਆਜਾਣਿ ਬੈਸੈ ਗੁ
ਮਤੁ ਪਖੇ ਜਤਤ ਤੁਲੇ ਹੋ।

ਨੁ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਨਿਜ
ਘਰਿ ਆਛੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ
ਜੋਤਿ ਸੁ ਸਬਦਿ ਲਹੈ॥ ਖਾ
ਵੈ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਾਚੇ ਕੀ ਸਾਚੇ
ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿ ਰਹੈ॥ ਅਨ
ਹਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾ
ਣੀ ਬਿਰਲੋ ਕੋ ਅਰਥਾਵੈ
॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਸਚੁ ਸੁਭਾ
ਖੈ ਸਚਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਕਬਹੂ ਨ
ਜਾਵੈ॥੫੪॥ ਜਾ ਇਹੁ ਹਿਰ
ਦਾ ਦੇਹ ਨ ਹੋਤੀ ਤਉ ਮਨੁ ਕੈ
ਠੈ ਰਹਤਾ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਅ
ਸਥੰਭੁ ਨ ਹੋਤੋ ਤਾ ਪਵਨੁ ਕ
ਵਨ ਘਰਿ ਸਹਤਾ॥ ਰੂਪੁ
ਨ ਹੋਤੋ ਰੇਖ ਨ ਕਾਈ ਤਾ ਸਬ
ਦਿ ਕਹਾ ਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਰ
ਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕੀ ਮੜੀ ਨ ਹੋਤੀ

ਮਿਤ ਕੀਮਤ ਨ ਡੀ ਪਾਈਆ ॥ ੬੫
ਵਾਗੁਰੁ ਤੇ ਖੁ ਅਸਹੂ ਪੁਨਜਾ
ਪੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਪ ਸਨਾ
ਥਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ ਬੈਰਾ
ਗੀ ਇਕਤ ਬ ਸਾਚੋ ਸਾਚਾ ॥
੬ ॥ ਨਿਰਦਾਵੇ ਨ ਤੋਤੀ
ਅਉ ਪੁ ਤਉ ਮਨੁ ਨੰ ਨਰ
ਤੇ ਬੈਰਾਗੀਆ ॥ ਨਾਤੁ ਕਮਲੁ
ਅਸ ਥੰਭੁ ਨ ਤੋਤੇ ਤਉ ਨਿਜ
ਘਰਿ ਬਸਤ ਉ ਪਦਨ ਅ
ਨਰਾਗੀਆ ॥ ਭੁ ਪੁਨਰੇ ਖਿਆ
ਜਾਤ ਨਤੋ ਡੀ ਤਉ ਅਕੁ
ਲੀਣ ਰਤ ਤਉ ਸਬਦੁ
ਸਾਰਾ ॥ ਹਿਾਉ ਨ ਗਰਾਨੁ ਜਬ
ਤ ਬਨਿ ਨਤੋਰ ਉ ॥ ੜਿ ਭਹ
ਨ ਜੋਤ ਆਪੇ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ਵਰਗੁਰੁ ਤੇ ਖੁ ਅਸਹੂ ਪੁਸਏ

ਕੋਏਕੋ ਜਬ੍ਰ ਦਾਇਰਾਣੀਆ
ਸਾਚਾਬਿ ਨਾਸੁ ਚਾ ਨਾਡਿਸਾਨ
ਕਅਕ ਥਕਡਾਲੀਆ ਦੁ ੭॥
ਕਿਤੁ ਕਿਤੁ ਥਿ ਪ ਜਗੁ ਉ
ਪਜੈ ਪੁਰਖਾ ਕਿਤੁ ਕਿਤੁ ਦੁ
ਥਾਬਿ ਨਾਸਿ ਜਾਈਆ ਡਉਮੈ
ਵਿਚ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਪੁਰਖਾ
ਨਾਸਾਹਿ ਨਾਰਿ ਮੈ ਦੁਖੁ ਪਾ
ਈਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁਕਿ
ਆਨੁਤ ਤੁਬੀਚਾਰੇ ਡਉਮੈ
ਸਬਾਦਿ ਜਲਾਏਆ ਤਨੁਸ
ਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾ
ਣੀ ਸਾਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਏਆ ਨ
ਮੇ ਨਾਮ ਰਤੈ ਬੈਰਾਗੀ ਸਾ
ਚੁਰਖਿਆ ਉਰਧਾਰੇਆਨ
ਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੋਗੁ ਕਦੇ
ਨਹੋਵੈ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾ

ਰੋ॥ ਦੂ ਦਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾ
ਵੁ ਨ ਬ[illegible] ਹੀ ਚਾਰੈ ਕੋਈ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ
ਬਾਸਾ ਹੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਜਾ
ਣੈ॥ ੬੯॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ
ਸੇਵੇ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਬਿਨੁ
ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋ
ਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਨਾ
ਮੁ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਈ॥ ਬਿ
ਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮਹਾ ਦੁ
ਖੁ ਪਾਈ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਭੇਟੇ ਮਹਾ ਗਰਬਿ ਗੁਬਾ
ਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁ
ਆ ਜਨਮੁ ਹਾਰਿ॥ ੭੦॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਜੀਤਾ ਹ

ਹੁਮੈ ਮਾਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿਜ
ਗੁ ਰਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿਆ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੁ ਜੀਤਾ
ਨਾਨਕ ਜੁ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾ
ਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ
ਨ ਆਹੈ ਤਾਰਾ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਜਾ
ਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸ
ਬਦੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੭੧ ॥ ਸ
ਬਦੈ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਸੁਣਿ ਤੂ
ਅਉਧੂ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੋਗੁ
ਨ ਹੋਈ ॥ ਨਾਮੈ ਰਾਤੇ ਅਨ
ਦਿਨੁ ਮਾਤੇ ਨਾਮੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋ
ਈ ॥ ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਪਰ
ਗਟੁ ਹੋਵੈ ਨਾਮੈ ਸੋਝੀ ਪਾ
ਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਭੇਖ ਕਰਹਿ
ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਚੈ ਆਪਿ ਖੁ

ਆਈਆ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾ
ਸੁਪਾਈਐ ਅਉਗੁਣ ਜੋ
ਗਜੁ ਗਤ ਤਾਣੇ ਈਆ ॥ ਕਰਿ
ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਿ ਦੇਖਹੁ ਨਾ
ਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨੁ ਕਾਤਿਨ
ਕੋਈਆ ॥ ੭ ॥ ਰਾਤਿ ਦੀਗ ਤਿ
ਸਿਤ ਕੁਲੈ ਜਾਣਾਹਿ ਕਿਆ
ਕੋ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥ ਤੂ
ਆਪੇ ਗੁਪਤਾ ਆਪੇ ਪਰ
ਗਟੁ ਆਪੇ ਸਭ ਰੰਗ ਮਾਂ
ਣੈ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਗੁਰੂ ਬ
ਹੁ ਚੇਲੇ ਖੋਜਤ ਫਿਰਹਿ
ਫੁਰਮਾਣੈ ॥ ਮਾਂਗਹਿ ਨਾ
ਸੁਪਾਈ ਇਹ ਭਿਖਿਆ
ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਣੈ
॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ
ਰਚਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ

ਕੀਤੋਈਆ ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰੁ
ਰੁ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਦੂਜਾ ਅ
ਵਰੁ ਨ ਕੋਈਆ ॥੭੩॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩
ਅਨੰਦ ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ
ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ
ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤ
ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮ
ਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ ॥
ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀ
ਆ ਸਬਦ ਗਾਂਵਣ ਆ
ਈਆ ॥ ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ
ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵ
ਸਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅ

ਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ
ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ
ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥
ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇ
ਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ ॥ ਅੰ
ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥
ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁ
ਆਮੀ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿ
ਸਾਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇ
ਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥੨॥
ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾ
ਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥ ਘਰਿ ਤ
ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇ
ਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ ॥ ਸਦਾ ਸਿਫ
ਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮ
ਨਿ ਵਸਾਵਏ ॥ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ
ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸ
ਬਦ ਘਨੇਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ

ਸਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘ
ਰਿ ਤੇਰੈ ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇ
ਰਾ ਆਧਾਰੋ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅ
ਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ
ਗਵਾਈਆ ॥ ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁ
ਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿ
ਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ ॥
ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ
ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ
ਵਡਿਆਈਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨ
ਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧ
ਰਹੁ ਪਿਆਰੋ ॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ
ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ ॥੪॥ ਵਾਜੇ
ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ
ਸਭਾਗੈ ॥ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ
ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ ਜਿਤੁ
ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ ॥ ਪੰਚ ਦੂ

ਤਤੁਪੁਵਸਿਕੀਤੇਕਾਲੁਕੈ ੬੯
ਟਕੁਆਰਿਆਪੁਰਿਕਰਗਿ
ਪਾਈਆਤੁਪੁਜਿਨਕਉ
ਜਿਨਾਨਡਰਿਕੈਲਾਗੋ।
ਕਡੈਨਾਨਕੁਤੁਖੁਡੇਆਤਿ ਤਹਿ
ਕੁਧਰਅਨਡਦਵਾਜੋ।
ਧਾਸਾਚੀਲਿਵੈਬਿਨੁਦੇਡ
ਨਿਆਲੀਾਦੇਡਨਿਆਲੀ
ਲਿਵੈਬਾਣੁਨੁਕਿਆਕਰੈ
ਵੈਚਾਰੀਆਤੁਪੁਬਾਣੁਸ
ਮਰਥਕੈਇਨਾਠੀਕ੍ਰਿਪਾਕ
ਰਿਥਨਵਾਰੀਆਪੇਸਨਉ
ਤੈਨੁਥਾਉਨਾਠੀਸਬਾਦਿ
ਲਾਗਾਸਵਾਰੀਆਕਡੈਨ
ਨਕੁਲਿਵੈਬਾਣੁਨੁਕਿਆ
ਕਰੈਵੈਚਾਰੀਆਦੁਲਿਆ
ਨੈਦੁਆਨਿਦੁਸਕੁਕੈਕ

ਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣਿ
ਆ॥ ਜਾਣਿਆ ਆਨੰਦ
ਸਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪਿ
ਆਰਿਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਗਿਆ
ਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿਆ॥ ਅੰ
ਦਰਹੁ ਜਿਨ ਕਾ ਮੋਹੁ ਤੁਟਾ
ਤਿਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੈ ਸਵ
ਰਿਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ
ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ
ਜਾਣਿਆ॥੪॥ ਬਾਬਾ ਜਿ
ਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ
॥ ਪਾਵੈ ਤ ਸੋ ਜਨੁ ਦੇਹਿ ਜਿ
ਸ ਨੋ ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾ
ਰਿਆ॥ ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ
ਫਿਰਹਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਇਕਿ ਨਾ
ਮਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰਿਆ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਾਇਆ
ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵ
ਏ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨੁ ਦੇਹ
ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਵਏ
॥੭॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰ
ਹੋ ਅਕਥ ਕੀ ਕਰਹਿ ਕਹ
ਣੀ ॥ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ਅਕ
ਥ ਕੇਰੀ ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਪਾਈ
ਐ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਸ
ਉਪ ਗੁਰ ਕਉ ਹੁਕਮਿ ਮੰ
ਨਿਐ ਪਾਈਐ ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰ
ਨਿਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ ਗਾਵਹੁ ਸ
ਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁ
ਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਕਥਿਹੁ ਅਕ
ਥ ਕਹਾਣੀ ॥੮॥ ਏ ਮਨ
ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ
ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਚਤੁਰਾਈ ਨ

ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ
ਮੇਰਿਆ ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋ
ਹਣੀ ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁ
ਲਾਇਆ ਮਾਇਆ ਤ ਮੋ
ਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ ਜਿਨਿ ਠ
ਗਉਲੀ ਪਾਈਆ ਕੁਰਬਾ
ਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਜਿ
ਨਿ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਕਹੈ
ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਚੰਚਲ ਚਤੁ
ਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੦॥
॥ ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ
ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ਏਹੁ
ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ ਚ
ਲੈ ਨਾਹਿ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ਸਾਥਿ
ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ
ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ਐਸਾ ਐ
ਸਾ ਕੰਮੁ ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿ

ਤੁ ਅੰਤੁ ਪਛੈ ਤਾਈ ਓਸ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾਉ ਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ
ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋ ਕਹੇ ਨਾ
ਨਕੂ ਸਨਿਧਿਆਰੇ ਤੂ ਸਚ
ਸਚੁ ਸਮਾਲੋ ॥੧੧॥ ਅਗ
ਮ ਅੰਗੋਚਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ
ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਅੰਤੋ ਨ ਪਾ
ਇਆ ਕਿਨੈ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ
ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੋ ॥ ਜੀਅ
ਜੰਤ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ॥ ਕਿਆ
ਕੋ ਆਖ ਵਖਾਣਏ ॥ ਆਖ
ਹਿ ਤ ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਜਿ
ਨ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਕ
ਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਸਦਾ ਅਗੰਮੁ
ਹੈ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
੧੨॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤੁ ਖੋਜਦੇ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ

ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਪਾਇ
ਆਐਂ ਜਿਨੁ ਕਉ ਕਿਰਪਾ
ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਾਇ
ਆ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਤੁ
ਧੁ ਉਪਾਏ ਇਕਿ ਵੇਖਿ ਪਰ
ਸਣਿ ਆਇਆ ਲਬੁ
ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੁਕਾ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ਕਹੈ
ਨਾਨਕੁ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਤੁ
ਠਾ ਤਿਨ ਮੀਹਰੁ ਗੁਰ ਤੇ
ਪਾਇਆ ॥੧੩॥ ਭਗਤਾ
ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ਚਾਲਾ
ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ ਬਿ
ਖਮ ਮਾਰਗ ਚਲਣਾ ਲ
ਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ ਬੋ
ਲਣਾ ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ

ਲਤੁਨਿਕੀਏਤੁਮਾਰਗ
ਜਾਣਾ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ
ਜਿਨੀਆਪੁਤਜਿਆਹਰਿਵਾ
ਸਨਾਸਮਾਣੀ॥ਕਹੈਨ
ਨਕੁਚਾਲਭਗਤਾਜੁਗਹੁ
ਜੁਗੁਨਿਰਾਲੀ॥੧੪॥ਜਿ
ਵਤੂਚਲਾਇਹਿਤਿਵੈਚ
ਲਹਿਸੁਆਮੀਹੋਰਕਿ
ਆਜਾਣਾਗੁਣਤੇਰੇ॥ਜਿ
ਵਤੂਚਲਾਇਹਿਤਿਵੈਚਲ
ਹਿਜਿਨਾਮਾਰਗਪਾਵਹੇ॥
ਕਰਿਕਿਰਪਾਜਿਨਨਾਮਿ
ਲਾਇਹਿਸਿਹਰਿਹਰਿਸ
ਦਾਧਿਆਵਹੇ॥ਜਿਸਨੋਕ
ਥਾਸੁਣਾਇਹਿਆਪਣੀਸਿ
ਗੁਰਦੁਆਰੈਸੁਖੁਪਾਵਹੇ
॥ਕਹੈਨਾਨਕੁਸਚੇਸਾਹਿ

ਬਾ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾ
ਇਹੋ॥੧੫॥ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ
ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ॥ ਸਬਦੋ
ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸ
ਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਏ
ਹੁ ਤਿਨ ਕੈ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ
ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ
ਆਇਆ॥ ਇਕਿ ਫਿਰ
ਹਿ ਘਨੇਰੇ ਕਰਹਿ ਗਲਾ
ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਸੋਹਿ
ਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇ
ਆ॥੧੬॥ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ
ਜਨਾ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆ
ਇਆ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਇ
ਆ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਪ

ਵਿਣੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸ ੭੩
ਪਿਤਾ ਨਿਉ ਪਾਇਹੁ ਸੰਗਤਿ ਸ
ਬਾਣੀਆਂ ਕਰਤੇ ਪਾਇਹੁ ਤੁ
ਲਦੇ ਪਾਇਹੁ ਸੋ ਪਾਇਹੁ ਜਿ
ਨੀਮੰ ਨਵ ਸਾਈਆ ਕਤੈ
ਨਾਨਕੁ ਸੋ ਪਾਇਹੁ ਜੀ ਨਿ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਤਰਿ ਤਰਿ ਧਿ ਆਈ
ਆ॥੧੭॥ ਕਰਮੀ ਸਤੁ
ਨਉ ਪਤੈ ਹਿਤੁ ਸਤੈ ਸਤ
ਸਾਨ ਦਾਈ॥ ਨਤ ਜਾਈ ਸ
ਤਸਾ ਕਿਤੈ ਸਜ ਸਿ ਰਤੇ
ਕਰਸਿ ਕਸਾਈ॥ ਸਤਸੈ
ਜੀਉ ਸਲੀਲੁ ਤੋਕਿਤੁ ਸੈ
ਜਸ ਪੈ ਤਾ ਜਾਈ॥ ਸੰਤੁ ਪੈਂ
ਹਤੁ ਸਬਦ ਲਾਗਤੁ ਤ
ਰਿਸਿਉ ਰਤਤੁ ਕਿਤੁ ਲਾਈ
॥ ਕਤੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰਪਰਸਾ

ਦੀਸਨਤੁਉੁਧਜੈਾਈਨੁਸਨ
ਸਾਇਫਜਾਇਆ॥੧੮॥ਜੀਅ
ਹੁਮੈਲੇਬਾਹਰਹੁਨਿਰਮਲ
॥ਬਾਹਰਹੁਨਿਰਮਲਜੀਅ
ਹੁਤਮੈਲੇਤਿਨੀਜਨਮੁਜੂ
ਐਹਾਰਿਆ॥ਏਹਤਿਸਨ
ਵਡਾਰੋਗੁਲਗਾਮਰਣੁਮ
ਨਹੁਵਿਸਾਰਿਆ॥ਵੇਦਾ
ਮਹਿਨਾਮੁਉਤਮੁਸੋਸੁਣ
ਹਿਨਾਹੀਫਿਰਹਿਜਿਉ
ਬੇਤਾਲਿਆ॥ਕਹੈਨਾਨ
ਕੁਜਿਨਸਚੁਤਜਿਆ
ਕੂੜੇਲਾਗੇਤਿਨੀਜਨਮੁ
ਜੂਐਹਾਰਿਆ॥੧੯॥
ਜੀਅਹੁਨਿਰਮਲਬਾਹ
ਰਹੁਨਿਰਮਲ॥ਬਾਹਰ
ਹੁਤਨਿਰਮਲਜੀਅਹੁ

ਨਿਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਰ
ਣੀ ਕਮਾਣੀ। ਕੂੜ ਕੀ ਸੋ
ਇ ਪਹੁਚੈ ਨਾਂਹੀ ਮਨਸਾ ਸ
ਚਿ ਸਮਾਣੀ। ਜਨਮੁ ਰਤ
ਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ ਭਲੇ ਸੇ
ਵਣਜਾਰੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿ
ਨ ਮੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰ
ਹਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲੇ। ੨੦। ਜੇ
ਕੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁ
ਖੁ ਹੋਵੈ। ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ
ਸਿਖੁ ਕੋਈ ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ
ਗੁਰ ਨਾਲੇ। ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ
ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ਅੰਤਰਿ
ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ। ਆ
ਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ
ਕੋਏ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣ

ਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਨਮੁ
ਖੁ ਹੋਏ॥੨੧॥ ਜੇ ਕੋ ਗੁਰ ਤੇ
ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਪਾਵੈ ਮੁ
ਕਤਿ ਨ ਹੋਰ ਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛ
ਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ॥ ਅ
ਨੇਕ ਜੂਨੀ ਭਰਮਿ ਆਵੈ
ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ
ਪਾਏ॥ ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ
ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥ ਕਹੈ ਨਾ
ਨਕੁ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਵਿ
ਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾ
ਏ॥੨੨॥ ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸ
ਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਹੋ ਗਾ
ਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਬਾਣੀ
ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰੀ ਬਾ

ਣੀਆਸਿਰਿਬਾਣੀ।ਜਿਨ
ਕਉਨਦਰਿਕਰਮੁਹੋਵੈਹਿ
ਰਦੈਤਿਨਾਸਮਾਣੀ।ਪੀ
ਵਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸਦਾਰਹਹੁ
ਹਰਿਰੰਗਿਜਪਿਹੁਸਾਰਿ
ਗਪਾਣੀ।ਕਹੈਨਾਨਕੁਸਦਾ
ਗਾਵਹੁਏਹਸਚੀਬਾਣੀ।
੨੩।ਸਤਿਗੁਰੂਬਿਨਾਹੋ
ਰਕਚੀਹੈਬਾਣੀ।ਬਾਣੀਤ
ਕਚੀਸਤਿਗੁਰੂਬਾਝਹੁਹੋ
ਰਕਚੀਬਾਣੀ।ਕਹਦੇਕ
ਚੇਸੁਣਦੇਕਚੇਕਚੀਂਆ
ਖਿਵਖਾਣੀ।ਹਰਿਹਰਿਨਿ
ਤਕਰਹਿਰਸਨਾਕਹਿਆਕ
ਛੂਨਜਾਣੀ।ਚਿਤੁਜਿ
ਨਕਾਹਿਰਿਲਇਆਮਾ
ਇਆਬੋਲਨਿਪਏਰਵਾਣੀ

॥ਕਹੈਨਾਨਕੁਸਤਿਗੁਰੂਬਾ
ਝਹੁਹੋਰਕਚੀਬਾਣੀ॥੨
੪॥ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਰਤੰਨੁ
ਹੈਹੀਰੇਜਿਤੁਜੜਾਉ॥ਸ
ਬਦੁਰਤਨੁਜਿਤੁਮੰਨੁਲਾ
ਗਾਏਹੁਹੋਆਸਮਾਉ॥ਸ
ਬਦਸੇਤੀਮਨੁਮਿਲਿ
ਆਸਚੈਲਾਇਆਭਾਉ
॥ਆਪੇਹੀਰਾਰਤਨੁਆ
ਪੇਜਿਸਨੋਦੇਇਬੁਝਾ
ਇ॥ਕਹੈਨਾਨਕੁਸਬਦੁ
ਰਤਨੁਹੈਹੀਰਾਜਿਤੁਜ
ੜਾਉ॥੨੫॥ਸਿਵਸਕ
ਤਿਆਪਿਉਪਾਇਕੈਕ
ਰਤਾਆਪੇਹੁਕਮੁਵਰਤਾਏ
॥ਹੁਕਮੁਵਰਤਾਏਆਪਿ
ਵੇਖੈਗੁਰਮੁਖਿਕਿਸੈਬੁ

ਙਾਇਆ ਤੋ ਫੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਮੁ
ਕਤੁ ਸਬਦੁ ਮੰਨ ਵਸਾਇਆ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ
ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ਏਕਸ ਸਿਉ
ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕ
ਮੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੨੨॥ ਸਿਮ੍ਰਿ
ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਬੀਚਾਰ
ਦੇ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਤ
ਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਝ
ਹੁ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਤਿ
ਹੀ ਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰੁ ਭ੍ਰਮ ਸੁ
ਤਾ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾ
ਣੀ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੇ ਜ
ਨ ਜਾਗੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ
ਵਸਿਆ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੋ

ਤਤੁ ਪਾਏ ਜਿਨ ਨੇ ਅਨਦਿ
ਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਜਾਗਤ ਰੈਣ
ਹਰ ਵਿਹਾਣੀਤਾ ॥੨੭॥ ਮਾਤੁ ਕੈ ਉ
ਦਰ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੈ ਸੋ
ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥
ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏ
ਵਡੁ ਦਾਤਾ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮ
ਹਿ ਆਹਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਏ ॥ ਓ
ਸਨੋ ਕਿਹੁ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੀ ਜਿ
ਸਨੋ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਾਵ
ਏ ॥ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਆਪੇ
ਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾ
ਲੀਐ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਵ
ਡੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿ
ਸਾਰੀਐ ॥੨੮॥ ਜੈਸੀ ਅ
ਗਨਿ ਉਦਰ ਮਹਿ ਤੈਸੀ ਬਾ
ਹਰਿ ਮਾਇਆ ॥ ਮਾਇਆ ਅਗ

ਗਨਿ ਨ ਜਾਈ ਕੇਤੇ ਤਿ ਕਰਤੇ
ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ਆਜਾਣਿ ਨੁ
ਭਾਣਾ ਤਜੀਨਿ ਆਪਰਵਾ
ਰਿ ਭੁਲਾਭੁਇਆ ਆਪਿ ਵਛੁ
ਨੂ ਕੀਆ ਗੀ ਝਿ ਸਨਾ ਸਾਇ
ਆਅਸਰੂ ਵਰਤਾਇਆ
ਾਏ ਤਸਾਇਆ ਜਿਤੁ ਤਰਿ
ਵਿ ਸਰੇ ਸੋ ਤੁ ਉ ਪੰਜੈ ਭਾਉ
ਚੁ ਜਾ ਲਾਇਆ ਕਤੈਨ
ਨ ... ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿ
ਨਾਲਿ ਵਿਆ ਗੀਤਿ ਨੀ ਵਿ
ਚੇਸਾਇਆ ਪਾਇਆ ਆ
ਚਉਾਤਰਿ ਆਪਅਤੁਲ
ਕੁਤੈ ਸੁ ਲਿ ਨ ਪਾਇਆ
ਜਾਇਆ ਸੁ ਲਿ ਨ ਪਾਇ
ਆਜਾਇ ਕਿ ਸੇ ਵਿਦ ਤੁ
ਰਤੇ ਲੋ ਕਹਿ ਲਲਾਇਆ

ਐਸਾਸਤਿਗੁਰੁਜੇਮਿਲੈਤਿ
ਸਨੋਸਿਰੁਸਉਪੀਐਵਿਚ
ਹੁਆਪੁਜਾਇ॥ਜਿਸਦਾਜੀ
ਉਤਿਸੁਮਿਲਿਰਹੈਹਰਿਵਸੈ
ਮਨਿਆਇ॥ਹਰਿਆਪਿਅ
ਮੁਲਕੁਹੈਭਾਗਤਿਨਾਕੇਨਾ
ਨਕਾ॥ਜਿਨਹਰਿਪਲੈਪਾਇ
॥੩੦॥ਹਰਿਰਾਸਿਮੇਰੀਮਨੁ
ਵਣਜਾਰਾ॥ਹਰਿਰਾਸਿਮੇ
ਰੀਮਨੁਵਣਜਾਰਾਸਤਿਗੁ
ਰਤੇਰਾਸਿਜਾਣੀ॥ਹਰਿਹਰਿ
ਨਿਤਜਪਿਹੁਜੀਅਹੁਲਾ
ਹਾਖਟਿਹੁਦਿਹਾੜੀ॥ਏਹੁ
ਧਨੁਤਿਨਾਮਿਲਿਆਜਿ
ਨਹਰਿਆਪੇਭਾਣਾ॥ਕਹੈਨਾ
ਨਕੁਹਰਿਰਾਸਿਮੇਰੀਮਨੁਹੋ
ਆਵਣਜਾਰਾ॥੩੧॥ਏ

ਰਸਨਾਤੂਅਨਰਸਿਰਾਚਿਰ
ਹੀਤੇਰੀਪਿਆਸਨਜਾਇ॥
ਪਿਆਸਨਜਾਇਹੋਰਤੁਕਿ
ਤੈਜਿਚਰੁਹਰਿਰਸੁਪਲੈ
ਨਪਾਇ॥ਹਰਿਰਸੁਪਾਇ
ਪਲੈਪੀਐਹਰਿਰਸੁਬ
ਹੁੜਿਨਤ੍ਰਿਸਨਾਲਾਗੈਆ
ਇ॥ਏਹੁਹਰਿਰਸੁਕਰਮੀ
ਪਾਈਐਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲੈ
ਜਿਸੁਆਇ॥ਕਹੈਨਾਨਕ
ਹੋਰਿਅਨਰਸਸਭਿਵੀਸਰੇ
ਜਾਹਰਿਵਸੈਮਨਿਆਇ॥
੩੨॥ਏਸਰੀਰਾਮੇਰਿਆ
ਹਰਿਤੁਮਮਹਿਜੋਤਿਰ
ਖੀਤਾਤੂਜਗਮਹਿਆਇ
ਆ॥ਹਰਿਜੋਤਿਰਖੀਤੁ
ਧੁਵਿਚਿਤਾਤੂਜਗਮਹਿ

ਆਇਆ ਤਰਿ ਆਪੇ ਮਾ
ਤਾ ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਜਿਨਿ ਜੀਉ
ਉਪਾਇ ਜਗਤੁ ਦਿਖਾਇ
ਆ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ
ਆ ਤਾ ਚਲਤੁ ਹੋਆ ਚਲ
ਤੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਕਹੈ
ਨਾਨਕੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰ
ਚਿਆ ਜੋਤਿ ਰਾਖੀ ਤਾ ਤੂ
ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ੨੮
ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਪ੍ਰ
ਭੁ ਆਗਮੁ ਸੁਣਿਆ
ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਉ ਸਖੀ
ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰੁ ਬਣਿਆ
ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸ
ਖੀਏ ਸੋਗੁ ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆ
ਪਏ ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ
ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ ਆਪਣਾ ਪਿ

ਵੁਜਾਂਪਏਆ॥ਅਨਹਤਬਾਣੀ
ਗੁਰ ਸਬਦ ਜਾਣੀ ਹਰਿਨਾ
ਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੋ॥ ਕਹੈਨਾ
ਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੋ॥੩੪॥
ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਇਸੁ ਜ
ਗ ਮਹਿ ਆਇ ਕੈ ਕਿਆ ਤੁ
ਧੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ॥ ਕਿ
ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਤੁਧੁ ਸਰੀ
ਰਾ ਜਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ
॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਰਚਨੁ ਰਚਿ
ਆ ਸੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇ
ਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰ
ਨਿ ਵਸਿਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿ
ਖਿਆ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾ
ਨਕੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ
ਹੁਆ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿ

ਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ।੩੫।
ਏਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੋ ਹਰਿ ਤੁਮ
ਮਹਿ ਜੋਤ ਧਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ
ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ॥ ਹ
ਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ
ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾ
ਲਿਆ ॥ ਏਹ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ
ਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ
ਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆ
ਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ
ਇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵ
ਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹ
ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿ
ਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋ
ਈ ।੩੬। ਏ ਸ੍ਰਵਣਹੁ ਮੇਰ
ਹੋ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾ

ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠ
ਏ ਸਰੀਰਿ ਲਾਏ ਸੁਣਹੁ ਸ
ਤਿ ਬਾਣੀ॥ ਜਿਤੁ ਸੁਣੀ ਮ
ਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸ
ਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਸਚੁ ਅ
ਲਖੁ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾਕੀ ਗ
ਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਏ॥ ਕਹੈ ਨਾ
ਨਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਣਹੁ ਪ
ਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵਹੁ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ
ਨੋ ਪਠਾਏ॥੩੭॥ ਹਰਿ ਜੀ
ਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾ
ਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ॥ ਵ
ਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ ਨਉ ਦੁ
ਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ
ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ॥ ਗੁਰਦੁ
ਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ
ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਦਿਖਾਏ

ਆਤਣ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ
ਨਵਾਨਿਧਿ ਤਿ ਸਚਾ ਅਤੁਨ
ਜਾਣੀ ਪਾਇਆ ਕਹੈ ਨਾਨ
ਕੁਤਰਿਪਿ ਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਰ
ਅੰਦਰਿਰਾਖਿਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵ
ਣੁ ਵਜਾਇਆ ਤਾ ਦੁਆਰੈ ਤੁ
ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਘਰਿ
ਗਾਵਤ੍ਰਾ ਗਾਵਤ੍ਰਤ ਸੋਹਿ
ਲਾ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਜੀਥੈ ਸਦਾ
ਸ ਚੁਧਿ ਆਵਹਿ ਤੋਗਸ ਚੋਧਿ
ਆਵਹਿ ਜਾਤੁ ਧੁ ਭਾਵਹਿ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਬੁਝਾਵ
ਤੋਗਾਈ ਤੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖ
ਸਮੁ ਤੋਗੀਜੇ ਰੁਬਖ ਸੋ ਸੋਹ
ਤੁ ਪਾਵਤੋਗਾ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸ
ਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੈ ਘਰਿ
ਗਾਵਤੋਗਾ ਦੁਏਗਾਅ ਨੰਦੁ

ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਗ
ਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰ
ਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ
ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ॥ ਦੂਖ ਰੋ
ਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ ਸ
ਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭ
ਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ
॥ ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪ
ਵਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭ
ਰਪੂਰੇ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁ
ਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨ
ਹਦ ਤੂਰੇ॥੪੦॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ॥ ਬਾਵਨ ਅਖ
ਰੀ॥ ਮਹਲਾ ੫ ਸਲੋਕੁ॥

ਗੁਰਦੇਵ ਮਾਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿ
ਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪਰ
ਮੇਸੁਰਾ ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਸਖਾ ਅ
ਗਿਆਨ ਭੰਜਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ਬੰ
ਧਪ ਸਹੋਦਰਾ ॥ ਗੁਰਦੇਵ
ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਪਦੇਸੈ
ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤੁ ਨਿਰੋਧਰਾ ॥
ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਂਤਿ ਸਤਿ ਬੁ
ਧਿ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਸ
ਪਰਸ ਪਰਾ ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਤੀ
ਰਥੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁ
ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮਜਨੁ ਅਪ
ਰੰਪਰਾ ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਕਰਤਾ ਸ
ਭਿ ਪਾਪ ਹਰਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪ
ਤਿਤ ਪਾਵਿਤ ਕਰਾ ॥ ਗੁਰ
ਦੇਵ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੁ
ਜੁਗੁ ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤੁ ਹਰਿ

ਜਪਿ ਉਧਰਣਾ ਗੁਰਦੇਵ
ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਕਰਿ
ਕਿਰਪਾ ਹਮ ਮੂੜ ਪਾਪੀ
ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਣਾ ਗੁਰਦੇ
ਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ
ਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ
ਹਰਿ ਨਮਸਕਰਣਾ ॥੧॥ ਸ
ਲੋਕੁ ॥ ਆਪਹਿ ਕੀ
ਆ ਕਰਾਇਆ ਆਪਹਿ ਕ
ਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਰਵਿ
ਰਹਿਆ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋ
ਗੁ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥ ਓ
ਅੰ ਸਾਧ ਸਤਿਗੁਰ ਨਮਸ
ਕਾਰੰ ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ
ਨਿਰੰਕਾਰੰ ॥ ਆਪਹਿ ਸੁੰਨ
ਆਪਹਿ ਸੁਖ ਆਸਨ ॥ ਆ
ਪਹਿ ਸੁਨਤ ਆਪ ਹੀ ਜਾਸ

ਨਾ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪ
ਹਿ ਉਪਾਇਓ ॥ ਆਪਹਿ ਪਿ
ਤਾ ਆਪਿ ਮਾਇਓ ॥ ਆ
ਪਹਿ ਸੂਖਮ ਆਪਹਿ ਅ
ਸਥੂਲਾ ॥ ਲਖੀ ਨ ਜਾਈ
ਨਾਨਕ ਲੀਲਾ ॥੧॥ ਕਰਿ
ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆ
ਲਾ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਨੁ ਹੋ
ਇ ਰਵਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਆਕਾਰ ਆਪਿ ਨਿਰਗੁਨ
ਸਰਗੁਨ ਏਕ ॥ ਏਕਹਿ ਏਕ ਬਖਾਨ
ਨੋ ਨਾਨਕ ਏਕ ਅਨੇਕ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਓਅੰਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਕੀਓ ਅਕਾਰਾ ॥ ਏ
ਕਹਿ ਸੂਤਿ ਪਰੋਵਨਹਾਰਾ ॥
ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਸ

ਬਾਰੀ॥ਨਿਰਗੁਨ ਤੇ ਸਰਗੁ
ਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੀ॥ਸਗਲ ਭਾ
ਤਿ ਕਰ ਕਰਹਿ ਉਪਾਈਓ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਨ ਮੋਹੁ ਬ
ਧਾਈਓ॥ਦੂਹੂ ਭਾਤਿ ਤੇ
ਆਪਿ ਨਿਰਾਰਾ॥ਨਾਨਕ ਅੰ
ਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ॥੨॥ ਸਲੋ
ਕੁ॥ ॥ਸੇਈ ਸਾਂਹ ਭਗ
ਵੰਤ ਸੇ ਸਚੁ ਸੰਪੈ ਹਰਿ ਰਾ
ਸਿ॥ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸੁਚ ਪਾ
ਈਐ ਤਿਹ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾ
ਸਿ॥੧॥ਪਉੜੀ॥
ਸਸਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੋਊ
ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨ
ਕੋਊ॥ਸੋਊ ਸਰਨਿ ਪਰੈ
ਜਿਹ ਪਾਯੰ॥ਸਿਮਰਿ
ਸਿਮਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਸੁਨਾ

ਧੀ॥ ਜਸੈ ਸੈ ਭਰ ਮੁਨਿ ਤੀ ਕਛੁ
ਬਿਆਪਤ ਜਾ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾ
ਪੁਤਾ ਤ੍ਰੁਕੈ ਜਾਪਤਾ॥ ਸੋਸਾਧੂ
ਇਹ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ
ਤਾਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਾ॥੩॥
ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਧਨੁ ਧਨੁ
ਕਹਾ ਪੁਕਾਰਤੇ ਮਾਇਆ
ਮੋਹ ਸਭ ਕੂਰ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂ
ਨੇ ਨਾਨਕਾ ਹੋਤ ਜਾਤ ਸਭ
ਧੂਰ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥
ਧਧਾ ਧੂਰ ਪੁਨੀਤ ਤੇਰੇ ਜਨੂ
ਆ॥ ਧਨ ਤੇਊ ਜਿਹ ਰੁ
ਚਿ ਆ ਮਨੂ ਆ॥ ਧਨੁ ਨਹੀ
ਬਾਛਹਿ ਸੁਰਗ ਨ ਆਛ
ਹਿ॥ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾ
ਧ ਰਜ ਰਾਚਹਿ॥ ਧੰਧੇ ਕਹਾ
ਬਿਆਪਹਿ ਤਾਹੂ॥ ਜੋ ਏਕ

ਛਾਡਿ ਅਨਿਕ ਕਰਤੂਤਾ ਜਾਨੂ॥
ਜਾ ਕੈ ਭਾਇ ਦੀਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਉ
॥ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪੁਰਨ ਭਗਵਾ
ਨਾ॥੪॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਅ
ਨਿਕ ਭੇਖ ਅਰੁ ਙਿਆਨ
ਧਿਆਨ ਮਨਹਠਿ ਮਿਲਿ
ਅਉ ਨ ਕੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿ
ਰਪਾ ਭਈ ਭਗਤੁ ਙਿਆ
ਨੀ ਸੋਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥
॥ਙੰਙਾ ਙਿਆਨੁ ਨਹੀ
ਮੁਖ ਬਾਤਉ॥ ਅਨਿਕ
ਜੁਗਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਿ ਭਾ
ਤਉ॥ ਙਿਆਨੀ ਸੋਇ ਜਾ
ਕੈ ਦ੍ਰਿੜਿ ਸੋਊ॥ ਕਹਤ ਸੁ
ਨਤ ਕਛੁ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਊ॥ ਙਿ
ਆਨੀ ਰਹਤ ਆਗਿਆ ਦ੍ਰਿ
ੜੁ ਜਾ ਕੈ॥ ਉਸਨ ਸੀਤ ਸ

ਮ ਸਚਿ ਸਚੁ ਤਾ ਕੋ ਲਾਗਿਆ
ਨਿਤ ਤੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੀਚਾਰੀ
॥ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾ
ਰੀ॥੫॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਅ
ਵਨ ਆਏ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਿ
ਬਿਨੁ ਬੂਝੈਂ ਪਸੁ ਢੋਰ॥ਨਾਨ
ਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ ਬੁਝੈ ਜਾ ਕੈ
ਭਾਗ ਮਥੋਰ॥੧॥ ਪਉੜੀ
॥ ॥ਯਾ ਜੁਗ ਮਹਿ ਏਕ
ਹਿ ਕਉ ਆਇਆ॥ਜਨਮ
ਤ ਮੋਹਿਓ ਮੋਹਨੀ ਮਾਇਆ
॥ਗਰਭ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਉਰ
ਧ ਤਪ ਕਰਤੇ॥ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ
ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਤੇ॥ਉ
ਰਝਿ ਪਰੇ ਜੋ ਛੋਡਿ ਛਡਾਨਾ॥
ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਮਨਹਿ ਬਿਸਰਾ
ਨਾ॥ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ॥ ਜਾਇ ਤਉ ਤਰਣਾ
ਨਕ ਤਿਸੁ ਬਿਸਰਣੁ ਜਾਣਿਆ॥
ਵ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਆ
ਵਤ ਹੁਕਮਿ ਬਿਨਾਸ ਹੁਕ
ਮਿ ਆਗਿਆ ਭਿੰਨ ਨ ਕੋ
ਇ॥ ਆਵਨ ਜਾਨਾ ਤਿਹ ਮਿ
ਟੈ ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਮਨਿ ਸੋ
ਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
ਏਹੁ ਜੀਅ ਬਹੁਤੁ ਗਰਭ ਵਾ
ਸੇ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਮੀਠ ਜੋ
ਨਿ ਫਾਸੇ॥ ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਤ੍ਰੈ
ਗੁਣ ਵਸਿ ਕੀਨੇ॥ ਆਪ
ਨ ਮੋਹ ਘਟੇ ਘਟਿ ਦੀਨੇ॥
ਏ ਸਾਜਨ ਕਛੁ ਕਹਹੁ ਉਪਾ
ਇਆ॥ ਜਾ ਤੇ ਤਰਉ ਬਿਖ
ਮ ਇਹ ਮਾਇਆ॥ ਕਰਿ ਕਿ
ਰਪਾ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਓ॥

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆ
ਇਆ ॥੭॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਕਿ
ਰਤ ਕਮਾਵਨ ਸੁਭ ਅਸੁਭ
ਕੀਨੇ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪ। ਪਸੁ
ਆਪਨ ਹਉ ਹਉ ਕਰੈ ਨਾਨਕ
ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਹਾ ਕਮਾਤਿ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ਏਕਹਿ ਆ
ਪਿ ਕਰਾਵਨਹਾਰਾ ॥ ਆਪਹਿ ਪਾ
ਪ ਪੁੰਨ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਇਆ
ਜੁਗ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਆਪਹਿ ਲਾ
ਇਓ ॥ ਸੋ ਸੋ ਪਾਇਓ ਜੁ ਆਪ
ਦਿਵਾਇਓ ॥ ਉਆ ਕਾ ਅੰਤੁ
ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਊ ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਰੈ ਸ
ਊ ਫੁਨਿ ਹੋਊ ॥ ਏਕਹਿ ਤੇ ਸ
ਗਲਾ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆ
ਪਿ ਸਵਾਰਨਹਾਰਾ ॥੮॥ ਸ
ਲੋਕੁ ॥ ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਬ

ਨਿਤਾਬਿਨੋਦੁਨਨਸਰੰਗਿਗਾਖਿ
ਖਸੋਗਾ।ਸਾਸਕਾਤਿਤਸਰਸਿ
ਪਰਭੁਬਿਨਾਸਿਜਾਇਸੋਸੇ
ਗਾ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ।ਰੋਸ
ਸਾਬਿਨਤਾਰਿਜਤਰਚਤੁਤਤ
ਤਤਬੈਪਨਪਾਡਿਾਜਿਤ
ਬਿਪਕਤਤੁਨਛੁਦੀਐਸਾ
ਕਤਤੇਉਕਸਾਡਿਾਤਉਤੰ
ਉਕਰਤੋਂਕਾਸਰਤਤਾਕੈਲ
ਰਸਛਰਾ।ਪ੍ਰਿਤਨਡੀਜਉ
ਸਾਸਾਸਿਉਤਉਟੇਉਕਰਸ
ਬਿਕਾਰਾਬਾਪੇਜਾਸਕੀਜੇ
ਵਰੀਮੀਠੀਆਈਆਰੰਗਿ
।ਭਰਸਕੇਸੋਤੇਨਤਭੁਵਾਤਿ
ਸੋਪ੍ਰਭੁਮਨਹੁਨਬਿਸਾਰੇ
ਖੋਗਦੇਤਨਛੁਦੀਐਕ
ਚੀਭੀਤਿਨਹੁਧਾ।ਜੀਸਾਤਿ

ਬੁਝਾਏਨਾਨਕਾਤਿ ਠਗੁਰਾਮੁ
ਖਿਨਿਰਸਦਾਬੁਧਾ॥੯॥
ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਵੂਟੇਵੰਧ
ਨਜਾਨੁਕੇਤੇਆਸਾਪੁਸੰਗੁ
ਜੋਗਾਤੇਰੰਗਾਏਕਕੈਨਾਨਕਰੂ
ਤਾਰੰਗੁਪ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥
ਗਾਵਾਰੰਗਾਤੂਹਾਇਆਸਨੁਅ
ਧਨਾਭਾਵਿਭਾਰਿਨਾਮੁਜਾਧੂ
ਜਾਪੁਰਸਨਾਵੇਰੇਦਰਗਾਭਕ
ਤੇਨਕੇਊਆਆਉਥੈਊਆ
ਦੂਨੁਤਦੇਊਾਊਆਸਭ
ਲੀਧਾਵਾਤਿਤੂਬਾਸਾਜਨ
ਸਸਰਨਨਠਤੋਇੱਬਿਨਾਸਾ
ਸਸਤਾਕਿਕਰਸਾਲਿਖਿਓ
ਪੁਰਜਾਕੈ॥ਭਾਰਿਸਿਧੇਨਾਨ
ਕਧਿਆਰਿਤਾਕੈ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ
॥ ॥ਲਾਲਰਹੂਠਾਥਿਕਾ

ਰਮੋਹਬਿਆਪਤਮੂੜੇਅੰਧ
॥ਲਾਗਿਪਰੇਦੁਰਗੰਧਸਿਉ
ਨਾਨਕਮਾਇਆਬੰਧ॥੧॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ਲਲਾਲ
ਪਟਿਬਿਖੈਰਸਰਾਤੇ॥ਅ
ਹੰਬੁਧਿਮਾਇਆਮਦਮਾਤੇ॥
ਇਆਮਾਇਆਮਹਿਜਨ
ਮਹਿਮਰਨਾ॥ਜਿਉਜਿਉ
ਹੁਕਮੁਤਿਵੈਤਿਉਕਰਨਾ॥
ਕੋਊਊਨਨਕੋਊਪੂਰਾ॥ਕੋ
ਊਸੁਘਰੁਨਕੋਊਮੂਰਾ॥ਜਿ
ਤੁਜਿਤੁਲਾਵਹੁਤਿਤੁਤਿਤੁ
ਲਗਨਾ॥ਨਾਨਕਠਾਕੁਰਸ
ਦਾਅਲਿਪਨਾ॥੧੧॥ ਸ
ਲੋਕੁ॥ ॥ਲਾਲਗੁਪ
ਾਲਗੋਬਿੰਦਪ੍ਰਭਗਹਿਰ
ਗੰਭੀਰਅਥਾਹ॥ਦੂਸਰ

ਨਾਹੀ ਅਵਰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਬੇਪ
ਰਵਾਹੁ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥
ਲਲਾ ਤਾ ਕੈ ਲਵੈ ਨ ਕੋਊ ॥
ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਅਵਰ ਨਹ
ਹੋਊ ॥ ਹੋਵਨਹਾਰੁ ਹੋਤ ਸਦ
ਆਇਆ ॥ ਉਆ ਕਾ ਅੰ
ਤੁ ਨ ਕਾਹੂ ਪਾਇਆ ॥ ਕੀਟ
ਹਸਤ ਮਹਿ ਪੂਰ ਸਮਾਨੇ ॥
ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਰਖ ਸਭ ਠਾਊ ਜਾ
ਨੇ ॥ ਜਾ ਕਉ ਦੀਨੋ ਹਰਿ ਰਸ
ਅਪਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਹ ਜਪਨਾ ॥
੧੨॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਆਤ
ਮ ਰਸੁ ਜਿਹ ਜਾਨਿਆ ਹ
ਰਿ ਰੰਗ ਸਹਜੇ ਮਾਣੁ ॥ ਨਾ
ਨਕ ਧਨਿ ਧਨਿ ਧਨਿ ਜਨ
ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥੧॥ ਪ

ਪਉੜੀ ॥ ਆਇਆ
ਸਫਲ ਤਾਹੂ ਕੇਰਾ ਜੀਐਆ
ਜਾਹੁ ਰਸਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ
ਭਨੀਐਆ ॥ ਆਇ ਬਸਤਿ
ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗੇਆ ॥ ਅਨਦਿਨੁ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਤ ਰੰਗੇਆ ॥
ਆਵਤ ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਮਹਿ ਰ
ਤਾ ॥ ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਮ
ਇਆ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਏਕਹਿ
ਆਵਨ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆ
ਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੈ ਰਗ
ਸਸਮਾਇਆ ॥੧੩॥ ਸ
ਲੋਕੁ ॥ ਜਾਸੁ ਜਪਤ
ਮਨਿ ਹੋਈ ਅਨੰਦੁ ਬਿਨਸੈ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮ
ਸਮਾਉ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥

ਜਜਾਜਾਰਉਧੁਰਸਾਤਿ
ਦੇਉਜਾਤਿਸਤਿਤਿਆਹਿ
ਸੁਖਸਤਜੋਸੈਉਜਜਾ
ਜਾਈਪਰਭੂਸੈਤੌਸਰਨ॥
ਜਿਤਅਸਰਜਾਭਏਸ
ਲਤਰਨਾਜਜਾਜਨਸਿ
ਨਆਵੈਸੈਉਏਕਨਾਮ
ਲੈਅਨੈਕਪਰੇਉਜਜਾਜ
ਸਨੁਸਤਰੀਐਗੁਰਪੂਰੇ
ਕੀਏਕਾਨਾਨਕਤਿਸੁ
ਖੁਪਾਈਆਜਾਕੇਡੀਅ
ਰੈਏਕਾ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ॥
॥ਅੰਤਰਿਮਨਤਨਬ
ਸਿਰਤੇਈਤਊਤਕੇਮੀਤ॥
ਗੁਰਪੂਰੈਉਪਦੇਸਿਆ
ਨਨਕਜਪੀਐਨੀਤ॥
੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਮ

ਦਿਨੁ।ਜਿਨ ਭੁਤਾਂਨੁ ਰਖਿਜੋ
ਅੰਤਨ ਠਾਈ ਠੇ।ਇਆ।ਇਸੈਡ
ਬਿਖਿਆ ਦਿਨ ਰਾਗ੍ਹਿਅ
ਛਾਡਿ ਚਲਿਓ ਜਨ ਭੁ ਰੇਇਆ।
ਜਾਕੈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਧੀਆ
ਗ੍ਰਿਹ ਬਨਿਤਾ ਕਛੁ ਸੰਗਿ
ਨ ਲੀਆ। ਐਸੋ ਸੰਚਿ
ਜੁ ਬਿਨਸਤ ਨਾਹੀ। ਪਤਿ
ਸੇਤੀ ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਜਾਹੀ
।ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਲਿ ਕੀਰ
ਤਨੁ ਗਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਤੇ
ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਈਆ।
੧੫।। ਸਲੋਕੁ।। ।।ਅਤਿ
ਸੁੰਦਰ ਕੁਲੀਨ ਚਤੁਰ ਮੁ
ਖਿ ਙਿਆਨੀ ਧਨਵੰਤਾ।
ਮਿਰਤਕ ਕਹੀਅਹਿ ਨਾਨ
ਕਾ ਜਿਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਭਗਵੰਤ

ਤਾ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ਙੰ
ਙਾ ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੋਇ ਙਿਆ
ਤਾ॥ ਪੂਰਕੁ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ
ਕਰਮਾਤਾ॥ ਙਿਆਨ ਧਿਆਨ
ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਸੋਮਪਾ
ਕ ਅਪਰਸ ਉਦਿਆਨੀ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਮਨਿ ਨਹੀ ਹੇਤ
ਾ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕੀਨੋ ਸੋਊ ਅਨੇ
ਤਾ॥ ਉਆ ਤੇ ਊਤਮੁ ਗਨ
ਉ ਚੰਡਾਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਹ
ਮਨਿ ਬਸਹਿ ਗੁਪਾਲਾ॥੧੬
॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਕੁੰਟ ਚਾਰਿ
ਦਹ ਦਿਸਿ ਭ੍ਰਮੇ ਕਰਮ ਕਿਰ
ਤਿ ਕੀ ਰੇਖ॥ ਸੂਖ ਦੂਖ ਮੁ
ਕਤਿ ਜੋਨਿ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿ
ਓ ਲੇਖ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥
॥ਕਕਾ ਕਾਰਨ ਕਰਤਾ ਸੋ

ਊ॥ਲਿਖਿਓਲੇਖੁਨਮੇਟ
ਤਕੋਊ॥ਨਹੀਹੋਤਕਛੁਦੋ
ਊਬਾਰਾ॥ਕਰਨੈਹਾਰੁਨਭੂ
ਲਨਹਾਰਾ॥ਕਾਹੂਪੰਥੁਦਿ
ਖਾਰੈਆਪੈ॥ਕਾਹੂਉਦਿ
ਆਨਭ੍ਰਮਤਪਛੁਤਾਪੈ॥
ਆਪਨਖੇਲੁਆਪਹੀਕੀ
ਨੋ॥ਜੋਜੋਦੀਨੋਸੁਨਾਨਕ
ਲੀਨੋ॥੧੭॥ ਸਲੋਕੁ॥
॥ਖਾਤਖਰਚਤਬਿਲਛ
ਤਰਹੇਟੂਟਿਨਜਾਹਿਭੰਡਾ
ਰ॥ਹਰਿਹਰਿਜਪਤਅ
ਨੇਕਜਨਨਾਨਕਨਾਹਿਸੁ
ਮਾਰ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥
ਖਖਾਖੂਨਾਕਛੁਨਹੀਤਿ
ਸੁਸੰਮ੍ਰਥਕੈਪਾਹਿ॥ਜੋਦੇ
ਨਾਸੋਦੇਰਹਿਓਭਾਵੈਤਹ

ਤਤ ਜਾਪਤਿ ॥ ਖਰਚੁ ਖਜਾ
ਨਾ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਇਆਂ ਭਗਤ
ਨ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥ ਖਿਮਾ ਗਰੀ
ਬੀ ਅਨਦ ਸਹਜ ਜੇ ਜਪ
ਤ ਰਹਹਿ ਗੁਨ ਤਾਸਿ ॥ ਖੇਲ
ਬਿਗਸਹਿ ਅਨੰਦ ਸਿ
ਉ ਜਾ ਕਉ ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥
ਸਦੀਵ ਗਨੀਵ ਸੁਹਾਵਨੇ ਰ
ਮਨਾਮ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਲ ॥ ਖੇਦ ਨ
ਦੂਖ ਨ ਡਾਨ ਤਿਹ ਜਾ ਕਉ ਨ
ਦਰਿ ਕਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਭ ਭਾਨਿ ਆਪੂਰੀ ਤਿਨਾ ਪ
ਈ ॥੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ॥
ਗਨਿ ਮਿਨ ਦੇਖਹੁ ਮਨੈ ਮਾ
ਹਿ ਸਰਪਰ ਚਲਨੋ ਲੋਗ ॥
ਆਸ ਅਨਿਤ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਮਿਟੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਰੋਗ ॥

੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ਗਾਬਾਣੋ

ਵਿੰਦ ਗੁਣ ਰਫੂ ਸਾਸਿਸ
ਜਿ ਜਾਪਿ ਜੀਤਾ॥ ਕਣਾਂ ਬਿਸਾ
ਸਾਚੇ ਣਕਾ ਬਿਲਸਜਕਰ
ਣੇ ਸੀਤਾ॥ ਜਣ ਬਾਰਿਕਜ
ਣੋ ਬਸੈ ਜਣ ਬਿਰਧੀਕੁ
ਬੰਧੁ॥ ਓਣਬੈ ਗਾਜਣ ਭੁਲੀ
ਐ ਜਾ ਉ ਆਇ ਪਰੈ ਜੌਸ
ਤੰਧੁ॥ ਗਿ ਆਸੀ ਧਿਆ
ਜੀ ਚਤੁ ਰਪੇਖਿ ਰਣਤੁਜਣੀ
ਦਿਣ ਠਾਣਿ॥ ਛਾੜਿ ਛਾੜਿਸ
ਗਲੀ ਬਾਈ ਸੁ ਫੁਤਣ ਲਪ
ਟਾਣਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਿ
ਸਰ ਤਣੈ ਸਾਭੂ ਸਸ ਤਾਕਿ
ਭਾਗ॥ ਨਾਨਕ ਆਏ ਸਫਲ
ਤੇ ਜਾਂ ਕਉ ਪ੍ਰਿਅਣ ਸੁਣਗ
॥੧੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਪੇ

ਖੇਜਾ ਜੜ ਬੇਦ ਜਤੁ ਆਨ
ਨਕ ਖਤ ਉ ਕੋਈਆ ॥ ਆਦਿ
ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗਣਿ ਤੇ ਵਤਜਾਨ
ਕ ਏਕੋ ਜੋਈਆ ॥੧॥ ਪਉੜੀ
॥ ॥ਧ੍ਯ ਧ੍ਯਾ ਧ੍ਯਾ ਲਭੁ ਮਾਨ
ਤਿ ਏ ਠਾ ਕਿ ਨੁ ਤਰਿ ਚੁ ਜਰੁ
ਜਾ ਤਿ ॥ ਜ ਠ ਤੇ ਆ ਜ ਠ ਤ
ਵਜਾ ਜਤ ਕ ਤ ਓ ਤੀ ਜਮਾ
ਤਿ ॥ ਧ੍ਯੁ ਲ ਤਿ ਤ ਉ ਜਜ ਜਉ
ਆ ਵੋ ਤਿ ਜਰ ਜਾ ॥ ਜਾਮ
ਤ ਤੁ ਕਲ ਜ ਤਿ ਪੁ ਜ ਠ ਚ
ਰਜਾ ॥ ਧ੍ਯਗਲਿ ਧ੍ਯਾ ॥ ਲਿ ਆਜਿ
ਕ ਪ ਛੁ ਤਾਂ ਵ ਤਿ ॥ ਗ ॥ ਕਿ ਨੁ ਤ
ਕਿ ਭ ਗ ਤ ਕ ਡਾ ॥ ਕਿ ਤਿ ਪਵ
ਤਿ ॥ ਧ੍ਯੋ ॥ ਲਿ ਜ ਡਾ ਰ ਜ ਆ ਕਿ
ਤੁ ਤਿ ਠ ਧੀ ਆ ॥ ਜਾ ਜ ਕਠ
ਕਿ ਬੁ ਗ ਜਾ ਕ ਉ ਦੀ ਆ ॥

੨੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਙ੍ਵਿ ੫੨

ਘਾਲੇ ਸਭ ਦਿਵਸ ਸਾਸ
ਨਹ ਬਢਨ ਘਟਨ ਤਿਲੁ
ਸਾਰ॥ ਜੀਵਨ ਲੋਰਹ ਭਰ
ਮ ਮੋਹ ਨਾਨਕ ਤੇਊ ਗਵਾਰ

॥੨੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ਙ

ਙੰਙਾ ਙਸੈ ਕਾਲੁ ਤਿਹ ਜੋ ਸਾ
ਕਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨ॥ ਅਨਿਕ
ਜੋਨ ਜਨਮਹਿ ਮਰਹਿ ਆ
ਤਮ ਰਾਮੁ ਨ ਚੀਨ॥ ਙਿਆ
ਨ ਧਿਆਨ ਤਾਹੂ ਕਉ ਆ
ਏ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹ
ਆਪਿ ਦਿਵਾਏ॥ ਙਣਤੀ
ਙਨੀ ਨਹੀ ਕੋਊ ਛੂਟੈ॥
ਕਾਚੀ ਗਾਗਰ ਸਰਪਰ ਫੁ
ਟੈ॥ ਸੋ ਜੀਵਤ ਜਿਹ ਜੀਵ
ਤ ਜਪਿਆ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭ

ਏਨਾਨਕਨਾਉਛਪਿਆ॥
੨॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਚਿ
ਤਚਿਤਵਉਚਰਣਾਰਬਿੰ
ਦਊਧਕਵਲਾਬਿਗਸੰਤ॥
ਪ੍ਰਗਟਭਏਆਪਹਿਗੋਬਿੰ
ਦਨਾਨਕਸੰਤਮਤਾਂਤ॥੧॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ਚਚਾਚਰ
ਨਕਮਲਗੁਰਲਾਗਾ॥ਧ
ਨਧਨਉਆਦਿਨਸੰਜੋਗ
ਸਭਾਗਾ॥ਚਾਰਿਕੁੰਟਦਹ
ਦਿਸਭ੍ਰਮਆਇਓ॥ਭ
ਈਕ੍ਰਿਪਾਤਬਦਰਸਨ
ਪਾਇਓ॥ਚਾਰਬਿਚਾਰ
ਬਿਨਸਿਓਸਭਦੂਆ॥ਸਾ
ਧਸੰਗਿਮਨੁਨਿਰਮਲੁ
ਹੂਆ॥ਚਿੰਤਬਿਸਾਰੀਏ
ਕਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ॥ਨਾਨਕਗਿ

ਆਨ ਅੰਜਨ ਜਿਨਿ ਨੇਤ੍ਰਾ ।
੨੨॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ।ਛਾ
ਤੀ ਸੀਤਲ ਮਨ ਸੁਖੀ ਛੰ
ਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ।
ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ
ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇਆ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ।ਛਛਾ ਛੋ
ਹਰੇ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ । ਦਾਸ
ਦਾਸਨ ਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰੇ ।ਛ
ਛਾ ਛਾਰੁ ਹੋਤ ਤੇਰੇ ਸੰਤਾ ।ਅ
ਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਭਗ
ਵੰਤਾ ।ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ
ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ । ਸੰਤਨ
ਕੀ ਮਨ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ।ਛਾ
ਰੁ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਪਰਮ ਗਤਿ
ਪਾਈ । ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਸੰ
ਤ ਸਹਾਈ ।੨੩॥ ਸਲੋ

ਕ੍ਰਾ ॥ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਫੂ
ਲਹਿ ਘਨੋ ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਬਿ
ਕਾਰਾ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬੰਧਨ
ਪਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਛੁਟਾਰ ॥
੧॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ਜਾਤ
ਜਾਨੈ ਤਉ ਰਛੁ ਤੁ ਆਥਿ
ਧਿਓ ਦੀਉ ਨਦਾ ਨੇ ਭੂਮ
ਸੁਆ ॥ ਜਉ ਜਾਨੇ ਤਉ
ਭਗਤੁ ਕਿ ਆਨੀ ॥ ਆਗੌ
ਠਾਕੁਰ ਹਿਲੁ ਨਚੀ ਮਾਨੀ ॥
ਜਉ ਜਾਨੈ ਨੈਰ ਖਨੀਰਕ
ਤਾ ॥ਬਿ ਆਪਾਰਿ ਬਸੁਧਾ
ਜਿਉ ॥ ਫਿਰਤਾ ॥ ਸਾਧਸੰ
ਗਾ ਜਿ ਤਤਉ ਮੈ ਸਾਰੀ ॥ਨਾ
ਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੇ ਮੁਰਾਰੀ
॥੨੪॥ ਸਲੋਕੁ ॥
ਡਾਢਾ ਪੇਉ ਠਿਨਾਸੁ ਜ

ਪਿ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਆਰਾਧਿ
॥ ਕਾਰ੍ਹਾ ਤੁਝੈ ਨ ਬਿਆਪਈ
ਨਾਨਕ ਮਿਟੈ ਉਪਾਧਿ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ਝਝਾ ਝੂਰ
ਨੁ ਮਿਟੈ ਤੁਮਾਰੋ ॥ ਰਾਮ ਨਾ
ਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰੋ ॥
ਝੂਰਤ ਝੂਰਤ ਸਾਕਤ ਮੂ
ਆ ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਹੋਤ ਭਾਉ
ਬੀਆ ॥ ਝਰਹਿ ਕਸੰਮ
ਲ ਪਾਪ ਤੇਰੇ ਮਨੂਆ ॥ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸੰਤਸੰਗਿ ਸੁ
ਨੂਆ ॥ ਝਰਹਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ
ਦ੍ਰੁਸਟਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾ
ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਸਾਈ ॥
੨੫॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ਟ
ਤਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਅਨਿਕ
ਬਿਧਿ ਰਹਹੁ ਨ ਪਾਵਹੁ ਮੀ

ਤਾ ਜੀਵਤ ਰ ਠ ਡੁ ਡਾਗਿਨ
ਗਿਤੁ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਨਾਅਪ
ਕੀਤਿਆ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥
ਈਵੀ ਵਾਨਤੁਾਦਿ ਹੁਸਤੀਬਿ
ਨਸ ਜਾਤ ਏ ਠ ਠੇ ਤਾ ਗਣ
ਤੀਗਣ ਉੁਨ ਗਣ ਸ ਕਉੁ
ਗਿਸਿ ਪਾਰ ਕੇਤਾ ਵੇਪੇ ਖਉੁ
ਸੇ ਬਿਨ ਸਤਉੁ ਕਾਮਿ ਉੁ
ਕਰੀਐ ਸੇਗੁਰਾ ਵਾਣਤੁਇ
ਆਬਿਪ ਸਤੀਾ ਚਿਤ ਵੁ
ਠਉੁ ਸਾਇਆ ਰੀਗੁਰਾ ਵਾਣ
ਤ ਸੋਈ ਸੈਤੁ ਤੁਾਇ ਭ੍ਰਮ
ਤੇ ਕੀ ਚਤਾਕਿੰਨਾ ਅੰਯਕੁ
ਪਤੇਤਿ ਠ ਕ ਛ ਡੁ ਜੇਤ
ਤੋ ਵ ਤੁ ਸਤੁਪ੍ਰ ਸੀਨਾ ਵਾਕੈ
ਠਬ ਸਸਰਬਤੇ ਕਾਰਨ
ਕਬ ਨੇ ਜੋ ਗਾਨਾਨਕਤਿ

ਤਉ ਜਤ ਤਿਕ ਰਉ ਹਾਥ੍ਰੀ
ਕੀਰਤਿ ਸੀ ਜੋਗਾ ਰਹਿਆ ॥ ਸ
ਲੋਕੁ ॥ ॥ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਜ
ਨਮ ਮਰਨ ਸਾਧ ਸੇਵ ਸੁਖ
ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਹੁ ਨ ਬੀ
ਸਰੈ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ
ਰਾਇ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥
ਟਹਲ ਕਰਉ ਤਉ ਏਕ ਕੀ
ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਨ ਕੋਇ ॥ ਮ
ਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹੀਐ ਬਸੈ
ਜੋ ਚਾਹਹੁ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਟਹ
ਲ ਮਹਲ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਜਾ
ਕਉ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਸਾ
ਧੂ ਸੰਗਤਿ ਤਉ ਬਸੈ ਜ
ਉ ਆਪਨ ਹੋਇ ਦਇਆ
ਲ ॥ ਟੋਹੇ ਟਾਹੇ ਬਹੁ ਭਵ
ਨ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ

ਟਲਹਿਜਾਮਕੇਦੂਤਤਿਹਜੁ
ਸਾਧੂਸੰਗਿਸਮਾਹਿ॥ਬਾ
ਰਿੰਜਾਉਸੰਤਨਕੇਨਾਨ
ਕਪਾਪਬਿਨਸੇਕਾਟਿਕੋ॥੨੭
॥ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਠਾਕਨਹੋ
ਤੀਤਿਨਹਦਰਿਜਿਹਹੋਵਹੁ
ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥ਜੋਜਨਪ੍ਰਭਿਅ
ਪੁਨੇਕਰੇਨਾਨਕਤੇਧਨਿਧੰਨ
॥੧॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਠਠਾ
ਮਨੂਆਠਾਹਹਿਨਾਹੀ॥ਜੋ
ਸਗਲਤਿਆਗਿਏਕਹਿ
ਲਪਟਾਹੀ॥ਠਹਕਿਠਹਕਿ
ਮਾਇਆਸੰਗਿਮੂਏ॥ਉਆ
ਕੈਕੁਸਲਨਕਤਹੂਹੂਏ
॥ਠਾਂਢਿਪਰੀਸੰਤਹਸੰਗਿ
ਬਸਿਆ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁ
ਤਹਾਜੀਅਰਸਿਆ॥

ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਭਾ
ਇਆ ਨਾਨਕਉ ਆਗਿਆ
ਮੀਠ ਲਗਾਇਆ ॥੨੮॥
ਸਲੋਕੁ ॥ ਡੰਡਉਤਿ
ਬੰਦਨ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਸਰ
ਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ॥ ਡੋਲ
ਨ ਤੇ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਕਰਿ ਹਥ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥
ਡਡਾ ਡੇਰਾ ਇਹੁ ਨਹੀ ਜਹ
ਡੇਰਾ ਤਹ ਜਾਨੁ ॥ ਉਆ ਡੇ
ਰਾ ਕਾ ਸੰਜਮੋ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬ
ਦਿ ਪਛਾਨੁ ॥ ਇਆ ਡੇਰਾ
ਕਉ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰਿ ਘਾਲੈ ॥
ਜਾ ਕਾ ਤਸੂ ਨਹੀ ਸੰਗਿ
ਚਾਲੈ ॥ ਉਆ ਡੇਰਾ ਕੀ ਸੋ
ਮਿਤਿ ਜਾਨੈ ॥ ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿ
ਸਟਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੈ ॥ ਡੇ

ਰਾ ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ ਸਾਧ
ਸੰਗਿ ਪਾਈਆ ਨਾਨਕ
ਤੇ ਜਨ ਨਹ ਡੋਲਾਈਆ
੨੯॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਢਾ
ਹਨ ਲਾਗੇ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਿ
ਨਹਿ ਨ ਘਾਲਿਓ ਬੰਧ ਨਾ
ਨਕ ਉਬਰੇ ਜਪਿ ਹਰੀ ਸਾਧ
ਸੰਗਿ ਸਨਬੰਧ॥੧॥ ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ਢਢਾ ਢੂਢਤ
ਕਹਾ ਫਿਰਹੁ ਢੂਢਨੁ ਇ
ਆ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਸੰਗਿ ਤੁ
ਹਾਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸੈ ਬਨੁ ਬਨੁ
ਕਹਾ ਫਿਰਾਹਿ॥ ਢੇਰੀ ਢਾ
ਹਹੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਹੰਬੁ
ਧਿ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਵ
ਹੁ ਸਹਜੇ ਬਸਹੁ ਦਰਸਨੁ
ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ॥ ਢੇਰੀ ਜਾ

ਸੈ ਜਮਿ ਮਰੈ ਗਰਭ ਜੋਨਿ
ਦੁਖ ਪਾਈਐ ਮੋਹ ਮਗਨ
ਲਪਟਤਰਤੇ ਤਉ ਤਉ
ਆਵੈ ਜਾਈਐ ਛਤਤਹੁ
ਤਤ ਅਬ ਛੁਟਤ ਪਰੇ ਸਾਧੂ
ਜਨਾ ਸਰਨਾਈਆ ਦੁਖਕੇ
ਘਾਤੇ ਕਾਟਿਆ ਨਾਨਕ ਕਲੀ
ਏ ਜਸਾਈਆ ॥੩॥ ਸਲੋ
ਕੁ॥ ॥ਜਤ ਸਾਧੁ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਗੁਨ ਕੀਰਤਨ ਨਾ
ਨਕ ਨੀਤ ॥ ਣਾਂ ਹਉ ਣਾਂ ਤੂ
ਣਤ ਛੁਟਹਿ ਨਿਕਟਿ ਨ
ਜਾਈਅਹੁ ਦੂਤ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ਣਾਣਾ ਰ
ਣ ਤੇ ਸੀਝੀਐ ਆਤਮ ਜੀ
ਤੈ ਕੋਇ ॥ ਹਉਮੈ ਅਨ
ਸਿਉ ਲਰਿ ਮਰੈ ਸੋ ਸੋਭਾ ਦੂ

ਤਾਈ। ਮਨੀ ਸਿਵਾਇ
ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਉ
ਪਦੇਸਾ। ਮਨੁ ਆ ਜੀਤੈ
ਹਰਿ ਸਿ ਲੈਤਿ ਤਨੁ ਰਤਨ
ਹੋਸਾ। ਣਾ ਕੇ ਜਾਣੈ ਆਪ
ਣੇ ਏ ਕਉਤੇ ਕ ਅਧਾਰਾ
ਕੈ ਣਾਦਿੰ ਨੁਸਿਮਰਤ ਰਤੇ
ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰਾ ਹੈ
ਲਿ ਸਰਣਾ ਇੰ ਸਨੁ ਕਰੈਏ
ਉ ਕਰਮ ਕਮਾਈ। ਤੁਕ
ਸੋ ਭੁ ਹੋਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਨਾਨਕ
ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ਸਲੋਕੁ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧ
ਨੁ ਅਰਪਉ ਤਿਸੈ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿ
ਲਾਵੈ ਮੋਹਾ। ਨਾਨਕ ਭ੍ਰਮ ਭ
ਉ ਕਾਟੀਐ ਚੂਕੈ ਜਮ ਕੀ
ਜੋਹਾ ॥੧॥ ਪਉੜੀਆ

ਤਤਾ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ
ਗੁਣ ਨਿਧ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ
॥ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਬਾਛ
ਤੇ ਤਪਤਿ ਤੁਹਾਰੀ ਜਾਇ
॥ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੈ ਜਮ ਪੰਥ ਕੀ
ਜਾਸੁ ਬਸੈ ਮਨ ਨਾਉ ॥ ਗ
ਤਿ ਪਾਵਹਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰ
ਗਾਸੁ ਮਹਲੀ ਪਾਵਹਿ ਠਾਉ
॥ ਤਾਹੂ ਸੰਗਿ ਨ ਧਨੁ ਚਲੈ
ਗ੍ਰਿਹ ਜੋਬਨ ਨਹ ਰਾਜ ॥ ਸੰ
ਤ ਸੰਗਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹਹੁ ਇ
ਹੈ ਤੁਹਾਰੈ ਕਾਜ ॥ ਤਾਤਾ ਕਛੂ
ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਜਉ ਤਾਪ ਨਿਵਾ
ਰੈ ਆਪ ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਾ
ਨਕ ਹਮਹਿ ਆਪਹਿ ਮਾ
ਈ ਬਾਪ ॥ ੩੨ ॥ ਸਲੋ
ਕੁ ॥ ॥ ਥਾਕੇ ਬਹੁ ਬਿ

ਧਧ੍ਯਾਲਤੋੜਿਪਾਤਿਨੜਿ
ਸਨਾਲਾਬਾਸੀਚਿਸੀਰਿ
ਸਾਕਤਨੁਏਨਾਨਕਮਾਏ
ਆਨਸਾਬਾ॥੧॥ਪਉੜੀ
॥ ॥ਬਬਾਬਿਰੁਕੋਊਨ
ਹੀਕਾਇਪਸਾਰੁਪਾਇਆ॥
ਆਨਿਕਬੰਧਬਿਲਛ
ਲਕਰੁਮਾਈਆਏਕ
ਊਪਾਇਆ॥ਬੇਲੀਸੰਚਰੁ
ਸਮੁਕਰਹੁਬਾਕਿਪਰਹੁ
ਗਾਢਾਰਾ॥ਮਨਕੈਕਾਮਨ
ਆਹਈਅੰਤੇਅਉਸਰ
ਬਾਰਾ॥ਬਿਤਿਪਾਹੁਗੋ
ਬਿੰਦਭਜਹੁਸੰਤਹਕੀ
ਸਿਖਲੋਤੁ॥ਪ੍ਰੀਤਿਕਰਹੁ
ਸਚਏਕਸਿਊਏਆ
ਸਾਚਾਅਸਨੇਤੁ॥ਕਾਰਨ

ਕਰਨਕਰਾਵਨੇਸਭਥਾਬਿਧ
ਏਕੈਹਥਾ॥ਜਿਤੁ॥ਜਿਤੁ
ਲਾਵਹੁ॥ਤਿਤੁ॥ਤਿਤੁਲਗ
ਹਿਨਾਨਕਜੰਤਅਨਾਥਾ॥
੩੩॥ ਸਲੋਕੁ॥
ਦਾਸਹਏਕੁਨਿਹਾਰਿਆ
ਸਭੁਕਛੁਦੇਵਨਹਾਰ॥
ਸਾਸਿਸਾਸਿਸਿਮਰਤ
ਰਹਹਿਨਾਨਕਦਰਸਅ
ਧਾਰ॥੧॥ਪਉੜੀ॥
ਦਦਾਦਤਾਏਕੁਹੈਸਭਕ
ਉਦੇਵਨਹਾਰ॥ਦੇਦੇਤੋਟਿ
ਨਆਵਈਅਗਨਤਭ
ਰੇਭੰਡਾਰ॥ਦੈਨਹਾਰੁਸ
ਦਜੀਵਨਹਾਰਾ॥ਮਨਮੂ
ਰਖਕਿਉਤਾਹਿਬਿਸਾਰਾ
॥ਦੋਸੁਨਹੀਕਾਹੂਕਉ

ਮੀਤਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਬੰ
ਧੁ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤਾ ॥ ਦਰਦ ਨਿ
ਵਾਰਹਿ ਜਾ ਕੇ ਆਪੇ ॥ ਨਾ
ਨਕ ਤੇ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧ੍ਰਾ
ਪੇ ॥੩੪॥ ਸਲੋਕੁ ॥
ਧਰ ਜੀਅਰੇ ਇਕ ਟੇਕ
ਤੂ ਲਾਹਿ ਬਿਡਾਨੀਆਸ
॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ
ਐ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥
੧॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ਧਧਾ
ਧਾਵਤ ਤਉ ਮਿਟੈ ਸੰਤ
ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਬਾਸੁ ॥ ਧੁਰ ਤੇ
ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਆਪਿ ਤ
ਹੋਇ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸ
॥ ਧਨੁ ਸਾਚਾ ਤੇਊ ਸਚੁ ਸਾ
ਹਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੂੰਜੀ ਨਾ
ਮ ਬਿਸਾਹਾ ॥ ਧੀਰਜੁ ਜਸੁ

ਸੋਭੁਾਤਿ ਤਬ ਨਿਆਵਤ
ਰਿਤਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦ ਨਜਿਤ
ਸੁਨਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਿਤਘਟਿ ਰੋਤ ਸਮਾਈਆ
ਨਨਕਾਤਿ ਤਜਨ ਮਿਲੀਹ
ਹਿਆਈਆ॥੩੫॥ ਸਲੋ
ਕੁ॥ ॥ਨਾਨਕ ਨਾਮੁਨ
ਮੁ ਜਪੁ ਜਪਿਆ ਅੰਤਰਿ
ਬਾਹਰਿ ਰੰਗਿ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ
ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਰਕੁ ਨਾਤ
ਸਾਧ ਸੰਗਿ॥੧॥ ਪਉੜੀ
॥ ॥ਨੰਨਾ ਨਰਕਿ ਪਰਹ
ਤੇ ਨਾਹੀ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤ
ਨਿ ਨਾਮੁ ਬਸਾਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਨਿ
ਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਜਪ
ਤੇ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮਹਿ
ਨਾ ਓਇ ਖਪਤੇ॥ ਨੰਨਾਕ

ਰੁਨਹੋਤਤਾਕਹੁਨਾਮਮੰ
ਤ੍ਰਗੁਰਿਦੀਨੋਜਾਕਹੁ॥
ਨਿਧਿਨਿਧਾਨਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਪੂਰੇ॥ਤਹਬਾਜੇਨਾਨਕ
ਅਨਹਦਤੂਰੇ॥੩੬॥ਸ
ਲੋਕੁ॥ ॥ਪਤਿਰਾਖੀ
ਗੁਰਿਪਾਰਬ੍ਰਹਮਤਜਿਪਰਪੰ
ਚਮੋਹਬਿਕਾਰ॥ਨਾਨਕਸੋ
ਊਆਰਾਧੀਐਅੰਤੁਨਪਾਰ
ਾਵਾਰੁ॥੧॥ਪਉੜੀ॥
ਪਪਾਪਰਮਿਤਪਾਰੁਨਪਾ
ਇਆ॥ਪਤਿਤਪਾਵਨਅਗ
ਮਹਰਿਰਾਇਆ॥ਹੋਤਪੁਨੀ
ਤਕੋਟਿਅਪਰਾਧੂ॥ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਨਾਮੁਜਪਹਿਮਿਲਿਸਾਧੂ॥
ਪਰਪੰਚਧ੍ਰੋਹਮੋਹਮਿਟਨ
ਾਈ॥ਜਾਕਉਰਾਖਹੁਆਪਿ

ਗੁਸਾਂਈ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਛਤ੍ਰ
ਸਿਰਸੋਊ॥ ਨਾਨਕ ਦੂਸਰ ਅ
ਵਰ ਨ ਕੋਊ॥੩੭॥ ਸਲੋਕੁ॥
॥ਫਾਹੇ ਕਾਟੇ ਮਿਟੇ ਗਵਨ
ਫਤਿ ਭਈ ਮਨ ਜੀਤ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਥਿਤ ਪਾਈ
ਫਿਰਨ ਮਿਟੇ ਨਿਤ ਨੀਤ॥
੧॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ਫਫਾ
ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਤੂ ਆਇ
ਆ॥ ਦ੍ਰੁਲਭ ਦੇਹ ਕਲਿ
ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਈਆ॥ ਫਿ
ਰਿ ਇਆ ਅਉਸਰੁ ਚਰੈ
ਨ ਹਾਥਾ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਤ
ਉ ਕਟੀਅਹਿ ਫਾਸਾ॥ ਫਿ
ਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਨ
ਹੋਈ॥ ਏਕਹਿ ਏਕ ਜਪ
ਹੁ ਜਪੁ ਸੋਈ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿ

ਧਾਰ੍ਹਿਉ ਕਰਹੈ ਨਾਰੋ ॥ ਮੇਲਿ
ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਚਾਰੋ ॥੩੮॥
ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ਬਿਨਉ
ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ
ਨ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲ ॥ ਸੁ
ਖ ਸੰਪੈ ਬਹੁ ਭੋਗ ਰਸ ਨਾ
ਨਕ ਸਾਧ ਰਵਾਲ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ਬਬਾ ਬ੍ਰਹ
ਨੁ ਜਾਨਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਬੈਸ
ਨੋ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਚ ਧਰ
ਮਾ ॥ ਬੀਰਾ ਆਪਨ ਬੁਰਾ
ਮਿਟਾਵੈ ॥ ਤਾਹੂ ਬੁਰਾ ਨਿਕ
ਟਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ਬਾਧਿਓ
ਆਪਨ ਹਉ ਹਉ ਬੰਧਾ ॥
ਦੋਸੁ ਦੇਤ ਆਗਹ ਕਉ
ਅੰਧਾ ॥ ਬਾਤ ਚੀਤ ਸ
ਭ ਰਹੀ ਸਿਆਨਪ ॥ ਜਿ

ਸਤਿਗੁਰ ਵਡੁ ਸੋ ਜਾਨੈ ਨਾ

ਨਕਾ ॥੩੫॥ ਸਲੋਕੁ ॥

॥ਭੈ ਭੰਜਨ ਅਘ ਦੂਖ

ਨਾਸਨ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ

ਹਰੇ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗ ਜਿਹ ਰਿ

ਦ ਬਸਿਓ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨ ਭ੍ਰ

ਮੇ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੰ

ਭਾ ਭਰਮੁ ਮਿਟਾਵਹੁ ਅ

ਪਨਾ ॥ ਇਆ ਸੰਸਾਰੁ ਸ

ਗਲ ਹੈ ਸੁਪਨਾ ॥ ਭਰਮੇ ਸੁ

ਰਿ ਨਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ॥ ਭਰਮੇ

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਬ੍ਰਹਮੇਵਾ ॥

ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਮਾਨੁਖ

ਡਹਕਾਏ ॥ ਦੁਤਰ ਮਹਾ ਬਿ

ਖਮ ਇਹ ਮਾਏ ॥ ਗੁਰਮੁ

ਖਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇ

ਆ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇਹ ਪਰਮ

ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥੪੦॥ ਸ
ਲੋਕੁ ॥ ॥ਮਾਇਆ ਤੇ
ਲੈ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਮਨੁ ਲਪ
ਟਿਓ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ॥ ਮਾਗਨ
ਤੇ ਜਿਤਨੁ ਸਰਖਨੁ ਸੁਨਾਨ
ਕ ਨਾਮ ਤਿ ਰੰਗ ॥੧॥ ਪਉ
ੜੀ ॥ ॥ਮ ਮਾਂਗਨ ਹਾਰ
ਇਆਨਾ ॥ ਦੇਨਹਾਰ ਦੇ ਰਹਿ
ਓ ਸੁਜਾਨਾ ॥ ਜੋ ਦੀਨੋ ਸੋ ਏ
ਕਹਬਾਰ ॥ ਮਨ ਮੂਰਖ ਕ
ਹ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥ ਜਉ ਮਾ
ਗਹਿ ਤਉ ਮਾਗਹਿ ਬੀਆ ॥
ਜਾ ਤੇ ਕੁਸਲ ਨ ਕਾਹੂ ਥੀਆ
॥ ਮਾਗਨਿ ਮਾਗਹੁ ਏਕਹਿ
ਮਾਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾ ਤੇ ਪਰਹਿ
ਪਰਾਗਾ ॥੪੧॥ ਸਲੋਕੁ ॥
॥ ਮਾਤਿ ਪੁਰੀ ਪਰਧਾਨ

ਤੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਨ ਮੰਤ ॥ ਜਿ
ਨ ਜਾਨਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੁਨਾ
ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ਮੰਮਾ ਜਾ
ਹੂ ਮਰਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥ ਭੇਟ
ਤ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਤੀਆਨਾ ॥
ਦੁਖ ਸੁਖ ਓਆ ਕੈ ਸਮ
ਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਨਰਕ ਸੁਰ
ਗ ਰਹਤ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਤਾ
ਹੂ ਸੰਗ ਤਾਹੂ ॥ ਨਿਰਲੇਪਾ
॥ ਪੂਰਨ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੁ
ਰਖ ਬਿਸੇਖਾ ॥ ਓਆ ਰ
ਸ ਮਹਿ ਓਆਹੂ ਸੁਖੁ ਪਾ
ਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨ
ਹੀ ਤਿਹ ਮਾਇਆ ॥੪੨॥
ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਯਾਰ
ਮੀਤ ਸੁਨ ਸਾਜਨਹੁ ਬਿ

ਨੁਤਰਿਛੁਟਨੁਨਾਤੋਸਾ
ਨਕਾਤਿਤਬੈਧਨਕਟੈਗੁ
ਰਕੀਚਰਨੀਪਾਇਆ॥੧॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ਯਯਾਜ
ਤਨਕਰਤਬੰਤੁਾਬਿਧੀਅ
ਏਕਨਮਾ.ਬਿਨੁਕਤਲਉ
ਸਿਧੀਆਂ॥ਯਾਤੁਜਤਨ
ਕਰਤੈਤਛੁਟਾ॥ਉਆਤੁ
ਜਤਨਨਾਧਸੀਰਾਂਰਾ॥ਯਾ
ਉਬਰਨਧਾਰੈਸਭੁਕੋਉ॥
ਉਆਤਜਧੋ।ਬਿਨੁਉਬਰ
ਨਤੈਉ॥ਯਾਤੁਤਰਨਤਾਰ
ਨਸਮਰਾਥਾ॥ਰਾਖਲੇਤੁ
ਸਿਰਗੁਨਨਰਨਾਥਾ॥ਮਨ
ਬਚਕ੍ਰਮਾਜਿਤਆਧਿ
ਜਨਾਈਆ॥ਨਾਨਕਤਿਤ
ਸਾਤਿਧੁਰਗਟੀਆਈ॥੪

੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਇਸੁ
ਜਕਾਤੁ ਜੀਤਿ ਕਰਤੁਆ
ਪਨ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਹੋਇ
ਗਿਆਨ ਜਾਗਿ ਰਤਨੁ ਨਾਨਕ
ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ॥੧॥ ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ਹਰਿ ਕਾਰੇ ਨ ਹੋਤ
ਸਭੁ ਜਾ ਕੀਤਾ ਤਾ ਜਿ ਆਪਿ
ਆਪੁ ਛੁਟੈ ਤੇ ਕੀਆ ਕੀਆਰ
ਰਿ ਦਰਗ ਤਉ ਜੀਵਤਿ
ਭਾਣੀ॥ ਜਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰ
ਮਨਾਆਲਿ ਹੂ ਲਾਣੀ॥ ਕਤ
ਤਰ ਤਨ ਗਤਿ ਜਾਣੀ॥ ਇਕ
ਜਾ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ ਸਬਦਿ
ਅਪਾਰਾ॥ ਰਾਤੇ ਰੰਗਿ ਰਾਮ
ਰਸ ਮਾਤੇ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁ
ਰ ਕੀਨੀ ਦਾਤੇ॥੪॥ ਸਲੋ
ਕੁ॥ ॥ਲਾਲਚ ਨੂੰ ਠਗਿ

ਖੈ ਬਿਆਧਿ ਇਆ ਦੇਹੀ
ਮਹਿ ਬਾਸਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀਆ ਨਾ
ਨਕ ਸੂਖਿ ਨਿਵਾਸਾ।੧।।
ਪਉੜੀ।। ।ਲਲਾ ਲਾਵ
ਉ ਅਉਖਧ ਜਾਹੂ ਦੂਖ
ਦਰਦ ਤਿਸੁ ਮਿਟਹਿ ਖਿ
ਨਾਹੂ। ਨਾਮ ਅਉਖਧ
ਜਿਹ ਰਿਦੈ ਹਿਤਾਵੈ। ਤਾਹਿ
ਰੋਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਆਵੈ।
ਹਰਿ ਅਉਖਧ ਸਭ ਘਟ
ਹੈ ਭਾਈ। ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਿਨ
ਬਿਧਿ ਨ ਬਨਾਈ। ਗੁਰਿ ਪੂ
ਰੈ ਸੰਜਮੁ ਕਰਿ ਦੀਆ।
ਨਾਨਕ ਤਉ ਫਿਰਿ ਦੂਖ
ਨ ਥੀਆ।੪੫।। ਸਲੋ
ਕੁ।। ।ਵਾਸਦੇਵ ਸਰ

ਬੜੇ ਮੇਰੁ ਨਨ ਕੰਤਹੁ ਠਾ
ਇਆ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰ
ਗੈ ਨਾਨਕ ਕਾਇ ਦੁਰਾ
ਇਆ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥ ਙ
ਙੈ ਹੈ ਹੁਨ ਕਰੀਐ ਕਾਙੁ ਙ
ਇਘਾਣੇ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ
ਸਮਾਣੂ ॥ ਹਾਨੁ ਦੇ ਙਾਲ
ਬਲ ਮਠਿ ਗਇਆ ॥ ਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਙਿਰ ਲੈ ਡੀਗਹਿ
ਆ ॥ ਙੈ ਗਹਿ ਰੇ ਧਾਮਿਣੇ
ਤਿਣਸ ਨਤੋ ॥ ਡਾਰਿ ਕੀਰਤ
ਤੁਙੁੰਙੁ ਖਿ ਜੋ ਙੁਨਤੋ ॥
ਙਰ ਨਚਿ ਣਨ ਸਗਲ ਣਤੇ
ਰਣਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਡਰਿ ਡਰਿ
ਗੁਰ ਮੁਖ ਜੋ ਕਣਤਾ ॥੪੬॥
ਸਲੋਕੁ ॥ ਙਉ ਙਉ
ਕਰਤੇ ਬਿਹਾਨੀਆ ਸਾਕ

ਤਨੁਗਾਪ ਅਜਾਣਾ ਜੁਗ ਜੁਕ
ਮੁਏ ਜਿਉੜਿ ਧਾਵੈਤਨਾ
ਨਕਾਕਿਰਤਕਮਾਨਾ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ਜ੍ਹਾਜ੍ਹਾ
ਤਿਨਿ ਵੈਸੰਗ ਮਾਪੁਾਕ
ਰਸਧਰਮਤਤੁਨਸੌਅ
ਗਪੁਾ ਵੁਜੈ ਜੋਤ ਬਾਸਿਓਅ
ਨਸਾਣਾ ਉਆਕੀ ਜਾਹਿ
ਸਿਦਤਾ ਬਿਨ ਸਾਣੀ ਜੁ
ਤਿ ਕਰਤ ਸਾਕ ਤਗਾਵਾਗ
॥ ਜੇ ਤਣੀਸੈ ਅਤਬੁਧਿ
ਬਿਕਾਰਾ ਜਾ ਜਾ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਾਹਿ ਸਿਦਾਈਆ ਨਸਖ
ਸਾਤਿ ਨਾਨਕ ਸਮਝਾਈਆ
੪੭॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਸ
ਧੁਕੀਸਨਓਦਗਤੁਉਕ
ਰਾਸਿ ਆਨਧਾਤਿ ਆਗੁ

ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਜੇ ਤ ਮਨ
ਬਸੈ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਭਾ
ਗੁ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥
ਸਸਾ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਅਬ
ਹਾਰੇ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤ
ਬੇਦ ਪੁਕਾਰੇ ॥ ਸੋਧਤ ਸੋਧ
ਤ ਸੋਧ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਹ
ਰਿ ਭਜਨ ਨਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ
॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਮ ਭੂਲ
ਨਹਾਰੇ ॥ ਤੁਮ ਸਮਰਥ
ਅਗਨਤ ਅਪਾਰੇ ॥ ਸਰ
ਨਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖੁ ਦਇਆ
ਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ
ਗੁਪਾਲਾ ॥੪॥੫॥ ਸਲੋਕੁ
॥ ॥ ਖੁਦੀ ਮਿਟੀ ਤਬ ਸੁ
ਖ ਭਏ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਅ
ਰੋਗ ॥ ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ

ਇਆ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੈ ਜੋ
ਗੁ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥ ਖ
ਖਾਖਾ ਖਰਾ ਸਰਾਹਉ ਤਾਹੂ ਜੋ
ਖਿਨ ਮਹਿ ਊਨੇ ਸੁਭਰ ਭ
ਰਾਹੂ ॥ ਖਰਾ ਨਿਮਾਨਾ ਹੋਤ
ਪਰਾਨੀ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਪੈ
ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ਭਾਵੈ ਖ
ਸਮ ਤ ਉਆ ਸੁਖੁ ਦੇਤਾ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਐਸੋ ਆਗ
ਨੇਤਾ ॥ ਅਸੰਖ ਖਤੇ ਖਿ
ਨ ਬਖਸਨਹਾਰਾ ॥ ਨਾਨ
ਕ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਦਇਆ
ਰਾ ॥੪੫॥ ਸਲੋਕੁ ॥
ਸਤਿ ਕਹਉ ਸੁਨਿ ਮਨ ਮੇਰੇ
ਸਰਨਿ ਪਰਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇ
॥ ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗ
ਲ ਤਿਆਗਿ ਨਾਨਕ ਲਏ

ਸਮਾਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥
॥ਸਸਾ ਸਿਆਨਪ ਛਾਡੁ
ਇਆਨਾ॥ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁ
ਕਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਤੀਆਨਾ॥
ਸਹਸ ਭਾਤ ਕਰਹਿ ਚਤੁ
ਰਾਈ॥ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਏਕ
ਨ ਜਾਈ॥ ਸੋਊ ਸੋਊ ਜ
ਪਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥ ਰੇ ਜੀਅ
ਚਲੈ ਤੁਹਾਰੈ ਸਾਥੀ॥ ਸਾ
ਧ ਸੇਵਾ ਲਾਵੈ ਜਿਹ ਆ
ਪੈ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨ
ਬਿਆਪੈ॥੫੦॥ ਸਲੋਕੁ
॥ ॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਤੈ
ਬੋਲਨਾ ਮਨ ਵੂਠੈ ਸੁਖੁ ਹੋ
ਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ ਰ
ਵਿ ਰਹਿਆ ਥਾਨ ਥਨੰਤ
ਰਿ ਸੋਇ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥

ਤੇਰਉ ਪਾਇ ਪਾਇ ਜਗ
ਲਕੈ ਪੁਰਿ ਰਤੇਉ ਗੜਨਾ
ਤੇਙੁ ਤੇ ਆਏ ਸਚ ਸਦੀ
ਙ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਗੁਰ ਗਿਆ
ਨਾਣਉ ਛੁਟਕੈ ਤੇਇਅ
ਨੇ ਦੁਤਿਣ ਣਉ ਨ
ਜੀਤ ਣ ਆਧਿਾਣ ਤੈਂ ਦੂਖ
ਜਨਮ ਤਿ ਮਰਨ ਸੈ ਤਸੈ
ਗ ਪਰਙਾ ਪਾ ਤਿ ਤ ਕਰਿ
ਨਾਮ ਚਿਤੁ ਲੈ ਦਾਇ ਆਲਾ
।ਸੰਤਣ ਸੈ ਗਤੇਙ ਕਿਰ
ਪਾਲਾ। ਓਰੈ ਕਛੁ ਨਾਕਿ
ਨ ਤੂ ਕੀਆ। ਨਾਨਕ ਸ
ਭ ਕਛੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਤੂ ਆਪ
॥੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ।ਲੇਖੈ
ਕਤਹਿ ਨ ਛੂਟੀਐ ਖਿ
ਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਨਹਾਰ ਬ

ਖਸਨਠਰਬਖਸਿਲੈਤ
ਨਕਪਾਰਿਉਤਾਰਾ॥੧॥ ਧ
ਉਤੀਆ ॥ ਲੁਣਠਰਸੀ
ਰੁਨਠਗਾਰਬੈਕਾਨਾਅ
ਲਪਮਤਿਾਜੀਉਪਿੰਡੁ
ਜਿਨਸੁਖਦੀਏਤਾਠਨੈ
ਜਾਨਤਤੜਾ।ਲਾਠਾਮਾਈ
ਆਕਾਰਨੇਦਠਾਦਿਸਦੂੰ
ਛਨਜਾਣੀਆ।
ਦੇਵਨਠਾਰਦਾਤਾਰਪ੍ਰਭ
ਜਿਸਖਨਸਨਾਤਿਬ੍ਰਸ
ਇਾ।ਲਾਭਚਨੂਠਾਬਿਕ
ਰਸੋਠਾਇਆਸੈਂਪੈਸਨ
ਸਾਤਿਾ।ਭੈਂਪਟਚੋਰਨਿ
ਦਕਸਠਾ।ਤਿਨਤ੍ਰੀਸੰਗ
।ਬਿਠਾਇਆ।ਤੁਪੁਭੂਏਤਾਬ
ਖਾਸਿਲੈਤਿਖੈਏਸੰਗ
ਖਰੈ।।ਨਾਨਕਭਾਏਪਾ

ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨਿ ਨਿਰਤਰੇ
॥੫੨॥ ਸਲੋਕੁ॥
ਖਾਤ ਪੀਤ ਖੇਲਤ ਹਸਤ
ਭ੍ਰਮੇ ਜਨਮ ਅਨੇਕ॥ਭ
ਵਜਲ ਤੇ ਕਾਢਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ
ਨਕ ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥੧॥ ਪਉੜੀ
॥ ॥ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਆ
ਇਓ ਅਨਿਕ ਜੋਨ ਦੁਖ
ਪਾਇਓ॥ਖੇਦ ਮਿਟੇ ਸਾਧੂ
ਮਿਲਤ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ
ਸਮਾਇਓ॥ਖਿਮਾ ਗਹੀ ਸ
ਚੁ ਸੰਚਿਓ ਖਾਇਓ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੁ ਨਾਮੁ॥ਖਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਕੁ
ਰ ਭਈ ਅਨਦ ਸੂਖ ਬਿਸ੍ਰਾ
ਮ॥ਖੇਪ ਨਿਬਾਹੀ ਬਹੁਤ
ਲਾਭ ਘਰਿ ਆਏ ਪਤਿ
ਵੰਤ॥ਖਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਗੁਰ

ਦੀਆ ਆਇਨਿ ਲੇਖੁ ਗ
ਣੰਤਾ ॥ ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਰ
ਹਿ ਆਪਿ ਆਗੈ ਪਾਛੈ
ਆਪਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਊ ਸ
ਰਾਹੀਐ ਜਿ ਘਟਿ ਘਟਿ
ਰਹਿਆ ਬਿਆਪਿ ॥੫
॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਆਏ
ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਗਤੀ ਕਿਰਪਾ
ਨਿਧਿ ਦਇਆਲ ॥ ਏਕ
ਅਖਰੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸਤ
ਨਾਨਕ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅਖਰ
ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾ
ਰੇ ॥ ਅਖਰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬੇਦ ਬੀ
ਚਾਰੇ ॥ ਅਖਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰ
ਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾ ॥ ਅਖਰ ਨਾ
ਦ ਕਥਨ ਵਖ੍ਯਾਨਾ ॥ ਅ

ਖਰ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੈ ਭ
ਰਮਾ ॥ ਅਖਰ ਕਰਮ
ਕਿਰਤਿ ਸੁਚ ਧਰਮਾ ॥ ਦ੍ਰਿ
ਸਟਿਮਾਨ ਅਖਰ ਹੈ ਜੇਤਾ
॥ ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰ
ਲੇਪਾ ॥ ੫੪ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥
॥ ਹਥਿ ਕਲੰਮ ਅਗੰ
ਮ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਾਵਤੀ
॥ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ
ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ ॥ ਉਸਤ
ਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਮੁਖ
ਹੁ ਤੁਹਾਰੀਆ ॥ ਮੋਹੀ ਦੇ
ਖਿ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿ
ਹਾਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥
॥ ਹੇ ਅਚੁਤ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰ
ਹਮ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਘ
ਨਾਸ ॥ ਹੇ ਪੂਰਨ ਹੇ ਸਰ

ਬਸੈਦੁਖਭੰਜਨਗੁਣਤ
ਸਾਤਿਸੰਗੀਤਿਨਿਰੰਕਾਰ
ਤੇਨਿਰਗੁਨਸਭਟੇਕਾ
ਤੇਗੋਬਿੰਦਤੇਗੁਣਨਿਧਾ
ਨਜਾਕੈਸਦਾਬਿਬੇਕਾ
ਤੇਅਪਰੰਪਰਤਰਿਤਰੇ
ਤਤਿਭੀਤੇਦੂਨਤਾਂਰਾਤੇ
ਸੰਤਨਕੈਸਦਾਸੰਗਿ
ਨਿਧਾਰਾਆਧਾਰਾ।ਤੇਠ
ਕੁਰਤਉਦਾਸਰੋਮੋਨਿ
ਰਗੁਨਗੁਨੁਨਹੀਕੋਇ
ਨਾਨਕਦੀਜੈਨਾਮੁਦਾ
ਨੁਰਾਖਉਜੀਐਪਰੋਇ
॥੫੫॥ ਸਲੋਕੁ॥
ਗੁਰਦੇਵਮਾਤਾਗੁਰਦੇਵ
ਪਿਤਾਗੁਰਦੇਵਸੁਆਮੀ
ਪਰਮੇਸੁਰਾ॥ਗੁਰਦੇਵ

ਸਖਾ ਅਗਿਆਨ ਭੰਜ
ਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ਬੰਧਿਪ ਸ
ਹੋਦਰਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਦਾਤਾ
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਪਦੇਸੈ ਗੁ
ਰਦੇਵ ਮੰਤੁ ਨਿਰੋਧਰਾ । ਗੁ
ਰਦੇਵ ਸਾਂਤਿ ਸਤਿ ਬੁਧਿ
ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਸ ਪਰ
ਸ ਪਰਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਤੀਰ
ਥੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁ ਗੁਰ
ਗਿਆਨ ਮਜਨੁ ਅਪਰੰ
ਪਰਾ । ਗੁਰਦੇਵ ਕਰਤਾ
ਸਭਿ ਪਾਪ ਹਰਤਾ ਗੁਰਦੇਵੁ
ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਕਰਾ । ਗੁ
ਰਦੇਵ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਗੁਰਦੇਵ ਮੰ
ਤੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਧਰਾ ।
ਗੁਰਦੇਵ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭ

ਸੋਞਕਰਿਕਿਰਪਾਤਸ
ਸੁਣ੍ਹਪਾਪੀਜਿਤੁਲਾਗਿ
ਤਰਣਾ॥ਗੁਰਦੇਵਸਤਿਗੁ
ਰੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਪਰਮੇਸਰੁ
ਗੁਰਦੇਵਨਾਨਕਹਰਿਨਮ
ਸਕਾਰ॥੧॥ ਏਹੁ ਸਲੋ
ਕੁ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਪੜਣਾ
॥

੧ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਰਾਗੁਗਉੜੀਸੁਖਮਨੀਮ
ਹਲਾ੫ ਸਲੋਕੁ॥
ਆਦਿਗੁਰਏਨਮਹ॥ਜੁ
ਗਾਦਿਗੁਰਏਨਮਹ॥ਸ
ਤਿਗੁਰਏਨਮਹ॥ਸ੍ਰੀਗੁ
ਰਦੇਵਏਨਮਹ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥ ਸਿ
ਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ
ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇ
ਸ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ
॥ ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ ਬਿਸੁੰ
ਭਰ ਏਕੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ
ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ ॥ ਬੇਦ
ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਧਾਖਰ
॥ ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆ
ਖਰ ॥ ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ
ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਮ
ਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥ ਕਾਂ
ਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੋ ॥ ਨਾ
ਨਕ ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰੋ
॥੧॥ ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ॥ ਭਗਤ
ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ਰ॥

ਤੂੰ ਤੂਾ ਪ੍ਰਭ ਕੈਸਿ ਸਰਨਿ
ਰਰਭਿ ਨਤੂ ਸੋਾਪ੍ਰਭ ਕੈਸਿ
ਸਰਨਿ ਦੂਖੁ ਸਮੁ ਨ. ਸੋਾਪ੍ਰ
ਭ ਕੈਸਿ ਸਰਨ ਕਾਲੁ ਪਰਤ
ਗੋਾਪ੍ਰਭੁ ਕੈਸਿ ਸਰਨ ਦੁਸ
ਸਨੁ ਟਰੈ ਗੋਾਪ੍ਰਭਸਿ ਸਰਤਕ
ਛੁਭਿ ਘਨੁ ਨਲਾਗੋ ਪ੍ਰਭ
ਕੈਸਿ ਸਰਨ ਅਨਾਦਿ ਨੁਸਾਂ
ਗੋਾਪ੍ਰਭ ਕੈਸਿ ਸਰਨ ਭੁ
ਛੁ ਨਾਬਿ ਆਯੋਾਪ੍ਰਭ ਕੈਸਿ
ਸਰਨ ਦੂਖੁ ਨਸੈ ਤਾਯੋਾ
ਪ੍ਰਭ ਕਾਸਿ ਸਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੋਾਗਿਤਾ ਨਰਖ ਨਿਯਾਨਨ
ਨਕ ਤਗਿ ਗੈਗਿਤਾ ਣਾਪ੍ਰਕ
ਕੈਸਿ ਸਰ ਨਗਿ ਪਸਿਪ ਨਖੁ
ਨਾਧਿਾਪ੍ਰਭ ਕੈਸਿ ਸਰਨ
ਗਿ ਆਨੁਾਧਿ ਆਨੁ ਤਤਖੁ

ਧਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ
ਤਪ ਪੂਜਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰ
ਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾ
ਨੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦ
ਰਗਹ ਮਾਨੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿ
ਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥ ਪ੍ਰ
ਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫ
ਲਾ ॥ ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ
ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ ॥ ਨਾਨਕ
ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥ ਪ੍ਰ
ਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ
ਮੂਚਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿ
ਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ

ਜਾ ਮਝਾਨਾ। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰ
ਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ। ਪ੍ਰਭ ਕੈ
ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾ
ਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾ
ਹਿ ਸਮਾਇ। ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸ
ਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ। ਨਾਨਕ
ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ।
੫। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
ਧਨਵੰਤੇ। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮ
ਰਹਿ ਸੇ ਪਤਵੰਤੇ। ਪ੍ਰਭ ਕਉ
ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ
। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ। ਪ੍ਰਭ ਕਉ
ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ
। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ
ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ। ਪ੍ਰਭ ਕ
ਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾ

ਸੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ
ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਸਿਮ
ਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ
ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਜ
ਨ ਕੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ॥੪॥
ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪ
ਰਉਪਕਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿ
ਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾ
ਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾ
ਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿ
ਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕ
ਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮ
ਲ ਰੀਤਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰ
ਹਿ ਤਿਨ ਅਨੰਦ ਘਨੇਰੇ॥
ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ

ਹਰਿ ਨੇਰੇ ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੁ ॥ ਨਾਨ
ਕ ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥
੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰ
ਜ ਪੂਰੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਕਬਹੁ ਨ ਝੂਰੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਾਨੀ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜ
ਸਮਾਨੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰ
ਨਿ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਪ੍ਰ
ਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ ਬਿ
ਗਾਸਨੁ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥ ਸੁਖੁ
ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ
ਪਾਰ ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿ
ਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥ ਨਾ
ਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਪ

ਇਆ॥੭॥ਤਰਿਤਿਸਰ
ਨਖਾਰਿਕੁਗਤ ਗਵਾਏ
॥ਤਰਿਤਿਸਰਨਲਾਗਿ
ਬੇਦਖੁਪਾਏ॥ਤਰਿਤਿਸ
ਰਨਕੁਏਤਿਧਜਤੀਵਰੇ
॥ਤਰਿਤਿਸਰਨਨੀਚਚ
ਤੁਕੁਦਜਾਤੋ॥ਤਰਿਤਿਸ
ਰਨਧਾਰਿਨਕੁਧਰਨਾਤਿ
ਸਾਰਿਤਿਸਾਰਿਤਰਿਕਨ
ਨਕੁਰਨਾ॥ਤਰਿਤਿਸਰਨ
ਕੀਓਸਰਾਲਅਕਾ॥ਤ
ਰਿਤਿਸਰਨਸਾਤਿਆਧਨਿ
ਰੈਕਾਂਗਾ॥ਕਾਰਿਤਿਰਧਾਰਿ
ਤੁਆਧਖੁਬਾਇਆਨਨ
ਰਖੁਰਸੁਖਿਤਰਿਤਿਸਰ
ਨੁਤਿਨਧਾਇਆ॥੮॥
੧॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਛੀ

ਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਘ
ਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ॥
ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇ
ਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ॥੧
॥ ਅਸਟਪਦੀ॥
ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀ
ਤ ਨ ਭਾਈ॥ ਮਨ ਊਹਾ ਨਾ
ਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ॥
ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂ
ਤ ਜਮ ਦਲੈ॥ ਤਹ ਕੇਵਲ
ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ॥ ਜ
ਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਭ
ਾਰੀ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾ
ਹਿ ਉਧਾਰੀ॥ ਅਨਿਕ ਪੁਨ
ਹਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ॥
ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪ
ਰਹਰੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜ

ਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਵ
ਹੁ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ॥੧॥ ਸਗ
ਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀ
ਆ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਤ
ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ॥ ਲਾਖ ਕਰੋ
ਰੀ ਬੰਧੁ ਨ ਪਰੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾ
ਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ॥ ਅ
ਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ
ਨ ਬੁਝਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ
ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ॥ ਜਿਹ
ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇ
ਲਾ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰ
ਗਿ ਹੋਤ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਐ
ਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਸਦਾ ਧਿ
ਆਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾ
ਈਐ॥੨॥ ਛੂਟਤ ਨਹੀ

ਕੋਟਿਲਖਬਾਹੀਨਾਮੁ
ਜਪਤਤਹਪਾਰਪਰਾਹੀ
॥ਅਨਿਕਬਿਘਨਜ
ਹਆਇਸੰਘਾਰੈ॥ਹਰਿ
ਕਾਨਾਮੁਤਤਕਾਲਉਧਾ
ਰੈ॥ਅਨਿਕਜੋਨਜਨ
ਮੈਮਰਿਜਾਮ॥ਨਾਮੁਜ
ਪਤਪਾਵੈਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ਹ
ਉਮੈਲਾਮਲੁਕਬਹੁਨ
ਧੋਵੈ॥ਹਰਿਕਾਨਾਮੁਕੋ
ਟਿਪਾਪਖੋਵੈ॥ਐਸਾਨਾ
ਮੁਜਪਹੁਮਨਰੰਗ॥ਨਾ
ਨਕਪਾਈਐਸਾਧਕੈਸੰ
ਗਿ॥੩॥ਜਿਹਮਾਰਗਕੇ
ਗਨੇਜਾਹਿਨਕੋਸਾ॥ਹ
ਰਿਕਾਨਾਮੁਊਹਾਸੰਗਿਤੋਸ
॥ਜਿਹਪੈਡੈਮਹਾਅੰਧ

ਗੁਬਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰ
ਗਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ਜਹ ਪੰ
ਥਿ ਤੇਰਾ ਕੋ ਨ ਸਿਞਾਨੂ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਹ ਨਾਲਿ
ਪਛਾਨੂ ॥ ਜਹ ਮਹ ਭ
ਯਾਨ ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾ
ਮ ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ
ਕੀ ਤੁਮ ਊਪਰਿ ਛਾਮ ॥ ਜ
ਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰ
ਖੈ ॥ ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹ
ਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਖੈ ॥੪॥
ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤ ੭
ਨਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮ
ਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾ
ਮੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ ॥ ਹਰਿ
ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥
ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿ

ਨੁ ਗਾਵਿਆ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅ
ਉਖਧੁ ਜਾਪੁ ਕਮਾਵਿਆ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜ
ਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨ ॥ ਮਨ ਤਨ ਰਿ
ਗ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ ॥ ਨਾਨਕ
ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥੫॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕ
ਤਿ ਜੁਗਤਿ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ
ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ
॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂ
ਪੁ ਰੰਗੁ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪ
ਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥ ਹਰਿ
ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆ
ਈ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੋ
ਭਾ ਪਾਈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ
ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ ॥ ਹ

ਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾ
ਹਿ ਬਿਓਗੁ ॥ ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹ
ਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ਨਾਨਕ
ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥
੭॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾ
ਲੁ ਖਜੀਨਾ ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ
ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ
॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ
ਸਤਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ
ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ
ਰਾਤੇ ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ
ਰਸ ਮਾਤੇ ॥ ਆਠ ਪਹਰ
ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ॥ ਹ
ਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ
ਛਪੈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁ
ਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ ॥ ਨਾਨਕ

ਜਨਨੀਗਰਕੇਤੇਤਰੇ॥੭॥
ਪਾਰਜਾਤੁਇਹੁਹਰਿਕੋ
ਨਾਮ॥ਕਾਮਧੇਨਹਰਿਹਰਿ
ਗੁਣਗਾਮ॥ਸਭਤੇ
ਊਤਮਹਰਿਕੀਕਥਾ॥
ਨਾਮੁਸੁਨਤਦਰਦਦੁਖ
ਲਥਾ॥ਨਾਮਕੀਮਹਿਮਾ
ਸੰਤਰਿਦਵਸੈ॥ਸੰਤ
ਪ੍ਰਤਾਪਦੁਰਤੁਸਭੁਨਸੈ
॥ਸੰਤਕਾਸੰਗੁਵਡਭਾ
ਗੀਪਾਈਐ॥ਸੰਤਕੀਸੇ
ਵਾਨਾਮੁਧਿਆਈਐ॥ਨਾ
ਮਤੁਲਿਕਛੁਅਵਰੁਨ
ਹੋਇ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿ
ਨਾਮੁਪਾਵੈਜਨੁਕੋਇ॥
੮॥੨॥ਸਲੋਕੁ॥
ਬਹੁਸਾਸਤ੍ਰਬਹੁਸਿਮ੍ਰਿ

ਤੀ ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੋ
ਲਿ ॥ ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ
ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ
॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ॥
॥ ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ
ਸਭਿ ਧਿਆਨ ॥ ਖਟ ਸਾ
ਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਤਿ ਵਖਿਆ
ਨ ॥ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ
ਕਰਮ ਧ੍ਰਮ ਕਿਰਿਆ ॥
ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਬਨ
ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ ॥ ਅਨਿ
ਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤ
ਨਾ ॥ ਪੁਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ
ਰਤਨਾ ॥ ਸਰੀਰ ਕਟਾਇ
ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ ॥ ਵਰਤ
ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ॥ ਨ
ਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾ

ਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾ
ਰ॥੧॥ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥ
ਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ॥
ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ
ਥੀਵੈ॥ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋ
ਮਤ ਪਰਾਨ॥ ਕਨਿਕ ਅ
ਸ੍ਵ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ॥ ਨਿ
ਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆ
ਸਨ॥ ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜ
ਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ॥ ਨਿਮ
ਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ
ਕਟਾਵੈ॥ ਤਉ ਭੀ ਹਉ
ਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ॥ ਹਰਿ
ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ
ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ ਪਾਹਿ

॥੨॥ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ
ਦੇਹ ਛੁਟੈ॥ ਗਰਬੁ ਗੁਮਾ
ਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ ਹੁਟੈ॥ ਸੋਚ ਕ
ਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ॥ ਮਨ
ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ॥
ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਬਹੁ ਸਾ
ਧਨਾ ਕਰੈ॥ ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ
ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ॥ ਜਲਿ
ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ॥
ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਚੀ ਭੀ
ਤਿ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ
ਮਹਿਮਾ ਊਚ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ
ਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂ
ਚ॥੩॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆ
ਣਪ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆ
ਪੈ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ
ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਧ੍ਰਾਪੈ॥ ਭੇਖ ਅ

ਨੇਕਅਗਨਿਨਹੀਬੁਝੈ
॥ਕੋਟਿਉਪਾਵਦਰਗਹਨ
ਹੀਸਿਝੈ॥ਛੂਟਸਿਨਾਹਿ
ਊਭਪਇਆਲਿ॥ਮੋਹ
ਬਿਆਪਹਿਮਾਇਆਜਾ
ਲਿ॥ਅਵਰਕਰਤੂਤਿ
ਸਗਲੀਜਮੁਡਾਨੈ॥ਗੋ
ਵਿੰਦਭਜਨਬਿਨੁਤਿਲੁ
ਨਹੀਮਾਨੈ॥ਹਰਿਕਾਨਾਮੁ
ਜਪਤਦੁਖੁਜਾਇ॥ਨਾ
ਨਕਬੋਲੈਸਹਜਿਸੁਭਾ
ਇ॥੪॥ਚਾਰਿਪਦਾਰਥ
ਜੇਕੋਮਾਗੈ॥ਸਾਧਜਨਾ
ਕੀਸੇਵਾਲਾਗੈ॥ਜੇਕੋਆ
ਪੁਨਾਦੂਖੁਮਿਟਾਵੈ॥ਹ
ਰਿਨਾਮੁਰਿਦੈਸਦਗਾਵੈ॥
ਜੇਕੋਅਪੁਨੀਸੋਭਾਲੋਰੈ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉ ਮੈ
ਛੋਰੈ ॥ ਜੇ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰ
ਣ ਤੇ ਡਰੈ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ
ਸਰਨੀ ਪਰੈ ॥ ਜਿਸੁ ਜ
ਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿ
ਆਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬ
ਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥੫॥ ਸ
ਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖ
ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ
ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਆ
ਪਸ ਕਉ ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ
॥ ਸੋਊ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਊ
ਚਾ ॥ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗ
ਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ
ਚੀਨਾ ॥ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਬੁ
ਰਾ ਮਿਟਾਨਾ ॥ ਪੇਖੈ ਸਗਲ

ਗਿ ਸਾਦਿ ਸਾਜਨਾ ॥ ਸੁਖ
ਦੁਖ ਜਨ ਨਮਸਾਦ੍ਰਿ ਸੰਦੇ
ਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ
ਲੇਪਾ ॥ ੨ ॥ ਨਿਰਧਨ ਕ
ਉ ਧਨੁ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥ ਨਿਥਾ
ਵੇ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ ॥
ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਮਾ
ਨੁ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ
ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾ
ਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸ
ਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਿ
ਜਾਮੀ ॥ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿ
ਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ ॥ ਆਪ
ਨ ਸੰਗਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ
॥ ਤੁਮਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤੁ
ਮ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅ
ਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ ॥

॥੭॥ਸਰਬਧਰਮਮਹਿ
ਸ੍ਰੇਸਟਿਧਰਮੁ॥ਹਰਿ
ਕੋਨਾਮੁਜਪਿਨਿਰਮਲਕ
ਰਮੁ॥ਸਗਲਕ੍ਰਿਆਮ
ਹਿਊਤਮਕਿਰਿਆ॥ਸਾ
ਧਸੰਗਿਦੁਰਮਤਿਮਲੁ
ਹਿਰਿਆ॥ਸਗਲਉਦ
ਮਮਹਿਉਦਮੁਭਲਾ॥ਹ
ਰਿਕਾਨਾਮੁਜਪਹੁਜੀਅ
ਸਦਾ॥ਸਗਲਬਾਨੀਮ
ਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਨੀ॥ਹਰਿ
ਕੋਜਸੁਸੁਨਿਰਸਨਬਖਾ
ਨੀ॥ਸਗਲਥਾਨਤੇਓਹੁ
ਊਤਮੁਥਾਨੁ॥ਨਾਨਕਜਿ
ਹਘਟਿਵਸੈਹਰਿਨਾਮੁ॥
੮॥੩॥ਸਲੋਕੁ॥
ਨਿਰਗੁਨੀਆਰਇਆਨਿਆ

ਨਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾ
ਲਿਆ ਜਿਨ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀ
ਤ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾ
ਲਿ ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ
॥ ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ
ਚੇਤ ਪਰਾਨੀ ॥ ਕਵਨ ਮੂ
ਲ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ ॥
ਜਿਨ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀ
ਗਾਰਿਆ ॥ ਗਰਭ ਅਗ
ਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿ
ਆ ॥ ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਤੁ
ਝੈ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ ॥ ਭਰਿ
ਜੋਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੂਧ ॥
ਬਿਰਧ ਭਇਆ ਊਪਰਿ
ਸਾਕ ਸੈਨ ॥ ਮੁਖ ਅਪਿਆਉ
ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ ॥ ਇਹੁ ਨਿਰ
ਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੂ ਨ ਬੂਝੈ ॥

ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਨਕ
ਸੀਝੈ ॥੧॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਧਰ ਊਪਰਿ ਸੁਖ ਬਸ
ਹਿ ॥ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਬਨਿ
ਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ ॥ ਜਿਹ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤ
ਲ ਜਲਾ ॥ ਸੁਖਦਾਈ ਪ
ਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ ॥
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸ
ਭ ਰਸਾ ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ
ਸੰਗਿ ਸਾਥ ਬਸਾ ॥ ਦੀਨੇ
ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ
ਰਸਨਾ ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ
ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥ ਐ
ਸੇ ਦੋਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿ
ਆਪੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇ
ਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ॥੨॥ ਆ

ਦਿਅੰਤ ਜੋ ਗਾਥਨ ਤਾਂਹੁ। ੧੨੩
ਕਿਸਨ [illegible] ਤੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗ
ਵਾਹੁ। ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਵਸਿ
ਧ ਪਾਵੈ। ਤਾਸਿਉ ਸੁਫਾਂਸ
ਨੁ ਨ ਡੀਲਾਵੈ। ਜੋ ਠਾਕੁਰੁ
ਸਦ ਸਦਾਂਤ ਜੁਗੋ। ਤਾਂਕ
ਉ ਅੰਧਾ ਜਾਂਨਤ ਚੂਕੋ।
ਜਾਂਕੀ ਟਤਲ ਪਾਵੈ ਚਰਗ
ਤ ਸਾਂਹੁ। ਤਿ ਸਾਹਿ ਬਿਸਾ
ਰੈ ਤੁ ਗਾਧ ਅਜਾਂਨੁ। ਸ
ਚਾਂ ਸਦਾਂਇ ਤੁ ਭੂਲ ਨ ਤਾਹੁ
। ਨਾਂਨਕ ਗਾਥ ਨ ਤਾਹੁ ਅਪਾ
ਰੁੰ ਗਤ ਨੁਤਿ ਆਂਗਿ ਕਉ
ਸੰਗਰ ਰੈਂ ਸਾਂਚੁ ਛਡਿ
ਕੂਠਿ ਸੰਗ ਸਚੋ। ਜੋ ਛ
ਨਾਂਨੁ ਅਸਾਬਿਹੁ ਕਾਰਿ
ਸਾਂਸੋ। ਜਾਤੇ ਹਨੁ ਸੋਚੁ

ਰਿਧਰਾਨੈ।ਛੋਡਿਜਾਇਤਿ
ਸਕਾਸ੍ਰਮੁਕਰੈ।ਸੰਗਿਸ
ਹਾਈਤਿਸੁਪਰਹਰੈ।ਚ
ਦਨਲੇਪੁਉਤਾਰੈਧੋਇ।
ਗਰਧਬਪ੍ਰੀਤਿਭਸਮਸੰ
ਗਿਹੋਇ।ਅੰਧਕੂਪਮ
ਹਿਪਤਿਤਬਿਕਰਾਲਾ।
ਨਾਨਕਕਾਢਿਲੇਹੁਪ੍ਰਭਦ
ਇਆਲਾ।੪।ਕਰਤੂਤਿ
ਪਸੂਕੀਮਾਨਸਜਾਤ।ਲੋ
ਕਪਚਾਰਾਕਰੈਦਿਨੁਰਾਤਿ
।ਬਾਹਰਿਭੇਖਅੰਤਰਿ
ਮਲੁਮਾਇਆ।ਛਪ
ਸਿਨਾਹਿਕਛੁਕਰੈਛਪਾ
ਇਆ।ਬਾਹਰਿਗਿਆ
ਨਧਿਆਨਇਸਨਾਨ।
ਅੰਤਰਿਬਿਆਪੈਲੋ

ਸੁਆਨੁੰ। ਅੰਤਰਿ ਅਗ
ਨ ਬਾਹਰਿ ਤਨ ਸੁਆਹਾ
ਗਲਿ ਪਾਂਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੇ
ਅਥਾਂਹਾ। ਜਾਂਕੈ ਅੰਤਰਿ
ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਂਪਿ। ਨਾਂਨ
ਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜ ਸਮਾਂਤ
।।੪।। ਸੁਨ ਅੰਧਾਂ ਕੈਸੇ
ਮਾਂਰਗੁ ਪਾਂਵੈ। ਕਰਿ ਗ
ਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜ ਨਿਬਹਾਂਵੈ
।। ਕਹਾਂ ਬੁਝਾਂਰਤੂ ਬੁਝੈ ਡੋ
ਰਾ। ਨਿਸ ਕਹੀਐ ਤਉ
ਸਮਝੈ ਭੋਰਾ। ਕਹਾਂ ਬਿ
ਸਨ ਪਦ ਗਾਂਵੈ ਗੁੰਗਾ।
ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁ
ਰ ਭੰਗਾ। ਕਹਾਂ ਪਿੰਗਲ
ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨਾ।
ਨਹੀ ਹੋਤ ਊਹਾਂ ਉਸੁ ਗ

ਫਨਾ ਕਰਤਾਂ ਕਰੂ ਢਾਲੇ
ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀਂ ਕੋਰੇ ਨਾਨਕ
ਨੂ ਮਰੀ ਕਿਰਪਾਤੁ ਰੀ ਕਾ ਫ਼ਾ
ਸੰਗਸ ਤਾਂਈ ਸੁ ਆਵੈਨ
ਚੀਤਾ ਕੈ ਬੈਰਾਂਈ ਤਾ ਸਿਖੁ
ਧੀਤਾ ਬਖੁ ਆਕੇ ਕਿ
ਤਕੁਤਿ ਰਖੁ ਸੋ ਆਨ
ਚੇਕੇ ਲਾ ਸਾਇਆ ਰੰਗਿਰ
ਸੋ ਕਾਢਿ ਨੂ ਕਾਰਿ ਸਾਨੇਸ
ਨਤਿ ਧੀਤਾ ਕਾਂਲੁ ਨ ਆ
ਨੈ ਤੁ ਕੈ ਚੀਤਾ ਬੈ ਰਾਬਿ
ਰੈ ਧਰਾਮ ਕੂ ਧਸੋ ਤਾ ਲੂ
ਰਾਬਿ ਕਾਂਰਸ ਤਾਲੋ ਤੁ ਧੂਤ
ਾਇਆ ਤੂ ਨੁ ਗਤੇਖਿਤ
ਨੇ ਕਈ ਜਾ ਨਸਾ ਨਾਨਕ
ਰਖਲੈ ਤੂ ਆਪਨ ਕਾਰਿ
ਕਰਸਾ ਉ ਤੂ ਕਾਕੂ ਕੂਤ

ਮਪਾਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀ
ਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥
ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾ
ਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥ ਕੋਇ
ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥ ਊ
ਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ਸ
ਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂ
ਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ
ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥ ਤੁਮ
ਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾ
ਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁ
ਰਬਾਨੀ ॥੮॥੪॥ ਸਲੋ
ਕੁ ॥ ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ
ਛੋਡਿ ਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ
ਸੁਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੂ
ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ

ਜਾਣਈਆ ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ
॥ ॥ਦਸ ਬਸਤੂ ਲੇ ਪਾ
ਛੈ ਪਾਵੈ ॥ ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰ
ਨਿ ਬਿਖੋਟਿ ਗਵਾਵੈ ॥ ਏਕ
ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ
ਲੇਇ ॥ ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕ
ਹਾ ਕਰੇਈ ॥ ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ
ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ॥ ਤਾ ਕਉ
ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥
ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ
ਮੀਠਾ ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੂ
ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ
ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇ
ਆ ॥ ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ
ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਅਗ
ਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾ
ਸਿ ॥ ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅ

ਨਦਰਲਾਂਸਾ॥ਅਪੁਨੀ
ਆਨਕਛੁਬਤੁਰਿਸਾ
ਤੁਲੋਇਆ॥ਅਗਿਆਨੀ
ਸਨੇਰੈਸੁਕਰੇਇਆ॥ਅ
ਪਨੀਪਰਤੀਤਿਆਂਪਤਿ
ਖੋਵੈ॥ਬਤੁਰਿਉਸਕਾਗਿ
ਵਾਂਸੁਨਤੋਵੈ॥ਜਿਨਕੀ
ਬਸਤੁਤਿਸੁਆਂਗੇਰਖੈ
॥ਪ੍ਰਭਕੀਆਗਿਆਮਾ
ਨੈਆਂਖੈ॥ਉਸਤੇਚਉਗੁ
ਨਕਰੈਨਿਤਾਂਛੁ॥ਨਾਨਕ
ਸਾਹਿਬੁਸਦਾਦਾਇਆ
ਲੁ॥੨॥ਅਨਿਕਭਤੁ
.ਸਾਇਆਰੇਤੇਤਾ॥ਸਰ
ਪਰਤੇਵਨਜਾਂਨੁਅਨੇਤੁ
॥ਬਿਰਖਕੀਛਾਂਇਆ
ਸਿਉਰੰਗੁਲਾਵੈ॥ਓਤਿ

ਬਿਨਸੈਓਤਿਮਨੁਪਛੁਤਾ
ਵੈਜੋਦੀਸੈਸੋਚਾਲਨਹ
ਾਰੁਲਪਟਿਰਹਿਓਤਹ
ਅੰਧਅੰਧਾਰੁ।ਬਟਾਊ
ਸਿਉਜੋਲਾਵੈਨੇਹ।ਤਾਕਉ
ਉਹਾਥਿਨਆਵੈਕੇਹੁ।ਮ
ਨਹਰਿਕੇਨਾਮਕੀਪ੍ਰੀਤਿਸੁ
ਖਦਾਈ।ਕਰਿਕਿਰਪਾ
ਨਾਨਕਆਪਲਏਮਿਲਾ
ਈ।੪।ਮਿਥਿਆਤਨ
ਧਨਕੁਟੰਬਸਬਾਇਆ।
ਮਿਥਿਆਹਉਮੈਮਮਤਾਮਾ
ਇਆ।ਮਿਥਿਆਰਾਜਜੋ
ਬਧਨਮਾਲ।ਮਿਥਿਆ
ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਬਿਕਰਾਲ।ਮਿ
ਥਿਆਰਥਹਸਤੀਅਸ੍ਵ
ਬਸਤ੍ਰਾ।ਮਿਥਿਆਰੰ

ਗਸੰਗਿਮਾਇਆਪੇਖਿਹਸ
ਤਾ॥ਮਿਥਿਆਧ੍ਰੋਹਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ
॥ਮਿਥਿਆਆਪਸਊ
ਪਰਿਕਰਤਗੁਮਾਨੁ॥
ਅਸਥਿਰੁਭਗਤਿਸਾਧ
ਕੀਸਰਨ॥ਨਾਨਕਜਪਿ
ਜਪਿਜੀਵੈਹਰਿਕੇਚਰ
ਨ॥੪॥ਮਿਥਿਆਸ੍ਰਵ
ਨਪਰਨਿੰਦਾਸੁਨਹਿ॥ਮਿ
ਥਿਆਹਸਤਪਰਦਰਬ
ਕਉਹਿਰਹਿ॥ਮਿਥਿ
ਆਨੇਤ੍ਰਪੇਖਤਪਰਤ੍ਰਿ
ਅਰੂਪਾਦ॥ਮਿਥਿਆ
ਰਸਨਾਭੋਜਨਅਨਸ੍ਵਾ
ਦ॥ਮਿਥਿਆਚਰਨਪ
ਰਬਿਕਾਰਕਉਧਾਵਹਿ॥
ਮਿਥਿਆਮਨਪਰਲੋਭੁ

ਥੁਭਾਵਤਿ।ਸਿ।ਖੇਆ
ਤਨਨਤੀਪਰਉਪਕਾਰਾ।
ਸਿਖਿਆਬਾਸੁਲੈਤਾਬਿ
ਕਾਗਾ।ਬਿਨੁਤੂਞੈ।ਸਿਖਿ
ਆਸਭਭਏ।ਸਫਲ
ਏਤਨਾਨਕਤਾਰਿਤਾਰਿਨ
ਸਲਏ।ਪਾ।ਬਿਰਬੀਸ
ਕਠਕੀਆਗਜਾ।ਸਾਚ
ਬਿਨਾਕਤਤੈਵਤਨੁਰਾ।
ਬਿਰਬਾਨਸਾਂਬਿਨਾਥਨੁਐਂ
ਧਾ।ਸੁਖਆਵਤਤਾਕੌ
ਦੁਰਬਾਂਧੁ।।ਬਿਨੁ।ਸਿਸਰ
ਨਾਇਨੁਰੈਨਾਬ੍ਰਿਖਾ।ਬਿਤ
ਇ।ਸੋਧਾ।ਬਿਨਾ।ਜਿਉ
ਖੇਤੀਜਾਇ।।ਗੋ।ਬਿੰਦ
ਭਜਨ।ਬਿਨੁ।ਬਿਰਥੇਸਭੁ
ਕਾਮਾ।ਜਿਉ।ਕਿਰਪ·ਨਕੇ

ਨਿਰਕਖਦਾਸਾ॥ਧੀਨਿਧੀ
ਨਿਹੋਰਨਾਜਿਠਪ੍ਰਾਵਿਖ
ਸਿਓਤਰਿਨਾਉ॥ਨਾਨਕ
ਤਾਕੈਬਲਿਬਲਿਜਾਉ॥
ਛਾਰਠਤਅਵਰਕਛੁ
ਅਵਰਕਮਾਵਤਾ॥ਮਨ
ਨਹੀਪ੍ਰੀਤਮੁਖਹੁਗੰਠ
ਲਾਵਤਾ॥ਜਾਨਨਹਾਰਪ੍ਰ
ਭੂਪਰਬੀਨਾ॥ਬਾਹਰਿਭੇ
ਖਨਕਾਂਹੂਭੀਨਾ॥ਅਵਰ
ਉਪਦੇਸੈਆਪਨਕਰੈ॥
ਆਵਤਜਾਵਤਜਨਮੈਮ
ਰੈ॥ਜਿਸਕੈਅੰਤਰਿਬਸੈ
ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ਤਿਸਕੀਸੀਖ
ਤਰੈਸੰਸਾਰਾ॥ਜੋਤੁਮਭਾ
ਨੇ॥ਤਿਨਪ੍ਰਭੁਜਾਤਾ॥ਨਾ
ਨਕਉਨਜਨਚਰਨਪਰਾ

ਤਾ।ਭਾ।ਕਰਉਬੇਨਤੀਪਾ
ਰਬ੍ਰਹਮੁਸਭੁਜਾਨੈਆਪ
ਣਾਕੀਆਆਪਹਿਮਾਨੈ।
ਆਪਹਿਆਪਆਪਕਰ
ਤਨਿਬੇਰਾ॥ਕਿਸੈਦੂਰਜ
ਨਾਵਤਕਿਸੈਬੁਝਾਵਤ
ਨੇਰਾ॥ਉਪਾਵਸਿਆਨਪ
ਸਗਲਤੇਰਹਤਾ॥ਸਭੁਕ
ਛੁਜਾਨੈਆਤਮਕੀਰਹਤ
॥ਜਿਸੁਭਾਵੈਤਿਸੁਲਏ
ਲੜਿਲਾਈ॥ਥਾਨਥਨੰਤਰ
ਰਹਿਆਸਮਾਈ॥ਸੋਸੇ
ਵਕੁਜਿਸੁਕਿਰਪਾਕਰੀ
॥ਨਿਮਖਨਿਮਖਜਪਨਾ
ਨਕਹਰੀ॥੫॥
ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਕਾਮ
ਕ੍ਰੋਧੁਅਰੁਲੋਭੁਮੋਹਬਿ

ਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰ ਮੇਵਾ ।
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ
ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰਦੇ
ਵਾ ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ॥
॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛ
ਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ ॥ ਤਿ
ਸ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾ
ਹਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਗੰ
ਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ ॥ ਤਿਸ ਕ
ਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾ
ਵਹਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬ
ਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰ ॥ ਤਿਸ
ਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨਿ
ਅੰਦਰਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿ
ਸੁ ਰਸਨਾ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਨਾਨਕ ਧਿ ਸਦਾ
ਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗੁ
੧॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ
ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ ॥ ਤਿ
ਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅ
ਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੋਈਜੈ
॥ ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ ਜ
ਸੁ ਗਾਵੀਜੈ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੋਊ ਮਾਨੈ
॥ ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੋ ਜਸੁ ਰਸਨ
ਬਖਾਨੈ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਤੇਰੋ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ ॥ ਮਨ ਸ
ਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ
ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ ॥ ਨਾਨ
ਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾ

ਵਾਹਿ॥੨॥ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ॥
ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ
ਸਨੇਹੀ॥ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ॥ਮਨਿ ਸੁ
ਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ
ਕਹਤ॥ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ
ਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ॥ਮ
ਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ
ਤਾ ਕੈ॥ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁ
ਝੁ ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੈ॥ਮਨ ਸਾਸਿ
ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਊਚੇ
॥ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦ੍ਰੁ
ਲਭ ਦੇਹ॥ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ
ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ॥੩॥ਜਿ
ਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀ
ਜੈ॥ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ

ਕਿਤੁ ਆਲਸੁ ਕੀਐ ॥ ਜਿ
ਤੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸ੍ਵ ਹਸਤ
ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰ
ਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ
॥ ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ
ਮਿਲਖ ਧਨਾ ॥ ਰਾਖੁ ਪਰੋ
ਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ ॥ ਜਿ
ਨ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥
ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ
ਧਿਆਈ ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆ
ਇ ਜੋ ਏਕੁ ਅਲਖੈ ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ
ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥੪॥ ਜਿਤ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬ
ਹੁ ਦਾਨ ॥ ਮਨ ਆਠ ਪਹ
ਰਿ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ॥
ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾ
ਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰ

ਭਕਹੁ ਸਾਸ ਸਾਸ ਚਿਤਾਰੀ॥
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੋ ਸੁੰਦਰੂ
ਪੁ॥ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸ
ਦਾ ਅਨੂਪੁ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ॥ਸੋ ਪ੍ਰਭ
ਸਿਮਰ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥
॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਪੰ
ਰਹੈ॥ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨ
ਕ ਜਸੁ ਕਹੈ॥੫॥ਜਿਹ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾ
ਦ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੇਖ
ਹਿ ਬਿਸਮਾਦ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰ
ਸਨਾ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖ
ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰਿ ਚਲ
ਹਿ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂ

ਰਨ ਛਲਾਇਆ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥
ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖ ਸਹ
ਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭ
ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਲਾ
ਗਹੁ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨ
ਕ ਮਨਿ ਜਾਗਹੁ ॥੨॥ ਜਿ
ਤੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾ
ਰਿ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਮੂਲ
ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਜਿਤ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ॥ ਰੇ
ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪ
॥ ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰ
ਜ ਪੂਰੇ ॥ ਤਿਸਹਿ ਜਾਨ
ਮਨ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥ ਜਿਤ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ
॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾ

ਰੁ॥ਕਿਤ ਪਰਸਾਦਿ ਸ
ਭਕੀ ਗਤਿ ਤੇਈ॥ ਨਾਨਕ
ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਈ॥੭
॥ ਆਪ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੋ
ਨਾਉ॥ ਆਪ ਗਾਵਾਏ ਸੁ
ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪਰਗਾਸੁ
॥ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ
ਬਿਗਾਸੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰ
ਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਈ॥
ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਊ
ਤਮ ਹੋਇ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾ
ਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਇਆ॥
ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਕਿਨਹੂ
ਲਇਆ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ
ਲਾਵਹੁ ਤਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗ
ਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ॥ ਨਾਨਕ ਇ

ਨਕੈ ਕਛੂ ਨ ਜਾਬ॥੮॥੬
॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਅਗ
ਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
ਸੋਇ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕ
ਤਾ ਹੋਇ॥ ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕ
ਬਿਨਵੰਤਾ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅ
ਚਰਜ ਕਥਾ ॥੧॥ ਅਸਟ
ਪਦੀ ॥ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰ
ਗਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਤ॥ ਸਾ
ਧ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ
ਖੋਤ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿ
ਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨ
॥ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ
ਨੇਰਾ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੋ
ਤ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ
ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ

ਸੰਗਿ ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਤਨੁ
ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕ
ਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ
ਕੀ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾ
ਨੀ ॥੧॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅ
ਗੋਚਰੁ ਮਿਲੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰ
ਗਿ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥ ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰ
ਚਾ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ
ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰ ਬੈਨ ॥ ਸਾ
ਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਵੈ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮ
ਨੁ ਪਾਵੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾ
ਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ ॥ ਸਾਧ ਸੰ
ਗਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਦਾ॥ਸਾਧਸੰਗਿਦੁਸਮਨਸ
ਭਮੀਤ॥ਸਾਧੂਕੈਸੰਗਿਮ
ਹਾਪੁਨੀਤ॥ਸਾਧਸੰਗਿਕਿ
ਸਸਿਉਨਹੀਬੈਰੁ॥ਸਾਧ
ਕੈਸੰਗਿਨਬੀਗਾਪੈਰੁ॥ਸਾ
ਧਕੈਸੰਗਿਨਾਹੀਕੋਮੰਦਾ॥
ਸਾਧਸੰਗਿਜਾਨੇਪਰਮਾਨੰ
ਦਾ॥ਸਾਧਕੈਸੰਗਿਨਾਹੀਹਉ
ਤਾਪੁ॥ਸਾਧਕੈਸੰਗਿਤਜੈ
ਸਭੁਆਪੁ॥ਆਪੇਜਾਨੈਸਾ
ਧਬਡਾਈ॥ਨਾਨਕਸਾਧਪ੍ਰ
ਭੂਬਨਿਆਈ॥੨॥ਸਾਧ
ਕੈਸੰਗਿਨਕਬਹੂਧਾਵੈ॥
ਸਾਧਕੈਸੰਗਿਸਦਾਸੁਖਪਾ
ਵੈ॥ਸਾਧਸੰਗਿਬਸਤੁਅਗੋ
ਚਰੁਲਹੈ॥ਸਾਧੂਕੈਸੰਗਿ
ਅਜਰੁਸਹੈ॥ਸਾਧਕੈ

ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਥਾਨੁ ਊਚਾ॥ਸਾ
ਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਲਿ ਪਹੂਚਾ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਭ
ਧਰਮ॥ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕੇਵਲ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨੁ॥
੪॥ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੁਲ
ਉਧਾਰੈ॥ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਾਜਨ
ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ॥
ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਵੈ
॥ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋ ਵਰ
ਸਾਵੈ॥ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਧਰ
ਮਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ॥ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ ਸੁਰਦੇਵਾ॥ਸਾ
ਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਪਲਾਇ
ਨ॥ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਗੁਨ ਗਾਇ ਨ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰ
ਗਿ ਸਭ ਥਾਨ ਗੰਮਿ॥ ਨਾਨਕ
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ ਜਨੰ
ਮ॥੪॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ
ਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ॥ ਦਰਸਨੁ
ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲੁ॥ ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲੂਖਤ ਹਰੈ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ
॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸੁ
ਹੇਲਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਛੁਰ
ਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ॥ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ
ਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰ
ਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ॥ ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ॥
ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨ
ਰਸੈ॥੫॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ
ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਸਾ

ਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾ
ਉ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ
ਬਿਸਰੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਰਪ
ਰਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ
ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ
॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਏ ਆਗਿ
ਆਕਾਰੀ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗ
ਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ॥ ਨਾਨ
ਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ ਸੰਜੋਗ ॥੭॥
ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾ
ਨਹਿ ॥ ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ
ਬਖਿਆਨਹਿ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਉ
ਪਮਾ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਸਾ
ਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਰਹੀ ਭਰਪੂ
ਰਿ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ ਨਾਹੀ

ਅੰਤ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ
ਬੇਅੰਤ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਊ
ਚ ਤੇ ਊਚੀ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ
ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋ
ਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿ ਆਈ॥ ਨਾ
ਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾ
ਈ॥੮॥ ਸਲੋਕੁ॥
ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋ
ਇ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕ
ਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਇ
ਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆ
ਨੀ ਹੋਇ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ
॥ ॥ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ॥ ਜੈਸੇ ਜ
ਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲੇਪ
॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ
ਨਿਰਦੋਖ॥ ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਸਰ

ਰਬ ਕਉ ਸੋਖ। ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸ
ਮਾਨ। ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕ
ਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ। ਬ੍ਰ
ਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏ
ਕ। ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੋਊ ਖ
ਦੈ ਕੋਊ ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ। ਬ੍ਰ
ਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ ਗੁ
ਨਾਉ। ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵ
ਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥੧॥
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮ
ਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ। ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ
ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ। ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ
ਪ੍ਰਗਾਸੁ। ਜੈਸੇ ਧਰ ਊ
ਪਰਿ ਆਕਾਸੁ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿ
ਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾ

ਨਾ।ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ
ਨਹੀ ਅਭਿਮਾਨਾ।ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ।
ਮਨ ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨੀ
ਚਾ।ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ
ਸੇ ਜਨ ਭਏ।ਨਾਨਕ ਜਿ
ਨ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਕਰੇਇ।੩।
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਗਲ
ਕੀ ਰੀਨਾ।ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰ
ਹਮਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ।ਬ੍ਰ
ਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸਭ ਊਪ
ਰਿ ਮਇਆ।ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀ ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭ
ਇਆ।ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ
ਨੀ ਸਦਾ ਸਮਦਰਸੀ।
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿ
ਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੀ।

ਹਮਗਿਆਨੀਬੰਧਨਤੇ
ਮੁਕਤਾ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ
ਕੀਨਿਰਮਲਜੁਗਤਾ॥ਬ੍ਰ
ਹਮਗਿਆਨੀਕਾਭੋਜਨ
ਗਿਆਨ॥ਨਾਨਕਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀਕਾਬ੍ਰਹਮਧਿਆ
ਨ॥੩॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ
ਏਕਊਪਰਿਆਸ॥ਬ੍ਰਹ
ਮਗਿਆਨੀਕਾਨਹੀਬਿ
ਨਾਸ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਕੈ
ਗਰੀਬੀਸਮਾਹਾ॥ਬ੍ਰਹ
ਮਗਿਆਨੀਪਰਉਪਕਾ
ਰਉਮਾਹਾ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ
ਨੀਕੈਨਾਹੀਧੰਧਾ॥ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀਲੇਧਾਵਤੁਬੰਧਾ
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਕੈਹੋਇ
ਸੁਭਲਾ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ

ਨਿਤੁ ਫਲ ਫਲਾ ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗ
ਲ ਉਧਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹ
ਮਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗ
ਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ ॥
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ
ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ
ਪਰਵਾਰੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ
ਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ ॥ ਬ੍ਰ
ਹਮਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧ
ਤਿਆਗਤ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ
॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ
ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਬ੍ਰ

ਮਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹ
ਜਿ ਨਿਵਾਸ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹ
ਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿ
ਨਾਸ॥੫॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ
ਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇ
ਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ
ਹੋਇ ਅਚਿੰਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤਾ॥
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕ
ਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ॥
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰ
ਸੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ॥
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ ਬ
ਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ

ਮਹੇਸੁਰ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁ
ਰ॥੬॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ
ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ॥ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀਕੈਸਗਲਮਨਮਾ
ਹਿ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਕਾ
ਕਉਨੁਜਾਨੈਭੇਦੁ॥ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀਕਉਸਦਾਅਦੇ
ਸੁ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਕਾ
ਕਥਿਆਨਜਾਈਅਧਾਖ
ਰੁ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਸ
ਰਬਕਾਠਾਕੁਰੁ॥ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀਕੀਮਿਤਕਉਨ
ਬਖਾਨੈ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ
ਨੀਕੀਗਤਿਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀਜਾਨੈ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀਕਾਅੰਤੁਨਪਾਰੁ॥

ਨਾਨਕਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ
ਕਉਸਦਾਨਮਸਕਾਰੁ॥
੮॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਸ
ਭਸ੍ਰਿਸਟਿਕਾਕਰਤਾ॥ਬ੍ਰ
ਹਮਗਿਆਨੀਸਦਜੀਵੈ
ਨਹਿਮਰਤਾ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀਮੁਕਤਿਜੁਗਤਿਜੀ
ਅਕਾਦਾਤਾ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀਪੂਰਨਪੁਰਖੁਬਿਧਾ
ਤਾ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਅ
ਨਾਥਕਾਨਾਥੁ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀਕਾਸਭਊਪਰਿਹਥੁ
॥ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਕਾਸ
ਗਲਅਕਾਰੁ॥ਬ੍ਰਹਮਗਿ
ਆਨੀਆਪਨਿਰੰਕਾਰੁ॥
ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਕੀਸੋ
ਭਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਬ

ਨੀ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ
ਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ॥੮॥
੮॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਉ
ਰਿ ਧਾਰੈ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ॥
ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ॥
ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨ
ਮਸਕਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ ਓਹੁ
ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾ
ਰੈ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ॥
॥ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸ
ਨਾ ਪਰਸ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿ
ਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰ॥ ਸਾ
ਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੇਤ
ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰ
ਦਾ॥ ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ
ਕਉ ਮੰਦਾ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾ

ਦਿਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ ਮ
ਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੋਖ ਤੇ
ਰਹਤਾ ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ
ਕੋ ਐਸਾ ਅਪਰਸਾ ॥੧॥
ਬੈਸਨੋ ਸੋ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਸੁ
ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾ
ਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨਾ ਕ
ਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰ
ਮਾ ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੋ ਕਾ ਨਿਰ
ਮਲ ਧਰਮਾ ਕਾਹੂ ਫ
ਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ।
ਕੇਵਲ ਭਗਤ ਕੀਰਤਨ ਸੰ
ਗ ਰਾਚੈ । ਮਨ ਤਨ ਅੰਤ
ਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲਾ ਸ
ਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾ
ਲਾ ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵ

ਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਓ
ਹੁ ਬੈਸਨੋ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ
॥੨॥ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭ
ਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ॥ ਸਗਲ ਤਿਆ
ਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਮਨ ਤੇ
ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ॥ ਕ
ਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
ਮੁ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ
ਖੋਵੈ॥ ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ
ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ॥ ਭਗ
ਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ
ਨੀਤਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ
ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ॥ ਹਰਿ ਕੇ
ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ॥
ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ
ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ॥੩॥
ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋ

ਧੈ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਤਮ ਮ
ਹਿ ਸੋਧੈ। ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ
ਰਸੁ ਪੀਵੈ। ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ
ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ।
ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ ਬ
ਸਾਵੈ। ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ
ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ। ਬੇਦ ਪੁਰ
ਾਨ ਸਿਮ੍ਰਤਿ ਬੁਝੈ ਮੂਲਾ।
ਸੂਖਮ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸ
ਥੂਲਾ। ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ
ਉਪਦੇਸਾ। ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰ
ਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸਾ।
੪। ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ ਸਰਬ ਕੋ
ਗਿਆਨਾ। ਚਹੁ ਵਰਨ ਮ
ਹਿ ਜਪੈ ਕੋਊ ਨਾਮੁ। ਜੋ
ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋ
ਇ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨ

ਕੋਇ॥ਕਰਿਕਿਰਪਾਅ
ਤਰਿਓਰਖਾਂਗੋ॥ਪਸੁਪਰੇਤ
ਮੁਗਧਪਾਥਰਕਉਤਾਰੇ॥
ਸਰਬਰੋਗਕਾਅਉਖ
ਧਨਾਮਾ॥ਕਲਿਆਨਰੂਪ
ਮੰਗਲਗੁਣਗਾਮਾ॥
ਕਾਹੂਜੁਗਤਕਿਤੈਨਪਾ
ਈਐਧਰਮਾ॥ਨਾਨਕਤਿ
ਸੁਮਿਲੈਜਿਸੁਲਿਖਿਆ
ਧੁਰਕਰਮਾ॥੮॥ਜਿਸ
ਕੈਮਨਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਨਿ
ਵਾਸੁ॥ਤਿਸਕਾਨਾਮੁਸ
ਤਿਰਾਮਦਾਸੁ॥ਆਤਮਰਾ
ਮੁਤਿਸੁਨਦਰੀਆਇਆ॥
ਦਾਸਦਸੰਤਣਿਭਾਇਤਿ
ਨਪਾਇਆ॥ਸਦਾਨਿਕਟਿ
ਨਿਕਟਿਹਰਿਜਾਨੁ॥

ਸੋ ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾ
ਣੁ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਆ
ਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਤਿਸੁ
ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ
॥ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉ
ਦਾਸੁ॥ ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾ
ਨਕ ਰਾਮ ਦਾਸੁ॥੨॥ ਪ੍ਰਭ
ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿ
ਤਾਵੈ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ
ਸੋਊ ਕਹਾਵੈ॥ ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ
ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ॥ ਸਦਾ
ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ
॥ ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ
ਮਾਟੀ॥ ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ॥ ਤੈਸਾ
ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ॥
ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ॥

ਜੋ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ ॥
ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀ
ਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ॥੭
॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ
ਠਾਉ ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ
ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥ ਆ
ਪੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ ॥ ਪ੍ਰ
ਭ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ ॥ ਪ
ਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ
ਤਰੰਗ ॥ ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗ ॥ ਜੈਸੀ ਮ
ਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿ
ਨਾਸ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦ
ਇਆਲ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮ
ਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥
੮॥੯॥ ਸਲੋਕੁ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ
ਜਨ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਰਚਨ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬ
ਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ
॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ ॥
॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪੂਜਾ
ਰੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ
ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਭ
ਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥ ਕਈ
ਕੋਟਿ ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ
॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ॥
ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸੁਰ ਹੋਤੇ
॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆ
ਨੁ ਧਾਰਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕ
ਬਿ ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ ॥ ਕਈ
ਕੋਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆ
ਵਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰ

ਥੀ

ਤਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਕਈ
ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ਕ
ਈ ਕੋਟਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆ
ਨੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਿਰਪਨ ਕ
ਠੋਰ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿ
ਗ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ ॥ ਕਈ ਕੋ
ਟਿ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰ
ਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦੂਖਨਾ ਕ
ਰਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇ
ਆ ਸ੍ਰਮ ਮਾਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋ
ਟਿ ਪਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮਾਹਿ ॥ ਜਿ
ਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿ
ਤੁ ਲਗਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ
ਕੀ ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ
॥੨॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧ ਜ
ਤੀ ਜੋਗੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾ
ਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ

ਪੰਖੀਸਰਪਉਪਾਏ॥ਕ
ਈਕੋਟਿਪਾਥਰਬਿਰਖਨਿ
ਪਜਾਏ॥ਕਈਕੋਟਿਪਉ
ਣਪਾਣੀਬੈਸੰਤਰ॥ਕਈ
ਕੋਟਿਦੇਸਭੂਮੰਡਲ॥ਕ
ਈਕੋਟਿਸਸੀਅਰਸੂਰ
ਨਖੵਤ੍ਰ॥ਕਈਕੋਟਿਦੇਵ
ਦਾਨਵਇੰਦ੍ਰਸਿਰਿਛਤ੍ਰ॥
ਸਗਲਸਮਿਗ੍ਰੀਅਪੁ
ਨੈਸੂਤਧਾਰੈ॥ਨਾਨਕਜਿ
ਸੁਜਿਸੁਭਾਵੈਤਿਸੁਤਿਸੁ
ਨਿਸਤਾਰੈ॥ਕਈਕੋਟਿ
ਰਾਜਸਤਾਮਸਸਾਤਕ॥
ਕਈਕੋਟਿਬੇਦਪੁਰਾਨਸਿ
ਮ੍ਰਿਤਅਰੁਸਾਸਤ॥ਕਈਕੋ
ਟਿਕੀਏਰਤਨਸਮੁਦ॥ਕ
ਈਕੋਟਿਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਜੰਤ

॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰਜੀ
ਵੇ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ
ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ
ਜਖ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ॥
ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ
ਮ੍ਰਿਗਾਚ॥ ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ ਸਭ
ਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਆਪ
ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰ
ਪੂਰਿ॥੪॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾ
ਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ॥ ਕਈ ਕੋ
ਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ
॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ
ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ॥ ਕਈ ਕੋ
ਟਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ॥
ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾ
ਹਿ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਘਾਲਹਿ
ਥਕਿ ਪਾਹਿ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ

ਕੀਏਧਨਵੰਤਾ॥ਕਈਕੋਟਿ
ਮਾਏਆਮਹਿਚਿੰਤਾ॥ਜ
ਹਜਹਭਾਣਾਤਹਤਹਰਾ
ਖੇ॥ਨਾਨਕਸਭੁਕਿਛੁਪ੍ਰ
ਭਕੇਹਾਥੇ॥੫॥ਕਈਕੋ
ਟਿਭਏਬੈਰਾਗੀ॥ਰਾਮਨਾ
ਮਸੰਗਿਤਿਨਿਲਿਵਲਾ
ਗੀ॥ਕਈਕੋਟਿਪ੍ਰਭਕ
ਉਖੋਜੰਤੇ॥ਆਤਮਮਹਿ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਲਹੰਤੇ॥ਕ
ਈਕੋਟਿਦਰਸਨਪ੍ਰਭਪਿ
ਆਸ॥ਤਿਨਕਉਮਿਲਿ
ਓਪ੍ਰਭੁਅਬਿਨਾਸ॥ਕ
ਈਕੋਟਿਮਾਗਹਿਸਤਸੰ
ਗੁ॥ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਤਿਨਲਾ
ਗਾਰੰਗੁ॥ਜਿਨਕਉਹੋਏ
ਆਪਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥ਨਾਨਕਤੇ

ਜਨਨਦਾਧਨਧਾਨਿ॥੬॥
ਕਈਕੋਟਿਖਾਣੀਅਰੁਖੰ
ਡ॥ਕਈਕੋਟਿਅਕਾਸਬ੍ਰਹਮੰ
ਡ॥ਕਈਕੋਟਿਹੋਏਅਵਤਾ
ਰ॥ਕਈਜੁਗਤਿਕੀਨੋਬਿ
ਸਥਾਰ॥ਕਈਬਾਰਪਸ
ਰਿਓਪਾਸਾਰ॥ਸਦਾਸਦਾਇ
ਕੁਏਕੰਕਾਰ॥ਕਈਕੋਟਿ
ਕੀਨੇਬਹੁਭਾਤਿ॥ਪ੍ਰਭਤੇ
ਹੋਏਪ੍ਰਭਮਾਹਿਸਮਾਤਿ॥
ਤਾਕਾਅੰਤੁਨਜਾਨੈਕੋਇ॥
ਆਪੇਆਪਿਨਾਨਕਪ੍ਰਭੁ
ਸੋਇ॥੭॥ਕਈਕੋਟਿ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੇਦਾਸ॥ਤਿਨ
ਹੋਵਤਆਤਮਪਰਗਾਸ॥
ਕਈਕੋਟਿਤਤਕੇਬੇਤੇ॥
ਸਦਾਨਿਹਾਰਹਿਏਕੋਨੇ

ਹੋ॥ਕਈਕੋਟਿਨਾਮਰਸੁ
ਪੀਵਹਿ॥ਅਮਰਭਏਸ
ਦਸਦਹੀਜੀਵਹਿ॥ਕ
ਈਕੋਟਿਨਾਮਗੁਨਗਾਵ
ਹਿ॥ਆਤਮਰਸਿਸੁਖਸ
ਹਜਿਸਮਾਵਹਿ॥ਅਪੁ
ਨੇਜਨਕਉਸਾਸਿਸਾਸਿ
ਸਮਾਰੇ॥ਨਾਨਕਓਇਪ
ਰਮੇਸੁਰਕੇਪਿਆਰੇ॥੮॥
੧੦॥ ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਕ
ਰਣਕਾਰਣਪ੍ਰਭੁਏਕੁਹੈਦੂ
ਸਰਨਾਹੀਕੋਇ॥ਨਾਨਕ
ਤਿਸੁਬਲਿਹਾਰਣੈਜਲਿ
ਥਲਿਮਹੀਅਲਿਸੋਇ
॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ॥
॥ਕਰਨਕਰਾਵਨਕਰ
ਨੈਜੋਗੁ॥ਖਿਨਮਾਹਿਥ
ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਈਹੋਗੁ॥

ਪਿਤ੍ਰ ਬਾਪ ਨ ਤਾਗਾ ॥ ਅਤੁ
ਨ ਠੀਕ ਕਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥ ਤੁਕ
ਸੇ ਧਾਰ ਅਧਰ ਰ ਭਾਵੈ ॥ ਤੁ
ਕਸੈ ਉਪ ਜੈ ਤੁ ਕ ਮ ਸਆ
ਵਾਂ ॥ ਤੁਕ ਸੈ ਉ੍ਰਚ ਨੀਚਾ ਬਿ
ਉਤਾਰਾ ॥ ਤੁਕ ਸੇ ਅਨਿਕ
ਰੰਗ ਪਰਕਾਰਾ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਦੇਖੈ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆ
ਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ
ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ
ਭਾਵੈ ਮਾਨੁਖ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਾਥਰ ਤਰ
ਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਬਿਨ ਸਾਸ
ਤੇ ਰਾਖੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤ ਗੁ
ਨ ਭਾਖੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ ॥ ਆਪਿ ਕ
ਰੈ ਆਪ ਨਬੀ ਚਾਰੈ ॥ ਦ

ਜਿਰਿਆ ਕਾ ਆਪਸੁਆ
ਮੀ।ਖੇਲੈ।ਬਿਗਸੈ ਅੰਤ
ਰਿਜਾਮੀ।ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋਕ
ਰਕਰਾਵੈ।ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸ
ਟੀ ਅਵਰ ਨ ਆਵੈ।੨।
ਕਹੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋ
ਇ ਆਵੈ।ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ
ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ।ਇਸ ਕੈ ਹ
ਥੋਇ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇ
ਇ।ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕ
ਰੇਇ।ਅਨਜਾਨਤ ਬਿ
ਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ।ਜੇ ਜਾ
ਨਤ ਆਪਨ ਆਪੁ ਬਚੈ।
ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਦਹ ਦਿਸ
ਧਾਵੈ।ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਚਾ
ਰਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ।ਕ
ਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਨੀ

ਭਗਤਿ ਦੇਈਆ ਨਾਨਕ ਤ
ਜਨ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇਆ ॥੩॥
ਖਿਨ ਮਾਤਿਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ
ਰਾਜਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਰੀ
ਬਨਿਵਾਜਾ ॥ ਜਾਕਾ ਦ੍ਰਿ
ਸਟਿ ਕਛੂ ਨ ਆਵੈ ਤਾਤਿ
ਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਤਾਦਿ ਸਪ੍ਰਗ
ਟਾਏ ॥ ਜਾਕਉ ਆਪੁਨੇ
ਕਰੈ ਬਖਸੀਸਾ ॥ ਤਾਕੀ ਲੇ
ਖਾ ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸਾ ॥
ਜੀਉ. ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ
ਕੀ ਰਾਸਾ ॥ ਘਾਟਿ ਘਾਟਿ ਪੂ
ਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਅੱ
ਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪ ਬਨਾਈ
॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਦੇਖ ਬਡਾ
ਈ ॥੪॥ ਜਾਈ ਸਕਾਬ ਲੁਨਾ
ਡੀਏ ਨੁ ਡਾਬਾ ॥ ਕਰਨ ਕਾ

ਦਨਸਰਬਕੋਨਾਥਾ।ਆ ੧੪੮
ਗਿਆਕਾਰਿਬਪੁਰਜੀ
ਉ।ਜੋਤਿਸੰਭੁਾਵੈਸੋਈਪੁ
ਨਿਬੀਉ।ਕਬਹੂੰਉਹਨਿ
ਹਸਤਿਬਸੈ।ਕਬਹੂੰਸੋ
ਗਤਰਖਰੰਗਿਤਸੈ।ਕ
ਬਹੂੰਨਿੰਦਬਿੰਦ।ਬਿਉਤ
ਗ।ਕਬਹੂੰਉਤ੍ਰਅਕਾਸ
ਪਾਇਆਲ।ਕਬਹੂੰਬੇ
ਤਾਬ੍ਰਤਮਬੀਚਾਰਾ।ਨਲਕ
ਆਪਾਸਿਲਾਵਦਤਾਰਾ।
।੫।ਕਬਹੂੰਨਿਰਤਿਕਰੈ
ਬਹੂੰਭਾਤਿ।ਕਬਹੂੰਸੈ
ਇਰਤੈਦਿਨਰਾਤਿ।ਕਬ
ਹੂੰਮਤਾਕੂੰਪਾਬਿਕਰਾਲਾ।
ਕੈਬਹੂੰਸਰਬਕੀਤੋਤਰ
ਵਾਲਾ।ਕਬਹੂੰਤੋਇਬ

ਤੈ ਥਰਤ ਗਜਾਨਾ ਕਥਤੂ ਕੋਅ
ਗੀਨੀਚ ਕਾਸਾ ਜਾਨਾ ਕਥਤੂ
ਅਪ ਕੀਰਤ ਮਾਤਿਆ ਹੈ
ਕਥਤੂ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾ
ਹੈ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖੈ ਤਿ
ਹ ਟਿਕੈ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ ਬਾ॥
ਕਥਤੂ ਤੋਇ ਪਾਂਇ ਤੁ ਕਰੈ
ਬਖਾਨੁ ਕਥਤੂ ਸੋ ਨਧਾ
ਗੀਲਾ ਹੈ ਧਿਆਨਾ ਕਥ
ਤੂ ਤਟ ਤੀਰਥ ਇ ਸਨਾਂ
ਨਾ ਕਥਤੂ ਜਿ ਪਸਾਦਿ ਕ
ਸੁਖ ਗਿਆਨਾ ਕਥਤੂ
ਕੀਟ ਹਸਤ ਪਤੰਗ ਤੋਇ
ਜੀਆ ਅਨਿਕ ਜੋਨ
ਭਰਮੇ ਭਰਮੀਆ ਨਾਂ
ਨਾਉ ਪਾ ਜਿਉ ਨਹੀ ਗੀ

ਦਿਖਾਵੈ॥ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ
ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ॥ਜੋ ਤਿਸ
ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਇ॥ਨਾਨ
ਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ
॥੭॥ਕਬਹੂ ਸਾਧਸੰਗ
ਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ॥ਉਸ ਅਸ
ਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ॥
ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ
ਪਰਗਾਸ॥ਉਸ ਅਸਥ
ਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ॥ਮ
ਨ ਤਨ ਨਾਮ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗ
॥ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
ਮ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ਜਿਉ ਜਲ
ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾ
ਨਾ॥ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ
ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ॥ਮਿਟਗ
ਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮ

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾ
ਨਾ॥੮॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁ॥
॥ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀ
ਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤ
ਲੇ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾ
ਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗ
ਲੇ॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ॥
॥ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ
ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸੋ ਨ
ਰਕਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆ
ਨੁ॥ ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨ
ਵੰਤੁ॥ ਸੋ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ
ਜੰਤੁ॥ ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮ
ਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ
ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ॥ ਧਨ
ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ
॥ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿ

ਆਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿ
ਸੁ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬ
ਸਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁ
ਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ॥
॥੧॥ ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕ
ਰਿ ਗਰਬਾਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾ
ਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ॥
ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਊ
ਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ॥ ਪਲ
ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨ
ਸੁ॥ ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ
ਬਲਵੰਤੁ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ
ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ॥ ਕਿ
ਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾ
ਰੀ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ
ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ॥ ਗੁਰਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿ

ਜਾਨੁ॥ਸੋਜਾਨੁਜਿਨਿਕਦ
ਰਗਤਪਰਞਾਨੁ॥ਦਾਰੋਇ
ਕਰਮਕਰੇਤਉਧਾਰੇਜਸ
ਨੁਪਾਵੈਜਗਾਤੌਖਿਰਥੋਰੇ
॥ਆਨਿਕਤਪਾਜਿਆਕ
ਰੇਅਤਿਕਾਗਾ॥ਨਰਕਸੁਰਗ
ਫਿਰਿ ਫਿਰਿਅਵਤਾਰਾ॥ਆਨਿ
ਕਜਤਨਕਾਰਿਆਤਮਜਨਤਿ
ਦੂਹੋ॥ਤਰਿਦਰਗਤਕ
ਨੂਕੈਸੋਗਹੋ॥ਆਪਸ
ਕਉਜੋਕਲਾਕਤੇਹੋ॥ਤਿ
ਸਤਿਭਲਾਈਜਿਕਾਇਨ
ਆਹੋ॥ਸਰਬਕੀਰੇਨਜਾ
ਕਾਮਨੁਤੋਈ॥ਕਤੂਨਿਨ
ਕਤਾਕੀਜਿਰਮਲਾਸੋਇ
॥੩॥ਜਬਲਗੁਜਾਨੈਨੁ
ਏਤੇਕਛੁਤੋਈ॥ਤਬਾਇ

ਸਕਤੁ ਨੁ ਖੁ ਨਾਡੀ ਕੋ ਈ
।ਜਾ ਥਾਇ ਠਜਾਂ ਨੈ ਸੋ।ਕਿ
ਛੁਕਰ ਤਾ।ਤ ਬਲ ਗੁਰ
ਰਤੁ ਜੋ ਨ ਸਤਿ।ਫਿਰ ਤਾ
ਜਾ ਬਧਾਰੈ ਕੋਉ ਬੋਰੀਸੀ
ਤ੍ਰਾ।ਤ ਬਲ ਗੁ।ਨਿਹਚਲੁ
ਨਾਡੀ ਚੀਤ੍ਰੁ।ਜ ਬਲਾਕੁ
ਸੋਤ ਸਗਨ ਸੈਗਿ ਸ
ਇ।ਤ ਬਲਾ ਕੁ ਧਰਸਰ
ਇ ਦੋਈ ਸਜਾਇ।ਪ੍ਰਭ
ਕਿਰਧਾਤੇ ਥੀ ਧਨ ਤ੍ਰੁ ਦੋ।
ਕੁਰਧੂ ਸਾਦਿ ਨਾਨਕਤਉ
ਛੁਟੈ।੪।ਸਤਸਖੈ
ਲਖਕਉ ਉਠਿਧਾਵੈ।
ਤ੍ਰਿਧਾਤਿ ਨ ਆਵੈ ਸਾਇ
ਆਧਾਛੋ ਧਾਵੈ।ਅਨਿ
ਕਉ ਗਾਬਿਖਿ ਆਕੇ ਕਰੈ।

ਨਤੜਿਪ ਤਾਵੈ ਖਪਿਅ
ਪਿਅਰੈ॥ ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ
ਨਤੀ ਕੋਊ ਰਾਜੈ॥ ਸੁਪਨ
ਮਨੋਰਥ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸੁਭ ਕਾਜੈ॥ ਨ
ਮਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਇ
॥ ਬਡ ਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾ
ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਰਨ ਕਰਾ
ਵਨ ਆਪੇ ਆਪ॥ ਸਦ
ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਾ
ਪ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ
ਹਾਰ॥ ਇਸ ਕੈ ਹਥ ਕਹ
ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਹੋਇ॥ ਆ
ਪੇ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ ਸੁ ਅਪ
ਨੈ ਰੰਗਿ॥ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ
ਸਭਹੂ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਬੂਝੈ

ਬਿੰਠ

ਦੇਖੈਕਰੈਬਿਬੇਕਾ॥ਆ
ਪਹਿਏਕਆਪਹਿਅ
ਨੇਕਾ॥ਮਰੈਨਬਿਨਸੈਆ
ਵੈਨਜਾਈ॥ਨਾਨਕਸਦ
ਹੀਰਹਿਆਸਮਾਈ॥੮॥
ਆਪਿਉਪਦੇਸੈਸਮ
ਝੈਆਪਿ॥ਆਪੇਰਚਿ
ਆਸਭਕੈਸਾਥਿ॥ਆ
ਪਿਕੀਨੋਆਪਨਬਿਸਥਾ
ਰੁ॥ਸਭੁਕਛੁਉਸਕਾਓ
ਹੁਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ਉਸਤੇਭਿੰ
ਨਕਹਹੁਕਿਛੁਹੋਇ॥
ਥਾ [illegible] ਥਨੰਤਰਿਏਕੈਸੋ
ਇ॥ਅਪਨੇਚਲਿਤ
ਆਪਿਕਰਨੈਹਾਰ॥ਕਉ
ਤਕਕਰੈਰੰਗਆਪਾਰ
॥ਮਨਮਹਿਆਪਮਨਅ

ਪੁਨੇ ਮਾਤਿ॥ਨਾਨਕ ਕੀ
ਮਤ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ॥
੭॥ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਸੁਆਮੀ॥ਗੁਰ ਪਰਸਾ
ਦਿ ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਨੀ॥
ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਭੁ ਕੀ
ਨਾ॥ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਬਿ
ਰਲੈ ਚੀਨਾ॥ਭਲਾ ਭਲਾ
ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ॥ਅਤਿ
ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ
॥ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ
ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥ਘਟ
ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸ੍ਰਵ
ਖਿਆਣੀ॥ਪਵਿ
ਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀ
ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ
ਤਾਰਾ॥੧੨॥ ਸ

॥ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਜੋ ਜਨੁ
ਪਰੈ ਸੋ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ
॥ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬ
ਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ॥
॥੧॥ ਅਸਟਪਦੀ॥
ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ
ਘਟੈ॥ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ
ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ॥ ਸੰਤ
ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾ
ਇ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨ
ਰਕ ਮਾਹਿ ਪਾਇ॥ ਸੰਤ
ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮ
ਲੀਨ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨ
ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ॥ ਸੰਤ ਕੇ
ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ॥
ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰ
ਸਟੁ ਹੋਇ॥ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਲਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ । ਨਾਨਕ
ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤ
ਰੈ ।੧। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨ ਤੇ
ਮੁਖੁ ਭਵੈ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂ
ਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ ।
ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨ ਸਰਪ
ਜੋਨਿ ਪਾਇ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂ
ਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਕਿਰ
ਮਾਇ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖ
ਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ
। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੋ
ਛਲੈ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇ
ਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂ
ਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ।
ਸੰਤ ਦੋਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕਿ
ਛੁ ਨਾਹਿ । ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ
ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ

ਤਾਤਿਨੀਸਚੁਕਮਾਇ
ਆਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿ
ਐਸਚੁਪਾਇਆਜਿ
ਨਕੈਹਿਰਦੈਸਚੁਵਸਾ
ਇਆਮੂਰਖਸਚੁਨ
ਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖੀਜਨ
ਮੁਗਵਾਇਆਵਿਚਿ
ਦੁਨੀਆਕਾਹੇਆਇਆ
॥੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧
ਪੜਿਪੜਿਗਡੀਲਦੀਅਹਿ
ਪੜਿਪੜਿਭਰੀਅਹਿ
ਸਾਥਪੜਿਪੜਿਬੇੜੀ
ਪਾਈਅਹਿਪੜਿਪੜਿ
ਗਡੀਅਹਿਖਾਤਪੜੀ
ਅਹਿਜੇਤੇਬਰਸਬਰ
ਸਪੜੀਅਹਿਜੇਤੇਮਾ
ਸਪੜੀਐਜੇਤੀਆ

ਰਜਾਪੜੀਅਹਿਜੇਤੇਸ
ਸਾ॥ਨਾਨਕਲੇਖੈਇਕ
ਗਲਹੋਰੁਹਉਮੈਝਖ
ਣਾਝਾਖ॥੧॥ਮਃ੧
ਲਿਖਿਲਿਖਿਪੜਿਆ
ਤੇਤਾਕੜਿਆ॥ਬਹੁਤੀ
ਰਥਭਵਿਆਤੇਤੋਲਵਿ
ਆ॥ਬਹੁਭੇਖਕੀਆ
ਦੇਹੀਦੁਖੁਦੀਆ॥ਸਹੁ
ਵੇਜੀਆਅਪਣਾਕੀ
ਆ॥ਅੰਨੁਨਖਾਇਆ
ਸਾਦੁਗਵਾਇਆ॥ਬ
ਹੁਦੁਖੁਪਾਇਆਦੂਜਾ
ਭਾਇਆ॥ਬਸਤ੍ਰਨਪ
ਹਿਰੈਅਹਿਨਿਸਿਕਹ
ਰੈ॥ਮੋਨਿਵਿਗੂਤਾ॥ਕਿਉ
ਜਾਗੈਗੁਰਬਿਨੁਸੂਤਾ॥

ਪਗਟੁ ਪੈ ਤਾਣਾ ਆਪਣ
ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ਅਲੁ
ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ
ਪਾਈ ॥ ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪ
ਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿ
ਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਰਹੈ
ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥
ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪ
ਛੁਤਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ
ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾ
ਏ ॥ ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿ
ਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬ
ਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
ੜੀ ॥ ਭਗਤ ਤੇਰੈ
ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋ

ਤਨਿਕੀਰਤਗਾਵਦੇ॥
ਨਾਨਕਕਰਮਾਬਾਹਰੇਦ
ਰਿਢੋਅਨਲਹਨੀਧਾਵ
ਦੇ॥ਇਕਿਮੂਲੁਨਬੁਝ
ਨਿਆਪਣਾਅਣਹੋਦਾ
ਆਪੁਗਣਾਇਦੇ॥ਹਉ
ਢਾਢੀਕਾਨੀਚਜਾਤਿਹੋ
ਰਿਉਤਮਜਾਤਿਸਦਾਇਦੇ
॥ਤਿਨਮੰਗਾਜਿਤੁਝੈਧਿ
ਆਇਦੇ॥੯॥ ਸਲੋਕੁ
ਮ:੧ ॥ਕੂੜੁਰਾਜਾਕੂ
ੜੁਪਰਜਾਕੂੜੁਸਭੁਸੰ
ਸਾਰੁ॥ਕੂੜੁਮੰਡਪਕੂ
ੜੁਮਾੜੀਕੂੜੁਬੈਸਣ
ਹਾਰੁ॥ਕੂੜੁਸੁਇਨਾ
ਕੂੜੁਰੁਪਾਕੂੜੁਪੈਨ੍ਣ
ਹਾਰੁ॥ਕੂੜੁਕਾਇਆ

ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅ
ਪਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ
ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥
ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ
ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸ
ਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾ
ਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾ
ਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥
ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ
ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ॥
ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ
ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥
ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤ
ਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥ ਸ
ਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ
ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ
ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ਸ
ਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ
ਜੁਗਤ ਜਾਣੈ ਜੀਉ॥
ਧਰਤ ਕਾਇਆ ਸਾਧ ਕੈ
ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀ
ਉ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀ
ਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇ
ਇ ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀ
ਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ
ਕਰੇਇ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ
ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮੁ
ਤੀਰਥ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਪੁਛਿ ਕੈ
ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੈ ਨਿਵਾਸੁ
॥ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾ
ਰੂ ਪਾੱਪ ਕਢੈ ਧੋਇ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ
ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ
॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ਦਾ
ਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ
ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ
ਲਾਈਐ ॥ ਕੂੜਾ ਲਾ
ਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ
ਇਕ ਮਨ ਅਲਖੁ ਧਿ
ਆਈਐ ॥ ਫਲ ਤੇਵੇ
ਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ
ਕਮਾਈਐ ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੁ
ਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥ ਮਤਿ
ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥
੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ਸ
ਚ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿ
ਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ

॥ ਬੀਉ ਬੀਜ ਪਤਿ ਲੈ ਗ
ਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾ
ਲਿ॥ ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉ
ਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ॥
ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ
ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ॥ ਭੈ ਵਿਚ
ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ
ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ
ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋ
ਇ ਨ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੧
ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ
ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕ
ਦਾਰੁ॥ ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ
ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕ
ਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਧੀ ਰਯ
ਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ
ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ॥ ਗਿ

ਆਨੀਨਚਠਵਾਜੇਵਾਵ
ਤਿਭੁਪਕਰਗਤਿਸੀਗਾਭੁ
ਉਰੈਭੁਕਤਿਵਾਦਾਗਾਵ
ਤਿਜੈਪਾਕਵੀਚਾਭੁਾਮੁ
ਰਖਪੈਹਿਤਾਤਿਕਸਤ
ਭੁਜਤਸੈਜੈਕਰਤਿਪਿ
ਆਭੁਾਯਰਸੀਧਰਮੁ
ਕਰੋਤਿਗਾਵਾਵਾਤਿਸੈਂ
ਗਤਿਸੈਖਵੁਆਭੁਾਜ
ਤੀਸਦਾਵਤਿਜੁਗਾਤਿਨ
ਜਾਨਤਿਛਹਿਬਡਾਤਿ
ਯਭੁਬਾਭੁਾਸਭਕੈਪੁਗ
ਆਯੇਤੋਵੈਯਾਇਨਕੋਈ
ਆਖੈਂ॥ਪਤਿਪਰਵਾਣਾਧਿ
ਛੈਪਾਈਐਤਾਨਾਨਕਤੇ
ਇਆਜਾਪੋ॥੨॥ਸ:੧
॥ਵਦੀਨੁਵਜਾਗਨਨ

ਕਾਸ ਚਾਹੇ [illegible] ਸੋਇਆਸ
ਤਨੀ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰੀਆ ਕ
ਰਤਾਰ ਕੇ ਮੁਤੋਇਆ ਅਗੈ
ਜਾਤ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀ
ਉ ਨਵੇ। ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ
ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ
ਕੇਇਆ॥੩॥ ਪਉੜੀ
।ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ
ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ
ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇ
ਆ। ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ
ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ
ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ।
ਇਕਨਾ ਨ ਤੂ ਮੇਲ ਲੈ ਹਇ
ਕ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇ
ਆ। ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾ
ਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆ

ਪ੍ਰਭੁਭਾਇਆ॥ਸਤ
ਜੋਤੀਸਚਸਮਾਇਆ
॥੧੧॥ ਸਲੋਕੁਮਃ੧
ਦੁਖੁਦਾਰੂਸੁਖੁਰੋਗੁਭ
ਇਆਜਾਸੁਖੁਤਾਮਿਨ
ਹੋਈ॥ਤੂੰਕਰਤਾਕਰ
ਣਾਮੈਨਾਹੀਜਾਹਉਕਰੀ
ਨਹੋਈ॥੧॥ਬਲਿਹਾ
ਰੀਕੁਦਰਤਿਵਸਿਆ
ਤੇਰਾਅੰਤੁਨਜਾਈਲ
ਖਿਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਜਾਤਿਮਹਿਜੋਤਿਜੋ
ਤਿਮਹਿਜਾਤਾਅਕਲਕ
ਲਾਭਰਪੂਰਿਰਹਿਆ
ਤੂੰਸਚਾਸਾਹਿ
ਬੁਸਿਫਤਿਸੁਆਲਿ
ਉਜਿਨਿਕੀਤੀਸੋਪਾਰਿ

ਪਾਇਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ
ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰ
ਹਿਆ ॥੨॥ ਮ: ੨
ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ
ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾ
ਹਮਣਹ। ਖਤ੍ਰੀ ਸਬ
ਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸ
ਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ। ਸਰ
ਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ
ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ। ਨਾਨਕੁ ਤਾ
ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰ
ਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥ ਮ: ੨
॥ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰ
ਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆ
ਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇ
ਵਸਿ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ

॥੨॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ
ਅਤਿਤਾਈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦ
ਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹ
ਤਿਆਰਾ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ
ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ॥ ਸੰਤ ਕਾ
ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ॥ ਸੰ
ਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ
ਅਰੁ ਦੀਨੁ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰ
ਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ॥
ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦ
ਾ ਬਿਜੋਗ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦ
ਾ ਦੋਖ ਮਹਿ ਦੋਖੁ॥ ਨਾਨਕ
ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋ
ਇ ਮੋਖੁ॥੩॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋ
ਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ॥
॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਸੈ

ਰਾਨਾਤੇ।ਮਿਤ੍ਰਾ।ਸੰਤਕੇ
ਦੇਖੀਅਉਡਾਨੁਲਾਗੈਗਾ।
ਸੰਤਕੇਦੇਖੀਅਉਨਰ
ਤਿਆਗੈ।ਸੰਤਕਾਦੇਖੀ
ਸਡਾਅਤੇਰਾਗੀ।ਸੰਤ
ਕਾਦੇਖੀਸਦਾਬਿਰਾਗੀ
।ਸੰਤਕਾਦੇਖੀਜਨਮੈ
ਸਰੈ।ਸੰਤਕੀਦੂਖ
ਨਾਸੁਖਤੇਟਰੈ।ਸੰਤ
ਕੇਦੇਖੀਅਉਨਨੀਠਉ
।ਨਨਕਸੰਤਰਾਹੈਤਾਲ
ਏਮਿਲਾਏ।੪।ਸੰਤ
ਕਾਦੇਖੀਅਪਬੀਚਤੇਟੂ
ਟੈ।ਸੰਤਕਾਦੇਖੀ।ਕਿਰੈ
ਰਾਜਨਪਤੂਰੈ।ਸੰਤਕੇ
ਦੇਖੀਅਉਉਰਿ[illegible]ਸਾਨਉ
ਸਾਈਐ।ਸੰ[illegible]ਕਾਦੇ

ਖੀ ਉਹੁ ਝੜਿ ਪਾਈ ਮੋਆ ਸੇ
ਤਕਾਂ ਦੇਖੀਆ ਤਾਰਿ ਤੇਖੈ
ਥਾਪਾਜਿ ਉਹੁ ਸਾਂਸਾ ਬਿਨ
ਮਿਰਤਕੁ ਕੀਲੋ ਥਾਪਾਸੈ
ਤਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਜਾਝਿ ਕਿ
ਛੁਨਾਠਿਾ ਆਪਨ ਬੀ
ਜਿ ਆਪੇ ਠੀ ਖਾਠਿਾ ਸੈ
ਤਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉਹੁ ਅਵਹੁ
ਨ ਗਾਂਖ ਨਤਾਂਗਾ ਨਾਨਕ ਸੈ
ਤਬੁ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਦੇ ਉਹੁ ਬਾਗਿਾ
ਪਾ ਸੈ ਤਕਾਂ ਦੇਖੀਾ ਛਿ ਉਹੁ
ਬਿਲਲਾਈਿਾ ਜਿ ਉਹੁ ਜ
ਲਾਬਿਤੂ ਨਨ ਛੁ ਲੀ ਤਤੂ
ਫਤ੍ਰਾਈਿਾ ਸੀ ਤਕਾਂ ਦੇਖੀ
ਹੁ ਖਾਨ ਠੀਗਾ ਜੋ ਾ ਜੀ ਉਹੁ
ਪਾਦ ਕਈੀ ਪਨਨ ਠੀ ਪੂ
ਪੋ ਾ ਵੇਸੈ ਤਕਾਂ ਦੇਖੀ ਛੁਟੈ

ਇਕੇਲਾ ॥ ਜਿਉ ਬੂਆ
ੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇ
ਲਾ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਧਰਮ
ਤੇ ਰਹਤ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ ॥
ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰ
ਹੀ ਪਇਆ ॥ ਨਾਨਕ
ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਿ
ਆ ॥੬॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾ
ਇ ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ
ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ
॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਸ
ਹਕਾਈਐ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋ
ਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ
॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ
ਨ ਆਸਾ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ

ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ਸੰ
ਤਰੈ ਦੇਖਿ ਨਾ ਇਸਟੈ ਕੋਈ
ਜੈ ਸਾਧੁ ਹੈ ਤੇ ਸਾ ਕੋ ਈਤੋ
ਈਆ ਪਾਈਐ ਆਕਿਰ ਤੂ ਨੁ
ਮੇਟੈ ਕੋ ਈ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਨੇ
ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥੭॥ ਸਭ
ਘਟਿ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈ
ਹਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕ
ਉ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ
ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ
ਰਾਤਿ ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵ
ਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥ ਸਭੁ
ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀ
ਆ ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ
ਕੋ ਥੀਆ ॥ ਅਪਨਾ ਖੇ
ਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ ॥
... ਕਹੈ ਬੀ

ਚਾਰੁ॥ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮ
ਦੇਇ॥ਬਡ ਭਾਗੀ ਨਾਨ
ਕ ਜਨ ਸੇਇ॥੮॥੧੩॥
ਸਲੋਕੁ॥ ॥ਤਜ
ਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਜ
ਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਰਾਇ॥ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ
ਮਨ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭ
ਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ॥ ॥ਮਾ
ਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸ
ਭ ਜਾਨ॥ਦੇਵਨ ਕਉ ਏ
ਕੈ ਭਗਵਾਨ॥ਜਿਸ ਕੈ ਦੀ
ਐ ਰਹੈ ਅਘਾਇ॥ਬਹੁ
ਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆ
ਇ॥ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੋ ਆ

ਧਾ॥ ਅਨੁਖ ਕੋਟਿ ਛੁਨਾ
ਡੀਠਾ ਥਾ॥ ਤਿ ਸਕੁਤੁ ਕਸ
ਬੁਝ ਸੁਖ ਤੋ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਸ
ਕੈ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠ ਪਰੋ
ਇ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿ
ਮਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ
ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥੧॥
॥ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕ
ਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਕਰਿ ਮਨ
ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਹਾਰ॥ ਨਿ
ਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਪੀਉ॥ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕ
ਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ॥ ਨੈਨਹੁ
ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ॥ ਸਾ
ਧ ਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰ
ਗੁ॥ ਚਰਨ ਚਲਉ ਮਾਰ
ਗਿ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਮਿਟਹਿ ਪਾ

ਪਜਾਪੀਐਹਰਿਬਿੰਦਾਫ
ਰਿਹਰਿਕਰਮਸੁਵਨਾਰ
ਰਿਕਥਾਹਰਿਦਰਗਹ
ਨਾਨਕਉਜਲਮਥਾ
ਦਾਥਹਕਾਰੀਤੇਜਾਨ
ਜਗਮਾਹਿ॥ਸਦਾਸ
ਦਾਹਰਿਕੇਗੁਨਗਾਹਿ
॥ਰਾਮਨਾਮਜੋਕਰਹਿ
ਬੀਚਾਰੁ॥ਸੇਧਨਵੰਤ
ਗਨੀਸੰਸਾਰ॥ਮਨਿਤ
ਨਿਮੁਖਬੋਲਹਿਹਰਿਮੁ
ਖੀ॥ਸਦਾਸਦਾਜਾਨਹੁਤੇ
ਸੁਖੀ॥ਏਕੋਏਕੁਏਕੁਪ
ਛਾਨੈ॥ਇਤਉਤਕੀਓਹੁ
ਸੋਝੀਜਾਨੈ॥ਨਾਮਸੰਗਿ
ਜਿਸਕਾਮਨੁਮਾਨਿਆ
॥ਨਾਨਕਤਿਨਹਿਨਿਰੰਜ

ਨੁ ਜਾਣਨਿ ਆਣਾ ੩॥ ਨੁਰਪੂ
ਸਾਦਿ ਆਪ ਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ
॥ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਨੁ ਝਿਸਨ
ਬੁਝੈ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਾਰਿਤ
ਰਿਜਾਨੁ ਕਤਣਾ॥ ਸਰਬਥੋ
ਗਤੇ ਓਨੁ ਤਰਿ ਜਾਨੁਰ ਤਣਾ॥
ਅਨਾਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇ
ਵਲ ਬਖਿਆਨੁ॥ ਗੁ ਤਸਤਮਾਂ
ਤਿ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ॥ ਏਕ
ਉਪਰਿ ਜਿਨੁ ਜਾਨਕੀਆ
ਸਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਾ
ਮ ਕੀ ਫਾਸਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਤਸ
ਕੀ ਜਿਨੁ ਮਨ ਭੂਖਾ॥ ਨਾਨ
ਕ ਤਿਸ ਤਿਨ ਲਾਗਾ ਰਿਦੁ
ਖਾ॥੪॥ ਜਿਸ ਕਉ ਤਰ
ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਆਵੈ॥
ਸੋ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਡੁ

ਲਾਵੈ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁ
ਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਸੋ ਸੇਵ
ਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ॥ ਜੈਸ
ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥
ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆ
ਪਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਸੋਧਤ
ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ
॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ
ਬੂਝਿਆ॥ ਜਬ ਦੇਖ
ਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ
॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੂਖਮੁ ਸੋ
ਈ ਅਸਥੂਲੁ॥੫॥ ਨਹ
ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਕਿਛੁ ਮ
ਰੈ॥ ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆ
ਪਹਿ ਕਰੈ॥ ਆਵਨੁ ਜਾ
ਵਨੁ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਓੱ ਆਗਿ
ਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ + ਸ੍ਰਿਸਟਿ॥

ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ
ਆਪਿ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗ
ਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉ ਥਾਪਿ
॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿ
ਛੁ ਖੰਡ॥ ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ
ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਅਲ
ਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ ਪਰਤ
ਪਾ॥ ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਤ ਨਾ
ਨਕ ਜਾਪਾ॥੩॥ ਜਿਨ
ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਸੁ ਸੋਭਾਵੰ
ਤਾ॥ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਉ
ਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ੍ਰਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ
ਸੇਵਕ ਸਗਲ ਉਧਾਰ
ਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ
ਬਿਸਾਰਨ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ
ਲਏ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਗੁਰ
ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ਭਏ ਨਿ

ਤਾਲਾ।ਉਨਕੀਸੇਵਾਸੋਈ
ਲਾਗੈਗੋ।ਜਿਸਨੋਕ੍ਰਿਪਾਕ
ਰਤਿਬਡਭਾਗੋ।ਨਾਮੁਜ
ਪਤਪਾਵਤਿਬਿਸ੍ਰਾਮੁ।
ਨਾਨਕਾਤਿਨਪੁਰਖਕਉ
ਊਤਮਕਰਿਮਾਨੁ।੭।
ਜੌਕਛੁਕਰੈਸੁਪ੍ਰਭਕੈ
ਰਾ।ਸਦਾਸਦਾਬਸੈਹਰਿ
ਸੰਗਾ।ਸਹਜਿਸੁਭਾਇ
ਹੋਵੈਸੋਹੋਇ।ਕਰਣੈਹਾ
ਰੁਪਛਾਣੈਸੋਈ।ਪ੍ਰਭ
ਕਾਕੀਆਜਨਮੀਠਲ
ਗਾਨਾ।ਜੈਸਾਸਾਤੈਸਾਦ੍ਰਿ
ਸਟਾਨਾ।ਜਿਸਤੇਉਪ
ਜੇਤਿਸੁਮਾਹਿਸਮਾਏ।
ਓਇਸੁਖਨਿਧਾਨਉਨ
ਹੂਬਨਿਆਏ।ਆਪ

ਸਕਤਿ ਆਪ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ
॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਏਕੋ
ਜਾਨੁ ॥੮॥ ੧੪॥ ਸਲੋ
ਕੁ॥ ॥ਸਰਬ ਕਲਾ
ਭਰਪੂਰਿ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਥਾ
ਜਾਨਨਹਾਰ॥ ਜਾਕੈ ਸਿ
ਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ
ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ॥ ੧॥
ਅਸਟਪਦੀ॥
ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੋੁ
ਪਾਲ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ
ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਸ
ਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮ
ਨ ਮਾਹਿ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰ
ਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇ
ਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥
ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆ

ਪੈਆਇਆ ਆਪਨਕੀ
ਆਖਛੁ ਨ ਹੋਇਆ ਜੇਸ
ਭੁਪਾਨੀਐਂ ਰੋਵੈ ਰੋਇਆ ਤਿ
ਸੁਖਿ ਨੁਨਾ ਹੋਤੇ ਰੈ ਕਿਛੁ
ਕਾਮਾ ਗਾਤਿ ਨਾਨਕ ਜ
ਪਿਏ ਕਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥੧॥
ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੋਹੈ
॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ
ਘਟਿ ਸੋਹੈ ॥ ਧਨਵੰਤਾ
ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੋ ਗਰਬੈ ॥
ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕ
ਦੀਆ ਦਰਬੈ ॥ ਅਤਿ
ਸੁਰਾ ਜੇ ਕੋਊ ਕਹਾਵੈ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕ
ਹ ਧਾਵੈ ॥ ਜੇ ਕੋ ਹੋਇ ਬ
ਹੈ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਦੇਨ
ਹਾਰੁ ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਜੀ ਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨੂ ਟੇਤ
ਉਰੋ ਗੁਨਾਨਕ ਸੋਜਨੁਸ
ਦਾ ਅਰੋਗੁਆ ਰਾਜਿ ਉਸਿਅੰ
ਦਰਕਉ ਬਾਸੈਬੰ ਸਗੁਾਤਿ
ਉ ਬੁਰ ਕਾਸ ਬਦੁ ਸਨਾਤਿ
ਅਸਬੰ ਸਗੁਾਜਿਉ ਧਾਂਖ
ਨੁਸਾਵ ਚ ਤ੍ਰਿਤਰੋਗਾਧੁ
ਲੀ ਬੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ
ਨਿਸਤਰੋਗਾਂਜਿਉ ਅੰਧ
ਕਾਰ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸ
ਾ ਬੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿਸ
ਨਿਤਾਈ ਬਿਗਾਸੁਾਜਿ
ਉਸਤਾਉ ਦਿਆਨ ਸਾਤਿ
ਸਾਰ ਕੁਪਾਹੈਾਤਿ ਉਸ
ਧੁ ਮਿਲ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੈਾਤਿ ਨਸੀ ਤਨ ਕੀਬਾ
ਛਉ ਧੁਰਿਾ ਨਾਨਕ ਕੀ

ਸੰਗ

ਤਰਿਲੋਚਾ ਪ੍ਰਰਿਗਾ॥੩॥
ਅਨਮ੍ਰਤ ਰਕ ਕਾਤੇ ਬਿਲ
ਲਾਈਐਂ॥ ਮੁਗਧ ਬਾਲਿਕੇ
ਕਾ ਲਿਖਿ ਅਧਾਂਈਐ॥ ਚ੍ਰ
ਖਸ੍ਰਕ ਪ੍ਰਭ ਦੈਵ ਦਨਤ੍ਰ
॥ਅਵਗਤਿ ਆਗਾਤ੍ਰਤਿ
ਸਤਿਚਿ ਤਾਰਾ॥ ਜੋ ਕਛੁ
ਕਰੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਮਾਨੁ॥ ਭ੍ਰ
ਲਾ ਕਾਤੇ ਛਿਰਤਿ ਅਜਾ
ਨਾ॥ ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆ
ਈ ਤੇਰੇ ਸੰਗਿ॥ ਲਪਾਇ
ਰਤਿ ਓਰਸਲੋਭੀ ਪਤੰਗਾ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪਿ ਡਿਰਦੇ ਮਾ
ਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘ
ਰਿ ਜਾਤਿ॥੪॥ ਜਿਸੁ ਵ
ਖਰ ਕਉ ਲੈਨ ਤੂ ਆਈ
ਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਤ ਨਘ

ਰਿਪਾਇਆ॥ਤਜਿਅ
ਭਿਮਾਨੁਲੇਹੁਮਨੁਮੋਲਿ॥
ਰਾਮਨਾਮਹਿਰਦੇਮਹਿਤੋ
ਲਿ॥ਲਾਦਿਖੇਪਸੰਤਹ
ਸੰਗਿਚਾਲੁ॥ਅਵਰਤਿ
ਆਗਿਬਿਖਿਆਜੰਜਾ
ਲਿ॥ਧੰਨਿਧੰਨਿਕਹੈ
ਸਭਕੋਇ॥ਮੁਖਊਜ
ਲਹਰਿਦਰਗਹਸੋਇ
॥ਇਹੁਵਾਪਾਰੁਵਿਰਲਾ
ਵਾਪਾਰੈ॥ਨਾਨਕਤਾਕੈਸ
ਦਬਲਿਹਾਰੈ॥੫॥ਚਰ
ਨਸਾਧਕੇਧੋਇਧੋਇਪੀ
ਉ॥ਅਰਪਿਸਾਧਕਉ
ਅਪਨਾਜੀਉ॥ਸਾਧਕੀ
ਧੂਰਿਕਰਹੁਇਸਨਾਨੁ॥
ਸਾਧਊਪਰਿਜਾਈਐ

ਕੁਰਬਾਨਾ।ਜਾਂਧਸੇਵਾਹ
ਰਭਾਂਗੀਪਾਂਈਐ।ਸਾ
ਪਜੈਗਿਤਰਿਕੀਰਤਨੁ
ਗਾਂਈਐ।ਅਨਿਕਾਬਿ
ਧਨਤੇਜਾਂਪੁਰਾਂਖੈ।ਤਰਿ
ਗੁਨਗਾਇਅੰਮ੍ਰਿਤਰ
ਸੁਰਾਂਖੈ।ਮਿਟਗਤੀਸੰਤੁ
ਤਦਰਿਆਂਈਆ।ਸਰ
ਬਸੁਖਨਾਨਕਾਤਿਤਪਾਈ
ਅਸਾ।ਦੂਾ।ਸਿਰਤਕਰਉ
ਜੀਵਾਂਲਨਤਗਾ।ਵੁਖੋਕ
ਉਦੇਵਤਅਪਾਂਗਾ।ਸਰ
ਬਾਨਿਪਾਂਨਜਾਂਕੀ।ਦ੍ਰਿਸ
ਟੀਆਂਤਾ।ਪੁਰਬਲਿਖੇ
ਕਾਂਲਤਣਾਂਪਾਂਤਾ।ਸਭ
ਕਿਛੁਤਿਸਕਾਂਓਤੁਕਰ
ਨੈਜੋਗੁਾ।ਤਿਸਬਿਨੁਛੁ

ਸਰਤੋਆਨਤੋ ਗੁਾਜਾਪਿ
ਜਨਸਚਾਸਚਾਦਿਨੁਰੈਣੀ
।।ਸਭੁਤੇ ਊਚਾਨਿਰਮਲ
ਇਹਕਰਣੀ।।ਕਬਿਕਿ
ਰਪਾਜਿ ਸਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀ
ਆ।।ਨਾਨਕਸੈ ਜਾਨੁ ਨਿਰ
ਮਲਖੀਆ।।੪।।ਜਾ
ਕੈਸਾਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀ
ਤੀ।।ਤਿਮੁਜਾਨਆਹੈਤ
ਰਿਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਾ।।ਭਗਤੁ
ਭਗਤੁ ਮੁਨੀਐ ਤਿਤੁ
ਲੋਇਆ।।ਜਾਕੈ ਹਿਰਦੈ
ਏਕੋਹੋਇਆ।।ਸਚੁਕਰ
ਣੀਸਚੁ ਤਾਕੀ ਰਹਰਾਸਿ
ਚੁਹਿਰਦੈ ਸਤਮੁਖਿਕਹ
ਣਾ।।ਸਾਚੀਦ੍ਰਿਸਟਿਸਾ
ਚਾਆਕਾਰੁ।।ਸਚੁਵਰ

ਤੈਜਾਚਾਪਾਸਾਰੁ॥ਪਾਰਬ੍ਰ
ਹਮੁਜਿਨਸਚੁਕਰਿਜਾ
ਤਾ॥ਨਾਨਕਸੋਜਨੁਸਚਿਸ
ਮਾਤਾ॥੮॥੧੫॥ ਸਲੋ
ਕੁ॥ ॥ਰੂਪੁਨਰੇਖ
ਨਰੰਗੁਕਿਛੁ॥ਤ੍ਰਿਹੁਗੁ
ਣਤੇਪ੍ਰਭਭਿੰਨ॥ਤਿਸ
ਹਿਬੁਝਾਏਨਾਨਕਾ॥ਜਿਸੁ
ਹੋਵੈਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ॥ ॥ਅ
ਬਿਨਾਸੀਪ੍ਰਭੁਮਨਮਹਿ
ਰਾਖੁ॥ਮਾਨੁਖਕੀਤੂਪ੍ਰੀਤਿ
ਤਿਆਗੁ॥ਤਿਸਤੇਪਰੈਨ
ਹੀਕਿਛੁਕੋਇ॥ਸਰਬ
ਨਿਰੰਤਰਿਏਕੋਸੋਇ॥
ਆਪੇਬੀਨਾਆਪੇਦਾਨਾ॥
ਗਹਿਰਗੰਭੀਰੁਗਹੀਰੁ

ਸੁ ਜਾਣਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ
ਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬ
ਖਸੰਦਾ ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ
ਚਰਨੀ ਪਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ
ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥
੧॥ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ
ਜੋਗਾ ॥ ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ
ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥ ਹਰਨ ਭਰਨ
ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰੁ ॥ ਤਿਸ ਕਾ
ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ ॥ ਅ
ਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ
ਜਾ ਕੈ ॥ ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀ
ਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ ॥ ਰਾ
ਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ
ਜੋਗੀ ॥ ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀ
ਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ

।ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗ
ਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਨਾ
ਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿ
ਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ।੨।
ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾ
ਹਿ।ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅ
ਵਗਾਹ।ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮ
ਕਿ ਆ ਜਾਨੈ ਪੂਤ।ਸਗ
ਲ ਪਰੋਈ ਅਪਨੈ ਸੂਤ।
ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆ
ਨੁ ਜਿਨ ਦੇਇ। ਜਨ ਦ
ਸ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ।
ਤਿਹ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਜਾ ਕਉ
ਭਰਮਾਏ। ਜਨਮ ਮਰੈ
।ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ।ਊ
ਚ ਨੀਚ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸਥਾ
ਨਾ। ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ ਤੈਸਾ ਨ

ਨਕ ਜਾਨਾ ॥੩॥ ਨਾਨਾ ਰੂ
ਪ ਨਾਨਾ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ॥ ਨਾ
ਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਇਕ ਰੰ
ਗ ॥ ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਕੀਨੋ
ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅ
ਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥ ਨਾ
ਨਾ ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾ
ਹਿ ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨ
ਸਭ ਠਾਇ ॥ ਨਾਨਾ ਬਿਧ
ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥ ਅ
ਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾ
ਈ ॥ ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ
ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ ॥ ਜਪਿ
ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਨਾਉ ॥੪॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗ
ਲੇ ਜੰਤ ॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰ
ਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧ

ਰੇ ਸਿਮ੍ਰਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ॥ਨਾ
ਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ
ਧਿਆਨ॥ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਅ
ਗਾਸ ਪਾਤਾਲ॥ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ
ਸਗਲ ਆਕਾਰ॥ਨਾਮ
ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵ
ਨ॥ਨਾਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁ
ਨਿ ਸ੍ਰਵਨ॥ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮ ਲਾਏ॥
ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ
ਸੋ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ॥੫॥
ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ ਅ
ਸਥਾਨੁ॥ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ
ਕੇਵਲ ਪਰਧਾਨੁ॥ਕਰ
ਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ॥
ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸ
ਮਾਣੀ॥ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾ

ਕੀਰਤਨਾ ਸਤਿ ॥ ਸ੍ਰੁਤਿ ਸ
ਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ ॥ ਸਤਿ
ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮ
ਲੀ ॥ ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿ
ਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ ॥ ਸਤਿ
ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ
॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ
ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥੬॥ ਸਤਿ
ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥
ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ
ਪ੍ਰਵੇਸ ॥ ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ
ਬੂਝੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਨਾਮੁ ਜ
ਪਤ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ
॥ ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸ
ਭੁ ਸਤਿ ॥ ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅ
ਪਨੀ ਮਿਤ ਗਤਿ ॥ ਜਿ
ਸ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈ

ਤਾਕਉ॥ਅਵਰਨਬੂਝੈਕ
ਰਤਬੀਚਾਰੁ॥ਕਰਤੇਕੀਮਿ
ਤਿਨਜਾਨੈਕੀਆ॥ਨਾਨਕ
ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਵਰਤੀਆ
॥੭॥ਬਿਸਮਨਬਿਸਮਭ
ਏਬਿਸਮਾਦ॥ਜਿਨਬੁ
ਝਿਆਤਿਸੁਆਇਆਸ੍ਵਾ
ਦ॥ਪ੍ਰਭਕੈਰੰਗਿਰਾਚਜਨ
ਰਹੇ॥ਗੁਰਕੈਬਚਨਪਦਾ
ਰਥਲਹੇ॥ਓਇਦਾਤੇ
ਦੁਖਕਾਟਨਹਾਰ॥ਜਾਕੈ
ਸੰਗਿਤਰੈਸੰਸਾਰ॥ਜਨ
ਕਾਸੇਵਕੁਸੋਵਡਭਾਗੀ
॥ਜਨਕੈਸੰਗਿਏਕਲਿ
ਵਲਾਗੀ॥ਗੁਨਗੋਬਿ
ਦਕੀਰਤਨੁਜਨੁਗਾਵੈ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਨਾਨਕਫਲੁ

ਪਾਵੈਗਾ ॥੮॥੧੬॥ ਸਲੋਕੁ
॥ ॥ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁ
ਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾ
ਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥ ॥ਚ
ਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨਹ
ਾਰੁ ॥ ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੇਵ
ਦਾਰ ॥ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ ਸ
ਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਸ
ਤਿ ਸਤਿ ਧਿਆਵਨਹਾਰ
॥ ਆਪਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਭ
ਧਾਰੀ ॥ ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ
ਗੁਣਕਾਰੀ ॥ ਸਬਦੁ ਸ
ਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਕਤਾ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਸੁ
ਸੁਨਤਾ ॥ ਬੁਝਨਹਾਰ ਕਉ
ਸਤਿ ਸਭ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ

ਸਤਿ ਸਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥
ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਰਿਦੈ ਜਿਨ
ਮਾਨਿਆ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵ
ਨ ਤਿਨ ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥
ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਪ੍ਰਭ
ਆਇਆ ॥ ਤਤੁ ਗਿਆ
ਨੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇ
ਆ ॥ ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ
ਬਸਾਨਾ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿ
ਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥
ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗ
ਡਾਈ ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ
ਕਹਨਾ ਜਾਈ ॥ ਬੂਝੈ ਬੂ
ਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ ॥ ਨਾਰਾ
ਇਨ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥
੨॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆ
ਗਿਆਕਾਰੀ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕ

ਸੇਵਕੁਸਦਾਪ੍ਰਭੁਜਾਗੀਆ।
ਠਾਕੁਰਕੇਸੇਵਕਕੈਮਨਪ
ਰਤੀਤਾ।ਠਾਕੁਰਕੇਸੇਵਕ
ਕੀਨਿਰਮਲਰੀਤਾ।ਠਾਕੁ
ਰਕਉਸੇਵਕੁਜਾਨੈਸੰਗ
।ਪ੍ਰਭਕਾਸੇਵਕੁਨਾਮਕੈਰੰ
ਗਿ।ਸੇਵਕਕਉਪ੍ਰਭੁਪਾਲ
ਨਹਾਰਾ।ਸੇਵਕਕੀਰਾਖੈਨਿ
ਰੰਕਾਰਾ।ਸੋਸੇਵਕੁਜਿਸੁ
ਦਇਆਪ੍ਰਭੁਧਾਰੈ।ਨਾ
ਨਕਸੋਸੇਵਕੁਸਾਸਿਸਾਸਿ
ਸਮਾਰੈ।੩।ਅਪੁਨੇਜ
ਨਕਾਪਰਦਾਢਾਕੈ।ਅਪ
ਨੇਸੇਵਕਕੀਸਰਪਰਰਾ
ਖੈ।ਅਪਨੇਦਾਸਕਉ
ਦੇਇਵਡਾਈ।ਅਪ
ਨੇਸੇਵਕਕਉਨਾਮੁਜ

ਪਾਈਆ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ
ਆਪ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥ ਤਾ ਕੀ
ਗਤਿ ਮਿਤ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੋਇ
ਨ ਪਹੂਚੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵ
ਕ ਊਚ ਤੇ ਊਚੇ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ
ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ
॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਦਹ
ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥੮॥
ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ
ਰਾਖੈ ॥ ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸ
ਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ ॥ ਜਿਸ
ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ
॥ ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਦੇ ਕਰਿ
ਹਾਥ ॥ ਮਾਨਸ ਜਤਨ
ਕਰਤ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥ ਤਿ
ਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ

ਜਾਤਾ ॥ ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵ
ਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆਂ
ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਇ ॥ ਕਾਟੇ ਸੇ
ਜ ਕਰ ਜੇਵਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਜ
ਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਵਿ
ਡਾਣੀਆ ॥ ਪ ॥ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾ
ਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ ॥ ਪੀਅੰ
ਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰ
ਪੀਐ ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿ
ਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ
ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਧਨੁ
ਨਾਮੋ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ॥ ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥ ਨਾਮ
ਰਸਿ ਜੋ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥ ਮ
ਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ
॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ

ਣਮਾ।ਕਤੂਣਨਕਜਨਕੇਨ
ਦਕਾਮਾ।ਢ।ਬੈਲਤੂਜ
ਸੁ।ਜਿਨਬਾਦਿਨੁਗਾਤਿਆ
ਪ੍ਰਭਅਪਨੇਜਨਕੀਨੀ
ਦਾਤਿ।ਕਰਣਿਕੁਗਾਤਿਅ
ਤਸਕੈਚਾਹਿਓ।ਪ੍ਰਭਅ
ਪਨੇ।ਸਿਉਰਤਤਿਸਮਾਈ
।।ਜੋਤੋਆਤੋਵਤੂਸੋਜਾ
ਣੈ।ਪ੍ਰਭਅਪਨੇਕਾਭੂਕ
ਸਪਛਾਨੈ।।ਤਿਸਕੀਸ
ਤਿਸਾਕਉਨਬਖਾਨਉ।
ਤਿਸਕਾਗੁਨਕਹਿਣੇਕਨ
ਜਾਨਉ।।ਆਠਪਹਰਿ
ਪ੍ਰਭਬਸਹਿਤਨੂ੍ਰੇਗੋ।ਕ
ਤੁਨਾਨਕਸੇਈਜਨਪੂ
ਰੇ।।੪।।ਮਨਮੇਰੇਤਿਨ
ਕੀਓਟਲੇਤੁ।।ਸਨੁਤ.ਨ